

وليام رایش

گوی بگره، پیایوی بچووک!

گوی بگره، پیاوی بچووک!

نووسینی: ولیام رایش

میلکاری: ولیام ستهیگ

وهرگیترانی: خهبات عارف

khabat.eref@comhem.se

چاپی یهکه م ۱۹۹۴ - چاپی دووهم ۲۰۱۰

تَوَّف ... خَوَايَه!

گوى بگره، پياوى بچووک!

ئەوین و زانیاری و کار سەرچاوه کانی ژیانمانن.
دەبیت کاریگەرییەکی گرنگیشیان لەسەری هەبیت و ئاراستە ی بکەن.
وليام رایش

ویلیام رایش، له سالی ۱۸۹۷ له گالیسین له دایک بووه. دهرمانسازي، له قبییه نا، خویندووه و له سهره تاي بیسته کانی چهرخی بیسته میندا بووه به ئەندام له “کوری شیکردنه وهی دهروونی” دا، که سیگموند فرۆید پیشره وی ده کرد. تا سالی ۱۹۳۴ له نزیکه وه هاریکاری فرۆیدی کردووه. سالی ۱۹۳۰ قبییه نای جیهیشتووه و چووه ته بهرلین. له وی خوی به کاری ته ندروستبوونی دهروونی و وانه وتنه وه له “کومه لهی شیکردنه وهی دهروونی” و “کومه لهی کریکاره مارکسییه کان” ته رخان کردووه. ههروه ها بزووتنه وهی SEXPOOL ی دامه زران دووه، که دواتر بوته بزووتنه وهیه کی به ربلاو له سه رانسهری ئەلمانیا دا.

دوای گرتنه دهستی دهسته لات له لایه ن نازییه کانه وه، مینا په ناهینیک، به ره وه دهوله ته سکه ندن اقیاییه کان، ئەلمانیا به جی ده هیلیت و پاشان له سالی ۱۹۳۹ دا روو ده کاته ولاته یه کگرتووه کانی ئەمه ریکا. له ئەمه ریکا، به کاری توژیینه وه له سهر “وزهی ژیان” که به “وزهی ئورگون” ناو دیری کردووه، خه ریک ده بیته. خه ریکبوونی به و توژیینه وهیه وه ده بیته به هوی ناره زایی داموده ستگا دهسته لاتاره کانی ئەوسا و به زیندان کردنی کوتای دیته. پاشان هه ر له زیندان، له سالی ۱۹۵۷ دا، ده مریت.

وتەيەك بۆ پياوہ بچووكەكە

ئىۋە؛ پىاۋە كۆنەپەرستە دوورپوۋە ساختەكان كە پىم پى دەكەنن.
لەو كاتەۋە كە بەرپىۋەبردنى ئەم دىنپايتان كە وتوۋەتە دەست،
پامپارىتان لەسەر چى دەژى؟
لەسەر كوشتار و كوشتن و برپىن!

شارلس دۆ كوسترە، بۆ ئولىنشىپىگل

پيشه‌كى

ئەم نووسراوھىيە؛ نووسراوھىيەكى سەر بە زانستە مرؤقىيەكانە، نەك نووسراوھىيەكى زانستى. ھاوینی سالی ۱۹۴۹ بە نیازی پاراستن بۇ ئەرشیقى پەیمانگای ئورگونی نووسراوھتەوہ و ئاکامی ئەو دژایەتییە دەروونییە، زانا و پزیشکیک، لە ماوہی دە سالاندا، لەگەلیدا ژیاوہ. سەرەتا بە خۆشباوہرییەوہ، دواتر بە سەرسوورمان و پاشان بە ترسەوہ، بەرانبەر بەو کار و ھەلسوکەوتانەى “بۆرەپیاو” لە دژی خۆی دەیانکات، کە چۆن ئازار دەکیشیت، یاخی دەبیت و چۆن بە دوژمنەکانیدا ھەلدەلیت و چۆن ھاویریەکانی خۆی دەکوژیت و لە نیویان دەبات، کە چۆن ھەر کاتیک مینا “نۆینەری کۆمەلانی خەلک” دەستەلاتی دەکەویتە دەست، خراپ بە کاری دەھینیت و دەیکات بە شتیکی زۆر لەو خونخوارییە بەدتر کە، بەر لە بەدەستھینانی، دەستدریژکارانی چینی بەدەستەلات، دژ بە خۆی بە کاریان دەھینا.

ئەم نووسراوھىيە؛ “وتەيەك بۆ پياوہ بچووكەكە” پاريزگار يکردنيكى بىدەنگ بوو دژ بە خراپەباسکردن و لە پاشملە قسەبۆھەلبەستەن. کاتیک کە نووسرا، کەس لەو بروايدەنا ھەبوو دامەزراوھىيە کە بەرپرسی تەندروستی خەلکی لە ئەستوگریت، لەتەک پیاوانی رامیاری و ئەو دەروونناسانەدا کە تەنیا لەدوی بەدەستھینانی پلەوپایە دەگەرین، ھەلبکوتنە سەر تووژینەوہ لەسەر وزەى ژيان. ئیمە، سالی ۱۹۴۷، بریارمان دا ئەم نووسراوھىيە، مینا نووسراوھىيەكى میژوویی، بلاو بکەینەوہ. لە کاتیکدا کە دەردی ھەستونەستەکان ھەرەشەى لە کوشتن و لەناوبردنی تووژینەوہى زانستی دەکرد لەسەر وزەى ژيان، ھەرەشەيەك نەك بە بەلگەوہ بيسەلمینیت کە ئەو تووژینەوہیە ناچۆر و ناراستە، بەلکو لە رینگەى بە خراپەلیدوان و لە پاشملە گوناھبارکردنەوہ. دواى کەمیک بىرکردنەوہ، بە پتۆیستمان زانی کە دەبیت “پیاوہباوہکەى خەلک” لەوہ ئاگادار بکریتەوہ، کە لە راستیدا زانایاک، دەروونناسیک،

چییە و ئەو "پیاوہ گرگن"ە، لە چاوی ئەو زانا و دەروونناسەوہ چۆن دەبینریت. ئەو "پیاوہ باو"ە، دەبیت خۆی فیر بکات، کە تەنیا لەرپی تیگەیشتنەوہ لە ھەقیقەت، دەتوانیت دژی ھەولدانى بۆ بە دەستھینانی دەستەلات، بوەستیت. مروق، پیویستە روون و ئاشکرا پیی رابگەینیت، کە "ئەو" چ بەرپرسییەکی لە ئەستۆدایە بەرانبەر بەو کارانەى دەیانکات، بی گویدان بەوہی، کار دەکات، خوشەویستی دەکات، رکەبەری دەکات یا دەپەیفیت. دەبیت فیر بیت بۆ دەبیت بە فاشییەکی سوور یا رەش. ھەریەک لە ئیمە، کە لە پیتاوی پاراستنی ژیان و مندالەکانیدا دەجەنگیت، پیویستە لەسەری لە دژی چ فاشییە سوورەکان، چ رەشەکان، کار بکات؛ لەبەر ئەوہ نا کە سوورەکان، مینا رەشەکانی ئەوسا، خاوەنى بیرورایەکی قەرکەرن، بەلکو لەبەر ئەوہی "ئەوان" مندالانى تەندروست و زیندوو دەکەن بە کەسانی پەککەوتە و لەیستۆک و گەلۆر، دەیانکەن بە کەسانی دەبەنگ بۆ پاراستنی رەوشت و ئاکاری باو، لەبەر ئەوہی دەوڵەت لە سەروو یەکسانییەوہ، درۆ لە سەروو راستییەوہ و جەنگ لە سەروو ژیانەوہ دادەنن، لەبەر ئەوہی مندالان و بەرگریکردن لە ھیزی ژیانیان، تەنیا ھیوایەکە تا ئیستا لە دەستمان نەدایت.

پزیشکان و مامۆستایان، تەنیا یەک ئەرکیان لەسەر شانە، ئەویش: متمانە و باوەرکردنیانە بەو ھیزی ژیانەى لە مندالان و نەخۆشاندا ھەیە. ئەگەر بیت و لەگەل ئەو متمانە و باوەرەى خۆیاندا سەرراست بن، ئەوا ئەو پرسە گەورانەیش کە بە "پیاوہکردنى رامیاری دەروہ" وە بەندن، ئاسانتر چارەسەریان بۆ دەدۆزیتەوہ.

ئەم نووسراوہیە ناکریت وەک رپیشاندەرێک لە ژیاندا سەیر بکریت. تەنیا لە بارەى ئەو تەوژمانەى ھەستونەستەوہ دەدویت کە لە ناخى کەسیکی بە بەرھەمدا ھەیە، کەسیک کە ژیانى خوش دەویت. بەو نیازە نەنووسراوہ قایل بکات، یا رپھەلگرانى بۆ پەیدا بن. چۆن تابلویەک تەوژمیک پيشان دەدات، ئەم نووسراوہیش لە بارەى ئەزموونەکانەوہ دەدویت. لە خوینەر داوا ناکریت ھەستی

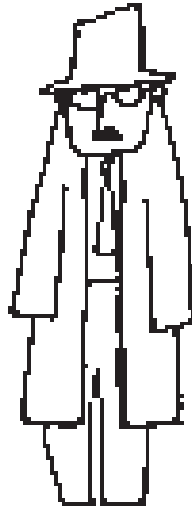
لایه‌نگرانه‌ی خو‌ی دهر بېریت. ده‌کریټ یا بیخوینیت‌ه‌وه، یا سووک و ئاسان بیخاته لاوه و له بیرى بکات. هیچ به‌رنامه‌یه‌کی له خو نه‌گرتووه. ئه‌و زانا و نووسه‌ره‌ی نووسویتی ته‌نیا یه‌ک شت له خوینه‌ره‌که‌ی داوا ده‌کات، ئه‌ویش: راپچه‌نینیکی تاکه‌که‌سییه، راپچه‌نینیک که‌قته دهره‌ق به‌شاعیران و فه‌یله‌سووفان نکولی لی نه‌کراوه.

ئهم نووسراوه‌یه به‌رزکردنه‌وه‌ی ده‌نگی نار‌ه‌زایی زانایه‌که‌که که شیلگیرانه دژ به‌پلانی نه‌ینی و لینه‌دواوی دهردی هه‌ستونه‌سته‌کان بووه، ئه‌و پلانه‌ی که‌ ئامانجی له‌به‌ینبردن و له‌ناوبردنی ئه‌وی هه‌بووه به‌و تیره ژه‌هراویانه‌ی له‌حه‌شارگه‌یه‌کی نادیاره‌وه تی‌ی گرتوون. ئهم نووسراوه‌یه پیشان ده‌دات “دهردی هه‌ستونه‌سته‌کان” چیه و چون کار ده‌کات و به‌چ جوړیک ری له‌به‌ره‌و پیشچوون و په‌ره‌سه‌ندن ده‌گریټ. بی له‌مه‌یش گرنگیدانیکی تایه‌ت و هه‌لسه‌نگاندنیکى به‌بایه‌خی ئه‌و بروایه‌یه که‌ پشتی به‌و گه‌نجینه له‌بنه‌هاتووه بی‌شوماره به‌ستووه که‌ له‌قوولایی “سروشتی مرو‌قانه‌ی مرو‌ف” دا هه‌یه و به‌کار نه‌هینراوه، ئه‌و گه‌نجینه‌یه‌ی که‌ ئاماده‌یه بو به‌کاره‌ینان و پرکردنه‌وه‌ی خولیا و هیواکانی مرو‌ف.

ژیان له‌ ناخی مرو‌ف‌دا، له‌په‌یوه‌ندییه کو‌مه‌لایه‌تی و په‌یوه‌ندییه ئینسانیه‌کاندا، دلپاک و دوستانه‌یه، هه‌ربو‌یه‌یش له‌هه‌لومه‌رجیک‌دا که‌ له‌ ئیستادا به‌رکه‌ماله، ده‌خریته مه‌ترسییه‌وه. زیان له‌ خو‌یه‌وه دهنواریت و دهرئه‌نجام له‌که‌سانی دیکه‌دا به‌ده‌ست ده‌هینیت. بیگومانه له‌وه‌ی که‌ هاومرو‌قانی دیکه‌یش، مینا خو‌ی، دل‌اویانه بیر ده‌که‌نه‌وه و هه‌لسوک‌ت ده‌که‌ن و به‌پیی هه‌لومه‌رجیک که‌ سروشتی زیندوو هیناویه‌ته‌کایه‌وه، ده‌ستی یارمه‌تی دریژ ده‌که‌ن و دوستانه‌تی ده‌که‌ن. ئهم هه‌لومه‌رجه سروشتیه‌ بناغه‌یه هه‌م بو‌مندالانی ته‌ندروست و هه‌م بو‌ مرو‌فی دیرینی سه‌ره‌تایی و نوینه‌رایه‌تییان ده‌کات. تا ئه‌و کاته‌ی “دهردی هه‌ستونه‌سته‌کان” به‌رکه‌مال بیت، بی دوولسی، مه‌ترسییه‌کی گه‌وره له‌سه‌ر به‌ده‌سته‌ینان و گه‌یشتن به‌ شیوه‌ژیانیکی زیره‌کانه به‌رکه‌ماله،

دهردی ههستونهستهکان بپاریزیت، دهبیت خوی فیر بکات سوود
لهو سهربهستی دهبرینه ببینیت که ئیمه له ئەمه‌ریکا به نیازیکی
پاک، هه‌ر نه‌بیت هیندهی تووشبووان به‌و ده‌رده به‌نیای خراپ به
کاری دههینن، سوودی لی وه‌ربگریت. ئەگەر ئاوه‌ز هه‌لی بو هه‌ل
بکه‌ویت به‌هه‌مان تواناوه‌ خوی ده‌ربیریت له‌ ئاکامدا سه‌رکه‌وتن
به‌ ده‌ست ده‌هینیت. سه‌رکه‌وتنیک که‌ گه‌وره‌ترین ئاواتمانه‌.

تۆپاۋىكى "بچووك" و "ئاسايى" يت.

تو به “گرگن” و “پیاوی باو” ناو دهبه. هه‌والی ده‌ستپیکي چهرخیکي نویت پی راده‌گه‌یه‌نن: “چه‌رخي بۆره‌پیاوان، چه‌رخي گرگنه‌کان.” تو نیت ئەمه راده‌گه‌یه‌نیت پیاوی بچووک! به‌لکو ئەوانن: جیگری سه‌رۆککۆماری نه‌ته‌وه گه‌وره‌کان، ریبه‌رانی کریکاران “ئه‌وانه‌ی خویندنی بالایان به‌ده‌ست هیناوه”، نه‌وه‌ی پیاوه‌دارا په‌شیمان‌ه‌کانی نیو شاره‌کان، پیاوانی ده‌وله‌ت و فه‌یله‌سووفه‌کانن، ئەم هه‌واله‌ راده‌گه‌یه‌نن. ئەوانن داها‌توت پی ده‌به‌خشن، به‌بی ئەوه‌ی له‌رابوردووت بپرسنه‌وه. تو میرانگری رابوردوویه‌کی تۆقینه‌ریت و میراته‌که‌ت، مینا گه‌وه‌ریک، له‌نیو ده‌سته‌کانندا ده‌گریت. ئەمه‌یان من پیت راده‌گه‌یه‌نم.

هه‌ر پزیشکیک، پینه‌دۆزیک، پیشه‌وه‌ریک یا مامۆستایه‌ک، بۆ ئەوه‌ی بتوانیت ئەو کاره‌ی له‌ئه‌ستۆیاده‌یه‌ به‌جی به‌نییت، بۆ ئەوه‌ی بتوانیت بژیویی خۆی دابین بکات، ده‌بیت پێویستییه‌کانی خۆی بزانی. ده‌میکه‌ سه‌روه‌ریت پچریوه و ده‌سته‌لاتی سه‌ر ئەم زه‌مینه‌ت به‌ده‌ست هیناوه. داها‌توی مرۆفایه‌تی به‌چۆنیتی بیر و بۆچوون و هه‌لسوکه‌وتی تۆوه‌به‌نده، به‌لام مامۆستا و سه‌روه‌ره‌کانت پیت نالین “تو” له‌راستیدا چیت، یا چۆن بیر ده‌که‌یه‌ته‌وه. که‌س ناویریت روه‌به‌رووی ئەو راستییه‌ت بکاته‌وه که‌ تین و توانیکی وه‌هات ده‌داته‌ به‌ر بتوانیت بیتا‌کانه‌ بییت به‌سه‌روه‌ری چاره‌نووسی خۆت. تو، ته‌نیا به‌یه‌ک مانا “سه‌ربه‌ست”یت، ئەویش سه‌ربه‌ستبووتنه‌ له‌ره‌خنه‌له‌خۆگرتن، ره‌خنه‌یه‌ک که‌ یارمه‌تیت ده‌دات، تا بتوانیت جله‌وی ژیا‌نی خۆت بگریته‌ده‌ست.

هه‌رگیز گویم له‌سکالا و گازنده‌ت نه‌بووه‌ بلاییت: “ئێوه‌ هینده‌ منتان هه‌لدا تا بوومه‌ سه‌روه‌ری داها‌توی خۆم و ئەو دنیا‌یه‌ی تێیدا ده‌ژیم، به‌لام پیتان رانه‌گه‌یاندم که‌ مرۆف ده‌بیت چۆن بکات تا ببیت به‌سه‌روه‌ری خۆی. له‌هه‌له‌کانم ئاگادارتان نه‌کردمه‌وه، ئەو هه‌لانه‌ی سه‌راپای بیرکردنه‌وه و هه‌لسوکه‌وته‌کانی گرتومه‌ته‌وه.”

تو، ری به‌ده‌سته‌لاتداران ده‌ده‌یت وا پیشان بدن که‌ ده‌سته‌لاتیان

داوہ تہ دہست “بۆرہ پیاو” ہک، بہ لام خۆت بیدہنگ، ہہ میسہ بیدہنگ، دہمینتہ وہ۔ تا دیت زیاتر دہستہ لات دہدہیتہ دہست پیاوانی سہر دہست، یا کہ سانکی لاواز و پووتی وا ہلہدہ بژیریت نوینہ رایہ تیت بکہن کہ ہیچ نیازیکی پاکیان نییہ لہ بہدی و چہ پہلی زیاتر۔ ہہ میسہ درہنگ و ناوہختیش لہ خۆت بہ ئاگا دیتہ وہ کہ دووبارہ و جاریکی تریش، فریو دراویت۔

تیت دہگہم، چونکہ ہہ زاران جار بہ رووت و قووتی دیومیت، رووت و قووت ہہم بہ لہش و ہہم بہ رۆح۔ بی دہمامک، بی پشتگیری، بی پسوولہی دہنگدان، بیکس و تہنیا دیومیت۔ دیومیت و ہک زیندہ و ہریکی تازہ لہ دایکبوو، و ہک سوپاسالاریکی رووت و رہجال کہ تہنیا دہریقووتہ کہی لہ بہردا مابیت۔ لہ بہردہم مندا سکالات کردوہ و گریاویت، لہ بارہی گیروگرفتہکانی خۆتہ وہ بۆم دواویت، بیباکانہ لہ ئہوین و خہمینی و ہیواکانت ئاگادارت کردووم۔ دہتناسم و تیت دہگہم۔ ئیستا بۆت دہگیرمہ وہ کہ تو چۆن و چیت، پیاوی بچووک! چونکہ راستییہ کہی باوہرم بہ داہاتوویہ کی گہورہ ہہیہ بۆت۔ داہاتوویہ ک کہ ہیچ گومانیکی تینا نییہ کہ تہنیا داہاتووی توہی و بہس۔ کہ واتہ، بہر لہ ہہموو شتیک، سہیریکی خۆت بکہ، لہ خۆت ورد بہرہوہ، وا خۆت ببینہ کہ ہہیت! گوئی بگرہ لہ وہی کہ یہ کیک لہ رابہرہ کانت یا نوینہ رہ کانت دوور نییہ پیت بلیت: “تو، پیاویکی ئاسایی، پیاویکی بچووکیت۔” ہہول بدہ لہ نیوہرۆکی ئہم دوو پھیفہ، “ئاسایی و “بچووک” بگہیت!

رامہ کہ! بویرہ و سہیریکی خۆت بکہ!

دہلئیت: “بہ چ ہہ قیک ئہم شتانہم پی رادہگہ یہ نیت!”

ئہم پرسہ لہ چاوہ پر لہ ترسہ کانتدا دہبینم۔ ئہو پرسہی ہیزی لہ بہر بریویت و توقاندویتی، گرگن! لہوہ دہترسیت سہیری خۆت بکہیت، لہ رہخنہ دہترسیت، پیاوی بچووک! لہو دہستہ لاتہی

پهیمانت پی دراوه بتدریتی دترسیت، چونکه دلنیایت که نازانیت چوڼ ئه و دهسته لاته به کار بهئیت. قهت ناویریت بیر له وه بکه یته وه که ده توانیت خوټ به جوړیکی جیاوازتر ببیت له وهی که ههیت؛ سه ربه ست له بری سه رنه وی، راستگو و کراوه له باتی فیلباز و خوویست، ناماده بو ئه وهی به روژی رووناک خو شه ویستی بکهیت نهک به دزی و مله و ورانه له تاریکه شه ودا.

تو رقت له خوټ ده بیته وه، پیاوی بچووک! خوټ خو ش ناویت.

به خوټ ده لیت: “من کیم تا را و بوچوونی خو م هه بیت، چیم تا بتوانم جله وی ژیا نی خو م بگر مه ده ست خو م و رابگه یه نم که ئه م دنیا یه هی منه؟” راست ده که یه، “تو چیت، تا بتوانیت مانایه ک به ژیا نت بده یه و جله وی بوونی خوټ بگریته ده ست خوټ؟”

من بوټ ده گپر مه وه که تو کیت.

تو، به شتیک له گهل مروټیکی گه وره، مروټیک که به راستی گه وره یه، جیاوازیته هه یه. ئه و مروټه گه وره یه یه سه رده مانیک وهک تو بچووک بو، به لام بو ئه وهی له ده ست ئه و بچووکیه پرزگاری ببیت، تاکه یهک سیفهت له سیفهته کانی خو ی به ره و باشتر بوون گوړی. خو ی فیړ کرد چوڼ خاله لاوازه کانی خو ی، چ له بیر کردنه وه و چ له هه لسوکه وندا، بنا سیت و ده ست نیشانیان بکات. له ژیر پاله په ستوی به رده وامی گپرو گرفته کانیدا، خو ی فیړ کرد که چوڼ هه ستر کردن به خو به بچووکزانین و له ژیره وه بوون هه ره شه له به خته وه ربوونی ده کات. به واتایه کی تر، مروټی گه وره ده زانیت چوڼ و له چ هه لومه رجیکدا ده بیت به پیاویکی بچووک، به لام پیاوه بچووک که له وه بینا گایه که بچووک و له وه یه دترسیت له بچووکیه خو ی ناگادار بگریته وه. بچووک و بیقیمه تیی خو ی له پشت ئه و خه ون و خه یالانه وه حه شار داوه که له به هیزی و بالاده ستیی که سانی تر دا، هیز و گه وره یی بو ده گه ریته وه. له بری ئه وهی شانازی به خو یه وه بکات، شانازی به

سەردارە مەزنەكانىيەو دەكات. لە بەردەم ئەو را و بۆچوونانەدا دیتە سەر چۆك كە قەت بە بیری خۆیدا نەهاتوون، نەك ئەوانەى خۆى بە رەنج و تەقەلاى خۆى پىيان گەيشتوو. تەواوى برۆا و بوونى خۆى بەو شتانه سپاردوو كە يا هەر تىيان ناگات يا كەمىك تىيان دەگات. تا زياتر لە بىر و بۆچوونىكيش تى بگات، كەمتر باوهرى پى دەكات.

خۆت سەروهرى كۆيله يەتیی خۆتى.

ئىستا لە پياوهرگنەكەى ناخى خۆمەو دەست پى دەكەم.

بىستوپىنج سالى رەبەق، بە نووسىن و پەيقىن، بۆ بەدەستەپىيانى بەختەوهرىيت لەم دنيايەدا، بەرگرىم لە مافى تۆ كرد؛ سەرزەنشتى

ئەو ھەم كۆردىت كە تۈنلۈك نىيەت ئۇ شۇنچە بىخەتەر ئۆز
 پىكىرى خۇت كە ھى خۇت. گەھىيەت ۋە گەزەپ كۆردى كە كارامەتتە
 نەپارەتتە ئۇ دەستكە تەنەدا كە لە رەتتە شەپقەت خۇتتە بىخەتەر،
 لە سەنئەتكارلىق پارىس ۋە قىيەتتە ئۆز پىكىرىتە، يا ئەو
 سەركەتتە نەپەرەتتە لە رەتتە پىكىرىتە ئەمەلىيەتتە ۋە لە كاتتە
 شۇرئەتتە پىكىرىتە بە دەستتە ھىنەپەرەتتە. ئاكام پارىست بە پىتتە
 ۋە لاڧال، قىيەتتە بە ھىتەر، پىكىرىتە بە ستالىن كۆتتە ھات ۋە
 ئەمەلىيەتتە، دۈر نىيەتتە بە پىكىرىتە ئۆز پىكىرىتە. كۆلۈكس.
 كلان كۆتتە پىتتە. زىيەتتە لە پىشەپەرەتتە بۈيۈك ۋە سەركەتتە
 كە سەركەتتە بە دەستتە بىخەتەر، نەك لە ھەتتە كە بەرگەتتە لە
 بەرگەتتە بۈيۈك ۋە مانەپەرەتتە، چ بۇ خۇت ۋە چ بۇ خەلقنى
 دەۋرۈپەرەتتە. زۆر دەمەتتە بۈيۈك بە ئاگا بۈيۈك، بە لام ئەۋەتتە
 لىنى بىخەتەر بۈيۈك ۋە نەپەرەتتە ئەۋەتتە بۈيۈك كاتتە تۈنلۈك
 لە قۇرتتە كۆلۈككە خۇت پىكىرىتە، كە تۈنلۈك ئەۋەتتە چالى
 كۆلۈككە لە خۇتتە پىكىرىتە! بە كاۋخۇت، بە لام بە پىكىرىتە ئەۋەتتە،
 ئەۋەتتە پىكىرىتە ئەۋەتتە كۆلۈككە، تۈنلۈك سەركەتتە
 كۆلۈككە تۈنلۈك. كەسى تۈنلۈك، خۇت! ئەمە ھەقىقەتتە كە، بىخەتەر
 لە خۇت، كەسى تۈنلۈك بەرگەتتە كۆلۈككە تۈنلۈك.

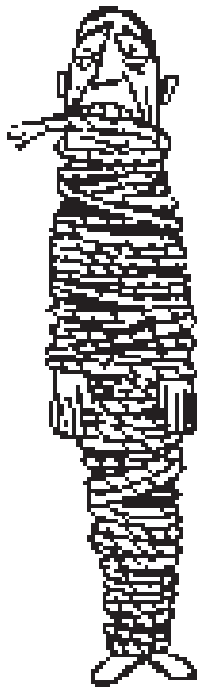
ئەمە شۇنچە تازە بۈيۈك ۋە نىيەتتە؟

ئەۋەتتە بە پىكىرىتە ئەۋەتتە، پىتتە ئەۋەتتە: “دەۋرۈپەرەتتە
 ۋە نىيەتتە، نىيەتتە، پىكىرىتە بىخەتەر، مۇرگان، كۆپ
 ۋە قۇرتتە. پىتتە ئەۋەتتە: پىكىرىتە ئەۋەتتە، ناپۇلئون،
 ھىتەر ۋە ستالىن.”

نىيەتتە پىتتە ئەۋەتتە: “بە تەنەپەرەتتە، پىكىرىتە خۇتتە! بە تەنە
 خۇت ۋە كەسى تۈنلۈك!”

مەن، پىكىرىتە تەۋەپەرەتتە بەم پىكىرىتە ھەيەتتە. نىيەتتە كە خۇتتە بە
 خەتتە پىكىرىتە ئەۋەتتە لە پىكىرىتە ۋە پىكىرىتە، بە لام نىيەتتە كە

مەسەلەكە پېۋەندى بە تۆۋە ھەيە تا ھەقىقەتەكە دەرھەق بە خۆت
 بزانىت، دوودلم، چونكە دەسلەمىمەۋە و دەترسم لىت كاتىك بىر
 لەۋە دەكەمەۋە چۆن و بە چ جورىك دەرۋانىتە ھەقىقەت و بىرى
 لى دەكەيتەۋە. ھەقىقەت، ھەر ئەۋەندەى پېۋەندى بە تۆۋە ھەبىت،
 تۇقىنەرە. بەلام ھەقىقەت دەكرىت تەندروسىتىش بىت، ھەرچەند
 دوورىش نىيە ھەر نەگرىس و ناكەسبەچەيەك لى راسىت ببىتەۋە
 و بىەۋىت زەۋتى بكات بۆ خۆى. ئەگەر وا نەبوۋايە، نە تۆ لەۋ
 جىيەى خۆتدا دەبوۋىت و نە ئەۋەيش دەبوۋىت كە ھەيت.

بە تەنيا خۆت، رزگار كەرى خۆتى و كەسى تر نا!

ئەقلم پېم دەلېت: "ھەقىقەتەكە بدركىنە، با زۆرىش لەسەرت بکەوئیت." پیاوھ بچکۆلەكەى ناخیشم دەلېت: "خو خستە بەر دەست و خۆدانە دەست پیاوھ بچووکەكە دەبەنگیە. ئەو نایەوئیت گوئى بۇ ئەو راستییانە بگریت كە لە بارەى خۆیەوھن. بخوازیت یا نا، ئەو بەرپرسییە مەزنە رەت دەكاتەوھ كە ھى خۆیەتى و خولیای بەدەستھێنانى نییە. دەیەوئیت یا ھەر بە گرگنى بمینیتەوھ یا ببیت بە پیاویكى گەورەى گرگن. ئەو دەیەوئیت ببیت بە خاوەن مولك و مال، رابەرى پارتییەك، بەرپۆھبەرى رېكخراوھى ئەوانەى لە جەنگەكاندا قالبوون، یا ببیت بە دەمراستى ئەو دامەزراوھىەى بە بەرزکردنەوھى رەوشتى باوھوھ خەرىكە، بەلام نایەوئیت بەرپرسیى ئەو ئەركانەى لە ئەستۆیدان سەبارەت بە كار، دابینکردنى پێداوئیتییەكانى ژيان، بیناکردنى خانووبەرە، ھۆیەكانى ھاتوچۆ، پەروەردە و زانین، كۆلینەوھ و تووژینەوھ و كارەكانى تری بەرپۆھبردنەوھ، یا ھەر كارێكى تری گرنگەوھ، بگریتە خو."

پیاوھ بچووکەكەى ناخم دەلېت: "تو بووئیت بە مروئىكى گەورەى ناسراو لە سەرانسەرى ئەلمانیا، نەمسأ، سكەندناقیا، ئینگلستان و فەلەستیندا. كۆمۆنیستەكان لە دژت رآوھستان، "دامەزراوھى پاراستنى میراتى فەرھەنگى" رقى لیت دەبیتەوھ. خوئندكارەكانت خوئشان دەوئیت و ئەو نەخۆشانەى چارەسەرت كردوون، بە چاوى ریز و پیزانینەوھ سەیرت دەكەن. مروئە نیازپیسەكان، ئەو مروئانەى نەخۆشییى چاوەقوولكە لە پەلوپۆى خستوون، رآوت دەنن. چەندان كتیب و وتارى ھەمەچەشنەت لەبارەى نەگبەتیی ژيان و كۆلیى پیاوى بچووكەوھ نووسىوھ. كارە زانستییەكانت، تیگە و دۆزینەوھكانت، لە زانكۆكاندا دەوترینەوھ و مروئانى گەورەى تر؛ پیاوانى بەلاوھنراو و بەتەنیاچییھلراو، دەلین: "تو مروئىكى گەورە و پایەبلندی، لەتەك زانا مەزنەكانى بوارە جیاچیاكانى زانستەكاندا ناوت دەھینریت. خاوەنى گەورەترین دۆزەوھى زانستى تەواوى چاخەكانیت، وزەى ژيان و یاساكانى زیندووئیتى و نەمرى ئەو وزەیت دۆزیوھتەوھ! تیگەىكەى نوئیت لە

بارەى نەخۆشىي شىرپەنجهوۋە ھىناوۋەتە ئاراوۋە، لەمەر ھەقىقەتەو ھە داوويت، بۆيە ولاتە و ولات لە دوت كەوتوون و راوونراويت. شايانى ئەوھى بە دەستت ھىناوۋە، لەبەر ئەو ھەقتە تاموچىژ لەو ناوبانگ و سەرکەوتتانه ببينيت، كە بە دەستت ھىناون. لە داھاتوويەكى نزيكدا ناوت دەكەويتە سەر زاران و ناوبانگت بە ھەموو لايەكدا دەنگ دەداتەوھ. زۆر كارت ئەنجام داو، ئارام بگرە و تەواوى كارى خۆت، بە پشتبەستن بە ياسا بنچينەبيھەكانى سروشت، بەدە بە كار و ليكولينەوھەكانت.

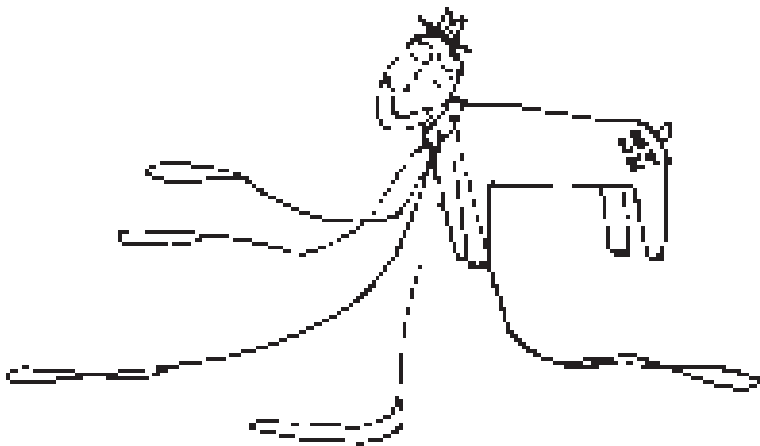
ئەمەيە، ئەو شتانەى پياوھ بچووكەكەى ناخم پيم دەليت، ئەو پياوھ بچووكەى ليت دەترسيت و توقيوھ ليت، گرگن!

سەردەمىكى دوورودريژ، لە نزيكەوھ، پيوھندىم لەگەلتدا ھەبوو، چونكە ژيانى تۆم لە ژيانى خۆمدا دەبينيەوھ، چونكە دەمويست يارمەتيت بەدەم. ئەو پيوھندييەم لا گرنگ بوو، دەمپاراست، چونكە دەمبيني دەستى يارمەتيم دەتگەيشتى و بە ھاناتەوھ دەھات، تويش ئەو يارمەتییەت بە چاوى پر لە گريانەوھ قەبوول دەكرد. بەرەبەرە ئەوھم لا ئاشكرا بوو كە دەتويست ئەو يارمەتییە وەر بگريت، بەلام ناكامل بوويت لەوھدا بتوانيت لەسەرى بىتتە دەنگ و بىپاريزيت. ناچار خۆم لەبرى تۆ دەمپاراست و لەسەرى بە دەنگ دەھاتم، شىلگيرانەيش لە پيناوى تۆدا دەجەنگيم. ئەوكات رابەرەكانت، پيشەواكانت، ھاتن و كارەكەيان لە بنەرەتەوھ تىكدا، تويش بىدەنگ و بى ئەوھى ورتەيەكت ليۆھ بيت، بوويت بە ئەلقەلەگوييان و دوايان كەوتيت.

ئىستايش، ئەو پيوھندييەى خۆم لەگەلتدا ھەر پاراستووھ، بەو مەبەستەى فيز بىم چۆن كەسيك دەتوانيت دەستى يارمەتيت بۆ دريژ بكات، بى ئەوھى رەنجبەخەسار بيت، جا چ وھك رابەر يا وھك قوربانى. پياوھ بچكۆلەكەى دەروونم، دەيويست بە سەرودەرى بتبينيٹ، دەيويست، “رەزگار ت بكات” بە ھەمان ريز و حورمەتەوھ تىي بروانيت كە لە “زانايەكى ماتماتيك” دەروانيت، ھەرچەندە

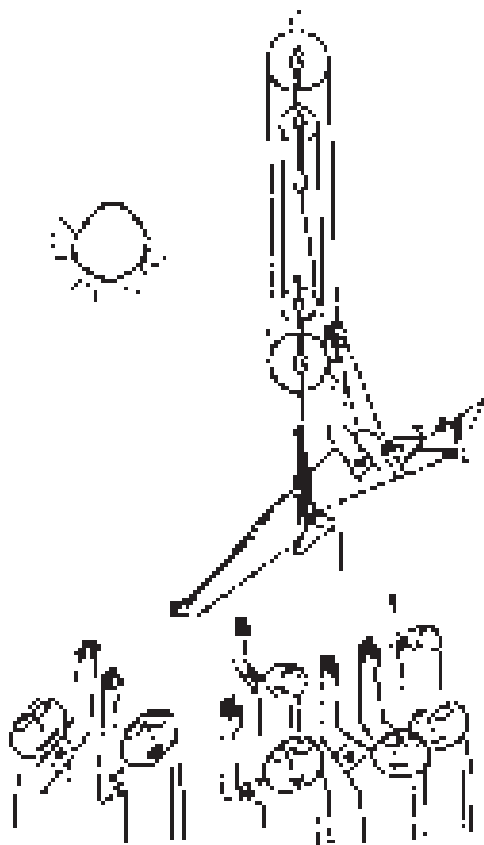
ھېچ ئاگادارى و زانىارىيەكت له بارهى توان و لياھتوويىي ئه و
 زاناي ماتماتيکە وه نيه. تو تا که متر تى بگهيت، ترسيكى زياتر
 و پر له ريز و به مانا تر پيشان ددهيت. تو هيتلەر چاکتر له
 نيتشه، ناپوليون چاکتر له پيستالوتسى دهناسيت. بو تو پادشايەک
 له فرويد گرنگتره. پياوه گرگنه کهى ناخم، هانم ددهات به شيوه
 هه ره باوه که، به و جوره سهروره کانت پشپيشيت بو دهکن،
 به دستت بهينم. ليت دترسم، کاتيک پياوه بچکوله کهى ناخم
 خهون به وه وه دهبينيت “به ره و سهر به ستييه دسهپنهان” ريه ريت
 بکات. تو ده توانيت له مندا خوت و له خوتدا من بدوزيته وه. ئه و
 کاره يشت هيند بتوقينيت، تا ئه و جييهى که له ترساندا خوت
 له نيو مندا بکوژيت. هه ره له بهر هه مان هويش، چيى تر ناماده نيم
 له پيناوى سهر به ستيووندا بمرم و بيم به کويله يه کي ملهور و
 به رده ستي خاوهن کويله کان. دهرانم تى ناگهيت، دهرانم هېچ له وه
 تى ناگهيت که هه نوکه پيم راگه ياندیت. “سهر به ستيوونت له وه دا
 که ببیت به کويله يه کي ملهور و سووکی خاوه نه کانت” هه رچييه ک
 بيت، دلنيام له وهى که هه روا سانا و ئاسان نيه.

کويله ي هه ره که ستيک

بۇ ئەۋەدى مەۋىيە لە كۆيلەيەكى بەۋەفەي تاكە خاۋەنكەۋە بتوانىت
بىت بە كۆيلەي ھەر كەسىك، پىۋىستە بەر لە ھەر شتىك
دەستەلەت، لە دەستەلەتدەرىكى داپلوسەر بىسنىتەۋە. گرېمان، ئەۋ
دەستەلەتدەرى تىسارە! ئەم شاكار و بوئىرىيە سىياسىيەش ھىچ
دەرئەنجامىكى نابىت ئەگەر چەند كەسىك نەكرىنە بتى سەر بەستى
و چەند ھۆكارىكى ھاندەرى شۆرشگىرانەش لە ئارادا نەبن،
ھەربۆيە مەۋىيە دەمنادەمىك، پارتىيەكى شۆرشگىر كە لە پىناۋ
ئازادى و سەر بەستىدا تى دەكۆشەت، بە رېئەرايەتتى پىاۋىكى
بەھەق مەزن دەۋزىتەۋە. گرېمان ئەۋ پىاۋە مەسىح، ماركس،
لنكۆلن يا لىننە. ئەۋ پىاۋە مەزنەش، بەۋپەرى بىرۋاۋە، كىشەي
ئازادبۈۋى تۆى ۋەرگرتۈۋە و خەباتى بۇ دەكات. بۇ ئەۋەش
بتوانىت دەرئەنجامىكى باش لەۋ كارەيدا بە دەست بەئىت، ناچار
دەبىت بەۋەي چەندان پىاۋى گرگن و ھىچلەباردانەبۈۋە بە چەشنى
يارىدەدەر و جىگر لە خۆي كۆ بىكاتەۋە، چونكە بە تەنيا و تەنياۋال
ناتوانىت بە ئەنجامدانى ئەۋ كارە مەزنە ھەلبىستىت. تۆيش،
سەربارى ھەر شتىك، نەك تىي ناگەيت، بەلكو ھىچ گرنگىيەكى
پى نادەيت، ئەگەر بىت و كۆمەلى پىاۋى گزگل؛ ئەۋانەي ھىچ
شتىكى تر نازانن بىجگە لە كارى رىكخراۋەيەك زىاتر، لە دەۋرى
نەبىنىت. دەۋرەدراۋ بە كۆمەلى پىاۋى لەۋ چەشەنە، دەستەلەت،
يا پىچىك ھەقىقەت، يا ھەر نەبىت بىرۋاىەكى تازەتر و چاكترت
بۇ بە دەست دەھىنىت و دەخاتە ژىر رىكىفت. دواتر پەيامەكەيت
پى رادەگەيەنىت. چەند ياسايەكىش، تەنيا بە مەبەستى پاراستنى
ئازادى و سەر بەستىت، دەھىنىتە ئاراۋە. بۇ ئەنجامدانى ئەۋ كارەش
تەنيا پىشتى بە تۆ و بە گىانى لەخۇبۈوردنى تۆ و يارمەتت،
بەستۈۋە. لەۋ زەلكاۋە كۆمەلەيەتتەي تىي كەتۈۋىت، قوتارت
دەكات. بۇ ئەۋەش بىرۋاى پىاۋە بستەبالانى دەۋرەبەرى خۆي
لە دەست نەدات و لىي نەتەكنەۋە، بۇ ئەۋەي ھەر بەردەوام بىت
لەۋەدا متمانەي پى بىكەيت و جىي بىرۋاى بىت، ناچارە پارچە
پارچە دەستبەردارى گەۋرەيى و مەزنىي خۆتى بىت و بىكات بە
قوربانى بۇ تۆ! گەۋرەيى و مەزنىيەك كە تەنيا لە كاتىكدا لە بارىدا

بوو که دوور له تو و له جه جال و غه لبه غه لبي ژياني پوژانه ي تو، هاوکاتيش له پيناوي تودا و بو ژياني تو، که به قوولي به سهر دنيای ته نيایي خویدا روچووبوو، له دهستي بدات. بو ئه وهيش بتوانيت ريبه رايه تيت بکات، ناچاره به وه ي به رگه ي ئه وه يش بگريت به جوړيکي تر له قالبی بدهيت و دايبتاشيت و بيکه يت به خوايه کی وا که س دهستي پي نه گات.

پياوه گوره گرگنه که - *kleinen GröBen*

ئەگەر بېت و بەردەوام بېت لەسەر ئەو سادەیی و ساکارییەیی ژيانی پیشووی، ئەوا چیی تر نایکەیت بە جیتمانی خۆت و ئەو برۆایەیی پیشتر پېیت هەبوو لێ دەستینیتەو. رازی نیت بەوہی پایوکی سادە بېت، پایوکی کہ بتوانیت بی ئەوہی پسولەیی مارەبرینی ژنیکی پی بېت، ئەو ژنەیی خۆش بوویت.

بەم شیوہیە، سەرورانی تر بۆ خۆت دەخولقینیت. کاتیکیش پایوہ گەرەکە دەبیت بە سەروریککی ترت، هەرچی مەزنییی خۆی هەییە لە دەستی دەدات، چونکہ مەزنییی ئەو لە سادەیی و ئازایەتی و پیوہندی بە ژيانی رۆژانەوہ و لە خەمینی بەرەوپیشچووندایە و تۆیش بەوہی کہ دەیکەیتە سەروریککی نوئ، ئەو سیفەتانەیی لی زەوت دەکەیت. پایوہ گرگنەکانیش؛ "ئەوانەیی بیجگە لە کاری ریکخراوہیی شتیکی تر نازانن"، لە سایەیی ئەودا دەست بەسەر هەموو کارە گرگنەکانی دارایی، زانستی، ہونەر و کارەکانی تری بەرپۆہبردنی دەولەتدا دەگرن، چ لە نیوخۆ و چ لە پیوہندییەکانی دەرەودا، تۆیش، تەنیا و جیماو، لەو زەلکاوہدا دەمیتیتەوہ کہ تیایدا بوویت.

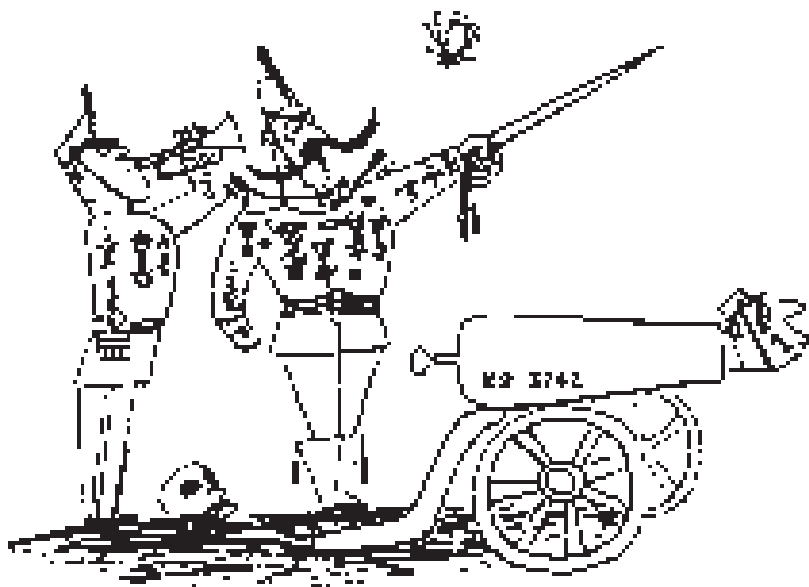
شەکەت و ماندوو ہەر بەردەوام دەبیت لە پیناوی بەدەستھێنانی "سۆسیالیستی داھاتووا" یا "رایخی سیئەم" دا. بەردەوام دەبیت ئەو ژیانە نەگریسەیی پیت رەوا بینراوہ، لەنیو خانووە نیوہدارماوہکاندا؛ ئەو خانووانەیی دیوارەکانی بە تەپالە سواخدراون، بە سەر بەبیت. ھاوکاتیش، بەشانازییەوہ، دەروانیتە ئەو کۆشکە رازاوانەیی گەرەکانت بۆ پاراستنی میراتە فەرہەنگییەکەت دروستیان کردوون. بەوہی کہ گویا دەستەلاتت هیناوتە ژیر رکیفت، خۆشبەخت و خەنیت، تا ہەلگیرسانی جەنگیکی تر یا تا نووچدان و ژیرکەوتنیکی تری سەرورہ تازەکەت.

لە ولاتە دوورەدەستەکاندا، پایوہ بچووکەکان، بە دوورودریژی لەوہ کۆلیونەتەوہ چ پیوستییەک پالت پیوہ دەنیت، کہ ببیتە کۆیلەیی

ھەر كەسنىڭ بىھەيۋىتى. ئەوان بى ئەۋەدى پۇشنىبىرىيەكى ئەۋتۇيىيان
 ھەببىت، بەبى ئەۋەدى زۆر بەۋ كارەۋە خەرىك بوۋىن، ئەۋەدىيان
 دۇزىۋەتەۋە كە پىياۋ چۆن دەتوانىت بىبىت بە پىياۋىكى مەزنى
 گرگن. پىياۋ گەۋرە گرگنەكانىش؛ ئەۋەدى ئىستا كىرەۋەتن بە
 سەرۋەر و پىيەرانى خۆت، پىياۋنى ناۋ كۆشك و تەلار نىن، بەلكو
 ئەۋەنەن كە تا دۋىنچ چۆن تۆۋ بىرسى و بارگران بوۋىت، ئەۋەدىيان
 ھەرۋەكو تۆۋ بىرسى و بارگران بوۋن، تەنبا ئەۋە نەبىت كە ئەۋان
 پىگايەكى كوررتىريان دۇزىيەۋە بۆ ئەۋەدى ئاسانتر و خىراتر بتۋان
 سەرۋەرەكانىيان بگۆرن. چەندان سەدەيە، پىياۋ گەۋرەكانى زانست
 و بىركارە مەزەنەكان، چىيان لە دەست ھاتىبىت، چەندىيان لە تۋانادا
 بوۋىت، بۆ بەدەستەينانى بەختىارى و ئازادبوۋنت، كىرەۋەدىيانە
 و لە ھىچ قوربانىدائىك لە پىناۋى خۆشەختى تۇدا درىخىيان
 نەكىرەۋە. پىياۋ گرگنەكانى نىۋ پىزەكانى تۋىش، ئەۋ خۆبەختىكردن
 و قوربانىدەنى ئەۋانىيان پى ھىچ بوۋە و بە پىۋىستىيان نەزانىۋە،
 ھەرۋىيە ئەۋەدى ئەۋ گەۋرەپىياۋانە لە ماۋەيەكى درىخىيانە
 و بە ھەۋل و تەقەلای بەردەۋامىيان ئەنجامىيان داۋە، ئەمان لە
 چاۋتروۋكاندىنىكدا تىكىيان داۋە و پىسەكەيان كىرەۋەتەۋە بە خورى.
 پىياۋ بچكۆلەكەى نىۋ پىزەكانى تۆۋ كارەكەى ھەر تەۋاۋ ئاسان
 كىرەۋە و زۆر بىشەرمانە و بە ئاشكرا، لە بارەى تۆۋ و ژيانى تۆۋە،
 لە بارەى مىدالەكانت و خىزانەكەتەۋە، دەئاخقىت و پادەگەيەنىت
 كە تۆ شايانى ھەر سوۋكايەنىيەكىت پىت دەكىرىت، كە تۆ گەلۆر و
 دەبەنگىت، لە ھىچ تى ناگەيت و پىياۋ دەتوانىت چى بىھەيۋىت، چۆن
 بىھەيۋىت، پىت بىكات و بىكات بە مەخسەرەى خۆى. ئەۋان گەفتى
 سەرۋەستىيە نەتەۋەبىت دەدەنى، نەك سەرۋەستىۋونى كەسايەتت.
 فىرت دەكەن چۆن لەبىرى پىزگرتن لە مافە مروقىيەكانى خۆت،
 پىز لە دەۋلەت بگىرىت، فىرت دەكەن چۆن مەزنىيە نەتەۋەبىت، لە
 مەزنىيە كەسايەتىيە خۆت لا گرنگىر بىت. چۈنكە تۋىش "مەزنى و
 سەرۋەستىۋونى كەسايەتىيە خۆت" لا گرنگىيە و لىت بوۋە بە
 تەمومژىك و بەرى چاۋانى گرتوۋىت، لەبەر ئەۋە "سەرۋەستىيە

نەتەوھىيى “ و “پاراستنى ھەقەكانى دەولەت” بالت لى دەروپىن
 و شاگەشكەت دەكەن. چۆن سەگىك بە بىنىنى ئىسكىك لىك بە
 قەپۆزىدا دىتە خوارەو، تۆيش تەنيا ھەر بە بىرکردنەو لىيان
 بە مەرەى ئەو سەگە دەچىت، ھەر بۆيەيشە بەردەوام شاباشيان
 دەكەيت و بە شانوبالىندا ھەلدەلىيت. ھىچ كام لەو پياوھ گرگانە
 ئامادە نىن ئەو نرخەى گيوردانو برونو، مەسىح، كارل ماركس
 و لىكۆلن لە پىناو ئازادبووتدا دايان، بىدەن. پياوھ پووتەكانى
 نىو رىكخراوھ جوربەجۆرەكانت، نەك خۆشيان ناوئىت، بەلكو
 رقىشيان لىت دەبىتەو، چونكە تۆ خۆت رقت لە خۆتە، گرگن!
 ئەوان زۆر چاك دەتناسن و لە ھەموو لايەنە لاوازەكانى ژيانت
 بەئاگان، ئەو لايەنەھى كە دەبوو بە تەنيا خۆت لىيان بە ئاگا
 بووتيايە. ئەوان تۆيان كىردووتە قوربانى و تۆيش ئەو مافەت
 داونەتى كە تۆ بندەست و ئەوان سەرودەرت بن. تۆ ئەوانت بەرز
 كىردووتە و كىردتن بە رىبەر و پىشەوايانى خۆت، ھەرچەندە ئىستا
 بۆت دەركەوتوون، بى دەمامك و چۆن ھەن، دەيانىنىت، بەلام
 ھەر بەردەوامىت لە پشتگىرىي و يارمەتيدانىان. ئەوان، پووبەرەو،
 راست و بى گرى و گۆل، پىيان وتىت: “تۆ بوونەوھرىكى بندەست و
 نەگىسىت. بوونەوھرىكىت، كە ھىچ ھەست بە لىپرسىنەوھ ناكەيت
 و ھەروايش دەمىنىتەوھ. “ تۆيش، بە “رەزگار كەرە نوئىھەكان” ناويان
 دەبەيت، دوايان كەوتوويت و لە ھاتوھاواری خۆت ناكەويت و
 شاباشى سەرودەرىيان دەكەيت.

لىت دەترسم و تۆقيوم لىت، پياوى بچوكا! چونكە چارەنوسى
 نەوھەكانى داھاتوو كەوتوتە ئەستۆى تۆ و بە تۆوھ بەندە. لىت
 دەترسم، چونكە ئامانجى ھەرە سەرەككىت لە ژياندا، ھەلھاتن
 و راکىردنتە لە خودى خۆت. تۆ نەخۆشى، نەخۆشىكى ترسناك،
 گرگن! پەتای ئەم نەخۆشىيەت خەتای خۆت نىيە، بەلام قوتار بوون
 و چاكبوونەوھ و تەندروسىتوونت، بە تەنيا كەوتوتە ئەستۆى
 خۆت. خۆت و كەسى تر نا!

پزگارکەر نوئیەکان!

دەمیک بوو چەوسینە رەکانت لیت دورکە و تەبۆنە و دەستبەردات بوو بوون، ئەگەر بە چەوسانە وە رازی نەبوویتایە و پشتگیریت لە مامەلە و هەلسوکە تیان نەکردایە. هیچ هیزیکێ داپلۆسەر، هیچ هیزیکێ پۆلیسی، لە دنیا دا نەبوو ب توانیت سەرت پێ نەوی بکات، ئەگەر لە ژیا نی رۆژانە تدا نەختیک بە تەنگ ریزگرتنە وە بوویتایە لە خودی خۆت. ئەگەر بتزانایە - لە راستیشدا وایە - کە بێ تو ئەم دنیا، تەنانەت بۆ ساتیکیش، ناتوانیت خۆ رابگری و بمینیتە وە.

قەت رابەرە کەت ئەمە ی پێ راگە یاندوویت!

رابەرە کەت، بە "پرۆلیتاریای هەموو دنیا" ناوی دەبردیت، بە لام هەرگیز پێی رانەگە یاندیت کە بە تەنیا خۆت لە ژیا نی خۆت بەرپر سیاری. ژیا نی خۆت، نە ک سەر بەرزی و ئابرووی ولاتە کەت!

دەبیت لەو تە بگەیت، کە خۆت پیاوێ پووتەکانت پەرورە کرد و کردتن بە چەوسینەرانی خۆت. مەژۆه گەرەکان؛ مەژۆه گەرە بەئەمە کە کانیشت، کردە قوربانی و رینگات بۆ گرگنەکان خۆش کرد لە خاچیان بەن، بەردبارانیان بکەن و لە برساندا بیانکوژن. دەبیت تە بگەیت لەو تە کە قەت گویت بەو مەژۆه نەدا و ئەو شپەزەیی و دوودلییەیی ئەوانت بە لاوێ گرنگ نەبوو، کە بۆ تۆ و لە پیناوی ژیانی تۆدا دووچاری بووبوون. دەبیت تە بگەیت لەو تە کە هیچ شتێک لە بارەیی ئەو کەسانەو نازانیت، کە بە دەنگ ژیانی تۆو هاتن و دەیانویست دەستی یارمەتیت بۆ درێژ بکەن.

تۆ دەلییت: “بەر لەو تە بتوانم متمانەت پێ بکەم، دەبیت لە بۆچوون و راپەکانت سەبارەت بە ژیانی ئاگادار بێم.” بەلام هەر کە گویت لە رابووبوونەکانم سەبارەت بە ژیانی دەبیت، بال دەگریت و بە پەلە پرووسکی خۆت دەگەیییتە کن “داوەرەکانت”، “پیاوێکانی دەولەت” م لێ تیژ دەکەیت، پەنا دەبیتە بەر “دامودەستگا جۆر بە جۆرەکانی پاراستنی ئاساییشی گشتی!” یا “رۆژنامە و گوڤارە سووک و هەرزانەکان” م لێ هان دەدەیت. لەو هیش زیاتر، داوا لە “رەبەرەکانی کریکاران!” دەکەیت بە هانائەوێ بێن، یا هەر نەبیت سووک و ئاسان، لێم هەلدییت و خۆت لە چنگ تیروانین و بۆچوونەکانم دەریاز دەکەیت.

من، نە سوورم، نە رەش، نە سپی، نە زەردم، نە دیانم، نە جوولەکە، نە موسلمان و لەسەر هیچ دینیکی تریش نێم. برۆایشم بەو نێیە لە یەک کاتدا چەند ژنیکم هەبیت، نە هەتیوبازیشم، نە ئەنارکیست و کەسیکیش نێم بە دواي شەردا بگەریت. ژنەکەیی خۆم لە ئامیز دەگرم، نەک لەبەر ئەو تە پسوولەیی مارە برینیم لەنیو دەستدایە، بەلکو لەبەر ئەو تە خۆشم دەویت.

قەت لە مندال نادم، نە راولە ماسی دەکەم و نە راولی ئاسک و کەلەکیوی، بەلام نیشانگرەو هەیهکی کارامەم و بەوێ خەنی و

دَلخُوش دهبم نيشانه بپيكم. نه خهريكي ياربي كاغهزم و نه كهسيس بانگ دهكهم بؤ ئه وهى گوى بؤ راوبوچوونه كانم راديريت. ئه گهر بؤچوونه كانم راست و دروست بن، به خويان خويان به خهلك دهگه يه نن. ريگاش نادهم كاره كه م بكه ويته ژير چه پوكى هيچ دهسته لاتيكي تهن دروستيه وه، ئه گهر پيم وا نه بيت له خوم به توانا تر و ليها تو تر و كارامه تره. خويشم بريار ده دم، كين ئه وانه ي له ده رنه نجامي كاره كانم و دوزينه وه كانم تى ده گن و كين ئه وانه ي تى ناگن. گويا يه لم بؤ هر خو و نه ريت و ياسايه ك زيره كانه و هوشمه ندانه دارپژراييت، هر ياسا و نه ريت و خوويه كيش كون بيت، بيه وده ي و بيمانايى بپاريزيت، به وپه رى توانامه وه دژى ده وه ستمه وه.

“رامه كه! په نا بؤ “دادوهره كه ت!” مه به، پياوى بچووكا! چونكه ئه وپيش ئه گهر نه ختيك سه رراست بيت، ئه گهر پچه ك گيانى له خو بووردنى تيدا بيت، ههروه ها دهكات.”

من ده مه وپيت مندا لان و لاوان ئه و به خته وه ريبه بدوزنه وه كه سه راپاي له شيانى داپوشيوه و خوشه ويستى بكن، به بى هيچ ئاستهنگ و ريگريگيش تامى لى ببين. پيم وا نيه مروف بؤ ئه وهى ببيت به ديندريكي پاك و راسته قينه، ده بيت ناچار بيت ده ست له خوشه ويستى خوى بؤ ژيان هه لبريت، يا دووره پهريز له تاموچيرى ژيان، ره قوته ق و وشكه لاتو بمينيته وه، ناچار بيت به وهى تا رادهى بوگه نبوون ده ست له له ش و گيانى خوى بهر بدات.

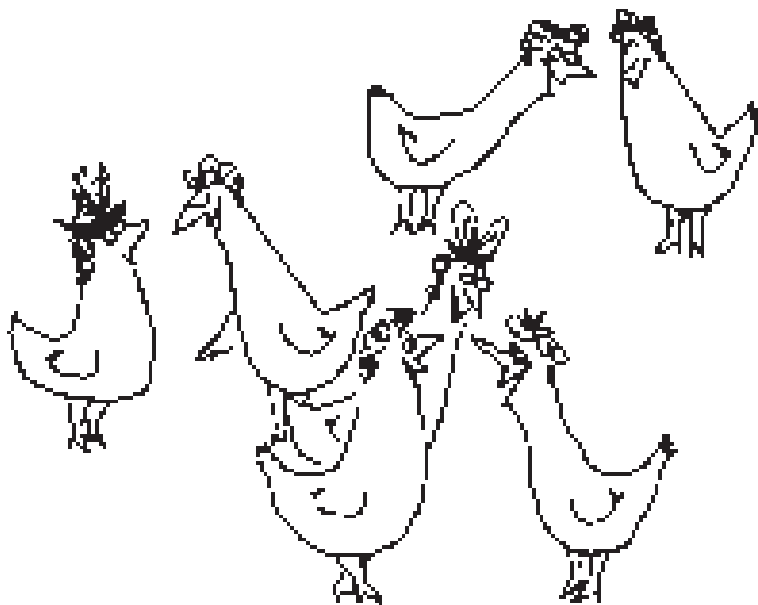
ده زانم ئه وهى ناوت ليناوه “خا” له راستيدا ههيه و نكولى له بوونى ناكرت، به لام به شيويه كى جياواز له وهى تو به بيرتدا ديت. “خا” وزه بنچينه يى و ده ره كييه كه ي نيو گه ردوونه، خوشه ويستى نيو له شى خوته، پاكى و راستگويى و له روويه، هه ست و نه ست و تيگه يشتنه كانته به رانبه ر سروشتى ناوه وه و ده ره وهى خوت.

پیم دهکریت به هر هویه ک بیت؛ گرنگیش نییه هویه کی لاواز یا به هیژ، ئەو که سه بکه مه دهره وه که خوی له کاره کهم هه لده قورتینیت؛ له کاتی کدا به پهروه دهره کردنی مندا لانه وه، یا ئەو دهمه ی مینا پزیشکیک له گه ل نه خوشه کانمدا خه ریکم، ئە گه ر له سه ر ئە وه یش بدریم به دادگا چه ند پرسیاریکی ئە وه نده ئاسان و ئاشکرای لی ده کهم، که قهت نه توانیت به رسقیان بداته وه، بی ئە وه ی تا له ژیاندا ماوه له رووی بیت له ته ریقیدا سه ری خوی هه لبریت. من مرو فیک کی کار گه رم، مرو فیک که ناخ و دهروونی ئینسان ده ناسیت و لپی به ئاگایه. مرو فیکم که خوی ده ناسیت و ده یه ویت “کار” نه ک “تیروانین و تیگه یشتن له کار” دنیا به پروه به ریت. تیگه و بوچوونی خوم هه یه، ده توانم درو له راستی جیا بکه مه وه و ئەم توانسته یش بوم بووه به که رهسته یه ک، که شه و و روژ، سات له دوای سات، به کاری ده هینم و دوای هه موو به کاره یانیکیش خاوینی ده که مه وه و پاک رایده گرم.

له قوولایی دلمه وه لیت ده ترسم، گرگن! لیت ده ترسم، به لام منیش ئاوا نه بووم که ئیستا هه م. منیش، له نیو ملیونان پیاوی بچووی تردا، پیاویکی بچووک بووم؛ به لام به خه ریکبوونم له بواره زانستییه کاندای و به هه ول و ته قه لای خوم له بواری زانستی دهرووناسیدا، فیربووم بتینم که چه نده نه خوشیت و نه خوشییه که یشته چه ند توفینه رانه کاری تیکردوویت. فیربووم ئە وه ببینم که ده سه ته لاتیکی له سه روو خوته وه نییه، به لکو نه خوشییه قورسه دهروونییه که ته که له گه ل تیپه رپوونی هه ر روژیک، هه ر ساتیکدا، زیاتر سه رت پی نه وی ده کات و له په لوپوی خستوویت. ته نانه ت ئە و کاتانه یش که هه یچ ده سه ته لاتیکی دهره کی له سه رووی خویشته وه له ئارادا نه بووه. ئە گه ر له ناخه وه نه خوش نه بوویتایه، ئە گه ر ته ندروست بزیاپتایه، زور ده میک بوو له چنگ زالمه کانت قوتارت بووبوو. جاران چه وسینه ره کانت له توژی سه ره وه ی کومه ل بوون و ئیستا ئە وانه ن که له تویره که ی خوتن و له خویشته بچووکترو، گزگل!، ئە وانه ن که به شیکی گه وره یان له بچووی

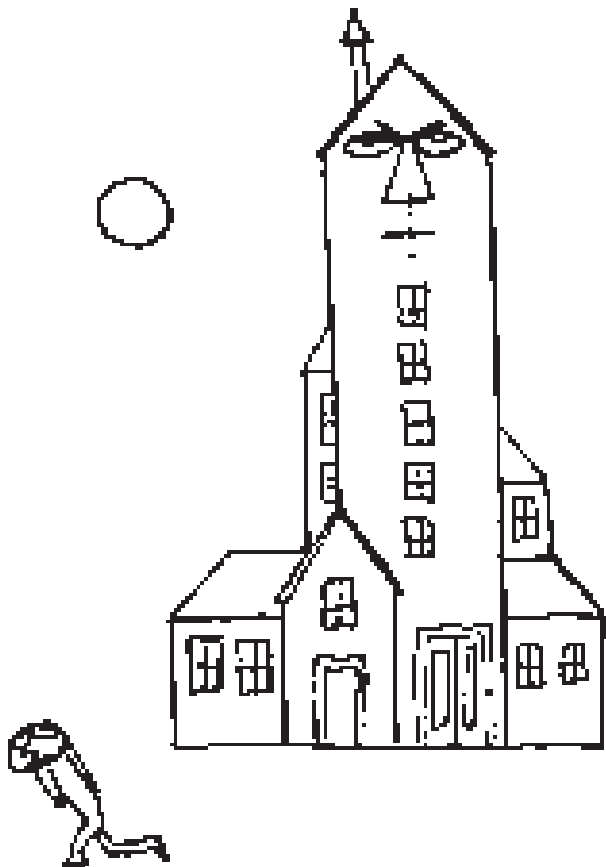
له بار و به دلی کومه ل بو کچه کانی، یا له به ده سته پتانی پله و پایه ی سیاسی یان ئه کادیمیدا، ببینیت. هر له بهر ئه وهیش که له تو ناچیت، یا به "بلیمهت" یا به "گه لور" ناوی ده بهیت. ئه ویش، لای خو به وه، ئاماده یه ئه وه به سه لمینیت که "بلیمهت" نییه، به لکو بوونه وه ریکی زیندوی ئاساییه و هیچی تر. به "ناکومه لایه تی" ناوی ده بهیت، چونکه ئه وه ی پی باشتره له گه ل بیره کانی خویدا به ته نیا بمینیته وه، نه ک تیکه ل به به زم و ره زمه پر له فلته فلت و بیمانا کانی تو بییت.

ئاههنگه کومه لایه تییه پر له فلته فلت و بیمانا کانت

به "شیت" ناوی ده بهیت، چونکه ئه وه له بریی کرینی پشک له دامه زراوه و کارگه هاو به شه کاندایه پاره کانی له بواری به جیه پتانی کاره زانستییه کاندایه کار ده هینیت. به به راورد له گه ل خو تدا، له بهر ئه وه ی خو ت که سیکی ئاسایی و باوی نیو کومه له که تیت، ئه وه مرو قه ساده و له رووه به "نا ئاسایی" ناو ده بهیت. به سه له مینه وه وه به قه د خو ت و به قه د ئه وه پیوانانه ی بو ئاسایی بوونت داناون ده یگریت

و بۆت دهردهكه وئيت كه داواكانت ناهيئيتته دي. تو ناييبنيت پياوي
 بچووك! ناته وئيت له وه تي بگهيت كه ئه و مروڤه گه ورهيه ي خوڤي
 ده وئيت و دهيه وئيت يارمه تيت بدات به چ مه ريهك بردووه، به
 جوړيك كه دوور كه وتوته وه له هه موو پيوه ندييه كي كوومه لايه تي،
 چونكه ژيانت له هه موو شوينيك كردوته شتيك كه هيچ كهس
 ناتوانيت خو ي له به ردا بگريت.

له بري ئه وه له خو ت ده پرسيت ئاخو دراوسنيه كانت چي ده لين،
 يا دلاوايي و ده ستنه قوو چاندنت چه ندي تي ده چيت.

كئ ئەو مروڤه‌ي، دواي چەندان سال ئازارچەشتن و ئيشى دلته‌زين،
به‌و مەرەيه برد و كردى به‌و مروڤه‌ي ئيشتا!!

هەست به‌ لىپرسىنە‌وه نە‌كردن و ناجۆرىي بىر‌كردنە‌وه و
خۆتپه‌لقورتاندى تو، "راستىيە ئە‌به‌دبىيە‌كان" لاي تو وايلى‌كرد،
كه هيجيان له به‌رده‌م گۆرانه‌ كۆمه‌لايه‌تبييە‌كاندا، بۆ ماوه‌يه‌كى
كه‌ميش، خۆي راناگري‌ت. بىر له‌و شتانه‌ بكه‌ره‌وه كه له‌نيوان
هەردوو جەنگه‌ جيهانگه‌ره‌كه‌دا بانگه‌شه‌ت بۆ ده‌كردن و سويندت
ده‌خوارد كه راستن! چەنديان راست ده‌رچوون و چەنديان هە‌له‌
دانت پيدا نا كه هە‌له‌ بوون! چەند خۆت كرد به‌ خاوه‌نيان؟

به‌ويە‌رى دلنياييە‌وه هيجيان، پياوي بچووك! هيجيان!

ئينسانى گە‌وره، به‌ ورياييه‌وه، بىر ده‌كاتە‌وه؛ به‌لام كه دە‌ستى
له‌ چمكى بىر‌كردنە‌وه‌يه‌كى گرنگ گير بوو، به‌رى نادات و
به‌رده‌وام دە‌بيت له‌سەر ليكۆلينه‌وه‌ي. تۆيت، پياوي بچووك!
كاتيك بىر‌كردنە‌وه‌كانى ئينسانى گە‌وره راست و مژده‌به‌خشن،
ده‌ربه‌ده‌رى ده‌كه‌يت و ده‌ريده‌په‌رينيت، چون بىر‌كردنە‌وه‌كانى
خۆت هيجوپوچ و بيكه‌لك و كه‌مخايە‌نن؛ كه ده‌ريشت كرد، تۆي
ته‌نياييە‌كى ترسهن، تۆي دووره‌په‌ريزى له‌ ناخيدا ده‌چينيت؛ نه‌ك
ته‌نياييە‌ك كه به‌ره‌مى سوودبه‌خش و به‌كه‌لكى لى بكه‌ويتە‌وه،
به‌لكو ته‌نيايي و ترسيك كه بيت به‌مايه‌ي تينه‌گە‌يشتن و ئازاردانت
بۆي، چونكه تو "خە‌لك" يت، "بىر و تپروانىنى باو" يت، "ويژدانى
كۆمه‌لايه‌تى" ت.

به‌راست! قە‌ت بىرت له‌وه كردۆته‌وه ئە‌مه‌ چ به‌رپرسيارىيە‌كى
گە‌وره‌يه، بىرت له‌وه كردۆته‌وه چى ده‌كه‌يت؟ قە‌ت له‌ خۆت پرسىوه،
له‌ به‌رده‌م گۆراناكارييه‌ كۆمه‌لايه‌تبييە‌كانى داها‌تو‌دا، له‌ به‌رده‌م
سروش‌تدا، له‌ به‌رده‌م دە‌سته‌كه‌وته مه‌زنە‌كانى مروڤايە‌تيدا، چەند
به‌رپرسياريت و تا چ راده‌يه‌ك راست يا هە‌له‌ بىر ده‌كه‌يته‌وه؟ نا
پياوي بچووك! تو قە‌ت له‌ خۆت نه‌پرسىوه ناخۆ بىر‌كردنە‌وه‌كانت

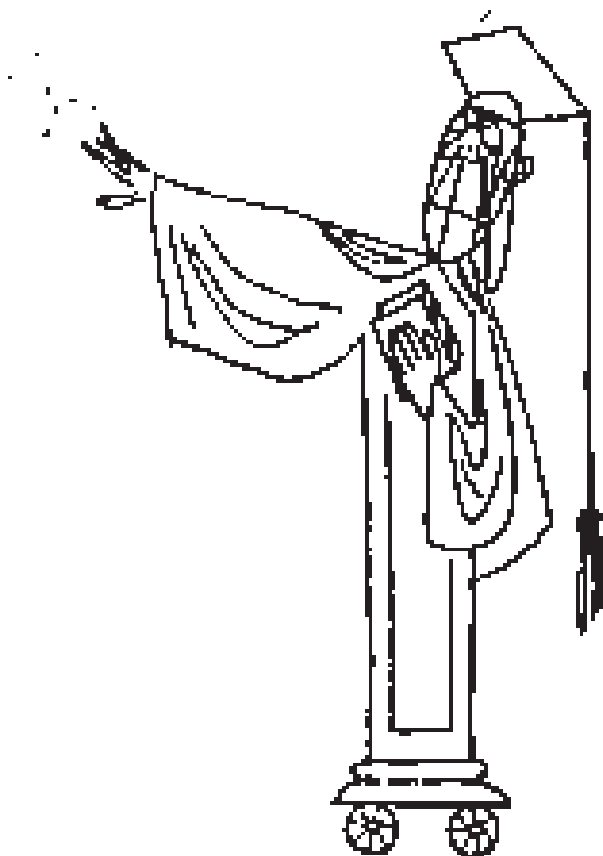
هه‌لەن یا راستن؟ هه‌میشه خەمی ئەوەت بوو دراوسنیه‌که‌ت
چۆن دەروانیت و چۆن له کرداره‌کانت دەپرسیته‌وه، یا خەمی
ئەوەت بوو دلاوایی و دەستنه‌قووچاندن چه‌ندی پاره تیده‌چیت.
له‌مه زیاترت له خۆت پرسیه‌وه، پیاوی بچووک!

دوای ئەوهی ئەو ئینسانه گه‌وره‌یه‌ت به‌ره‌و دنیای ته‌نیایی
دەرپه‌راند، له بیرت چوه‌وه چ کاریکت کردووه و هه‌ر به‌رده‌وام
بوویت له‌سه‌ر قسه‌ پرپووچه‌کانت و ده‌ستت له فیل و ساخته
هه‌لنه‌گرت، بوویت به‌ مایه‌ی ئیش و ژانیکێ قوولتر بۆی. تۆ
بیرت ده‌چیته‌وه، به‌لام مرۆقی گه‌وره له بیر ناچیته‌وه و هه‌ولی
تۆ له‌سه‌ندنه‌وه‌یش نادات. له‌بری ئەوه هه‌ول ده‌دات تۆ بگات بۆ
وا کۆلانه هه‌لسوکه‌وت ده‌که‌یت. ده‌زانم ئەمه‌یش به‌ تۆ نامۆیه و
تیی ناگه‌یت، به‌لام بروام پێ بکه‌ ئەگه‌ر چه‌ندان جاری تریش ببیت
به‌ مایه‌ی ئازاردانی، نه‌ک هه‌ر ئەوه‌نده‌یش، ئەگه‌ر ببیت به‌ مایه‌ی
بریندارکردنی به‌ جوړیکی وا که‌ قه‌ت جییرینه‌کانی ساپیژ نه‌بن -
ئەگه‌ر له هه‌مان کاتیشدا نه‌زانیت چ کاریکت کردووه - ئەو مرۆقه
گه‌وره‌یه هه‌ر له‌بری تۆ به‌ ده‌ست کاره‌ نابه‌جییه‌کانت هه‌و ئیش و
ئازار ده‌چیت؛ نه‌ک له‌به‌ر ئەوه‌ی ئەو کاره‌ نابه‌سه‌ندانه‌ت به‌نرخ
و پرمانان، به‌لکو له‌به‌ر ئەوه‌ی بچووک و بینرخن.

مرۆقی گه‌وره ده‌یه‌ویت له‌وه تیبگات که‌ چیه‌ وای لێ ده‌کات به
خرابه‌ ناوی ژنه‌که‌ت، یا پیاوه‌که‌ت، به‌ریت، کاتیک ناومیدت ده‌کات
و داواکانت به‌ جی ناهینیت. چیه‌ وات لێ ده‌کات له‌به‌ر راگرتنی
دلی دراوسی تووره‌وتروکه‌ت، ئازاری مندا له‌کانت بده‌یت. چیه‌
وات لێ ده‌کات هاورپییه‌که‌ت فریو بده‌یت، به‌رۆکی مرۆقیکی دلیاک
که‌ ده‌ستی یارمه‌تیت بۆ درێژ ده‌کات، به‌ر نه‌ده‌یت تا له‌ پیناو
مه‌رامه‌کانی خۆتا به‌ کاری ده‌هینیت. هه‌ول ده‌دات له‌وه تۆ بگات
چی وات لێ ده‌کات پشت بۆ قامچییه‌کانت نه‌وی بکه‌یت. "به‌وه
رازی بیت که‌ پیت ده‌دریت و ئەوه‌یش که‌ داوات لێ ده‌کریت به
نابه‌دلی و نه‌ویستی و ناچاری بیده‌یت!" ده‌یه‌ویت له‌وه تیبگات
چی وات لێ ده‌کات، دواشه‌ق له‌ پاشه‌لی ئەو مرۆقه‌ی ئەژنوی بۆ

نوچدان دهلهرزیت ههلبدهیت و پئی بهو مروڤهیشدا بنییت که له بهردهمتدا کهوتوووه. چی وات لی دهکات لهبری راونانی درۆکان و خۆدوورخستنهوه لییان، راستیهکان راون بنییت و لییان دوور بکهویتهوه.

تو هه میشه له بهرهی ئهوانه دایت له راستیهکان دهسله مینهوه و دژایه تییان دهکن، گزگل!

میکروبه دهردهه لگرهکانی نیوههوا.

مرۆڤه گه وره که بو ئه وهی خواست و ویسته کانت، ئه و
 دۆستایه تییه که که لکی هیچ ناگریت، به دهست بهینیت؛ ناچاره
 خوی له گه ل داواکانی تودا، له گه ل تودا، رابهینیت؛ ناچاره ئه و
 شتانه بلیته وه که گوئییه کانی تو پینان راهاتوون؛ ناچاره خوی
 به گویره ی ئه و کارانه راست بکاته وه که ئه نجامیان ده دهیت، به لام
 ئه گه ر ئه ویش خاوه نی شاکاره کانی تو بیت و زمان و په یقه کانی
 تو به کار بهینیت و به و جوره ی تو دۆستایه تی و هاورییه تی
 بکات، ده بیت به وهیش رازی بیت چیی تر مینا مرۆڤیکی گه وره
 و ساده و راستگو نه مینیتته وه. به لگه ییش: هاورییه کانتن! ئه وانه ی
 چونت بوویت وا ده په یقن و قه تیش ئینسانی گه وره نه بوون.

تو پیت وا نییه هاورییه کانت بتوانن کاری گه وره ئه نجام بدن. به
 دزیشه وه بیت، رقت له خۆت ده بیتته وه؛ ته نانه ت ئه و کاتانه ییش، یا -
 به تاییه ت ئه و کاتانه ییش - که له سه روو ئه و نرخه وه ی هه ته خۆت
 دیته پیش چاو. هه ر له بهر ئه وه ییش که رقت له خۆت ده بیتته وه، له
 توانادا نییه ریزی هاورییه کانت بگریت.

به دزیشه وه بیت، رقت له خۆت ده بیتته وه؛ ته نانه ت ئه و
 کاتانه ییش، یا - به تاییه ت ئه و کاتانه ییش - که له سه روو ئه و
 نرخه وه ی هه ته خۆت دیته پیش چاو.

لەو بېروايەدا نیت کەسێک کە لەسەر مێزیک لەگەڵتدا کۆ بوویتەو،
 یا لە خانوویە کدا لەگەڵت ژیا بیت، کاری گەورە ی لێ بوە شیتەو.
 ھەربۆیە ھەموو مەوێ گەرەکان تەنیا بوون و تەنیا ژیاون.
 زۆر گرانبە بیرکردنەو لە نزیک تۆو، پیاوی بچووک! تەنیا ھەر
 ئەوئەندە دەکریت بێر لە تۆ بکریتەو، بۆ سوودی تۆ بێر بکریتەو،
 نەک لەگەڵ تۆدا و لە نزیک تۆو؛ چونکە تۆ بە مەبەستی خنکاندن،
 دەست لە بینی ھەموو بێرە گەرە و مژدەبەخشەکان گیر دەکەیت.
 ئەگەر دایک بیت، بەو مندالەت کە بێر دەکاتەو دەلییت: “ئەمە
 لایەق بە مندالیک نییە و بۆ تۆ ناشیت!، ئەگەر پروفیسۆر بیت لە
 زیندەزانیدا بە خویندکارەکانت دەلییت: “ئەمە لەگەڵ خویندکاریکی
 ئاساییدا ناگونجیت، یانی چی دوو دلبوون لەو دەی لە ھەوادا مێکروب
 ھەیە!” ئەگەر مامۆستا بیت بە قوتابییەکانت دەلییت: “مندال دەبیت
 گوێرایەل و بیدەنگ بیت، نەک ھەلەشە و ھیچنەبیس!” ئەگەر ژنیش
 بیت، دەلییت: “تۆ و دۆزینەو! بۆ نارۆییت لەبری ئەو بژیویەکی
 بۆ خۆت و خێزانەکەت بە دەست بەینیت!، بەلام ھەر ئەوئەندە لە
 رۆژنامەکاندا شتیکت لەبارە ی دۆزینەو کە یەو بەر چاوی بکەویت،
 تێی بگەیت یا نا، بېروای پێ دەکەیت.

ھەرچی ھەست و نەستی کە ھەیە دەرھەق بە شتە چاکەکانی نیو
 خۆت لە دەستت داون و خنکاندووتن. لە ھەر کەسێکی تریشدا
 بیانینیت، گرنگ نییە مندالەکانت؛ ژنەکەت؛ پیاو کەت؛ باوکت یا
 دایکت بیت، دەیانمرینیت. بچووکیت و دەیشتەویت ھەروەھا بە
 بچوکی بمینیتەو.

لێم دەپرسیت: “ئەم ھەموو شتە چۆن دەزانیت؟”

لێگەر ئێ بۆت بگێرمەو:

ھەمیشە تۆم ناسیو، ئەزموونەکانتم لەگەڵدا دابەش کردوویت،
 لەناو خۆمدا بینوومیت، لەگەڵتدا ژیاوم. مینا پزیشکیک لە شتە
 بچوو کەکانی ناو دەوی خۆت قوتارم کردوویت، چون مامۆستا یەک

بۇ سەرگەۋتن بەسەر ھەۋرازى رۇبە رۇبۇبۇنەۋەى راستگۇيىدا
رېيىشاندەرت بووم. دەزانم چەند دل پر لە كىنە ھەۋلى خۇپاراستن
دەدەيت دژى رۇبە رۇبۇبۇنەۋەى راستگۇيى. دەزانم چۇن زراوت
لەۋە چوۋە و توقىوت كاتىك داۋات لى دەكرىت دۋاى ژيانىكى
بىگرىۋگۇل و راست بگەۋيت.

تۇ بە تەنيا ھەر بچووك نيت گرگن!

دەزانم كە خاۋەنى چەندان “ھەلكەۋتى گەۋرە” يت لە ژياندا؛ ئەۋ
ھەلكەۋتانەى رېى “پىگەيشتن” و “بەرزبۇنەۋە” ت بۇ خۇشتر
دەكەن، بەلام ئارام نيت و ئەۋ خۇراگرىيە لە خۇتدا نابىنيت كە پىۋىستە
بۇ بەرزبۇنەۋەت. رى بە بونىادى خۇت نادەيت بەرز و بەرزترت
بكاتەۋە! لە فرىن، لە بەرزايىەكان، لە قوۋلايىەكان، دەترسىت. لە
من گەلىك باشتر و بەر لە من نيتشە ئەمەى پىپراگەياندىت، بەلام
پىى رانگەياندىت بۇ بەۋ جۇرەى كە ھەيت. ئەۋ ھەۋلى دا بتكات
بە مرقۇقىكى لە خۇت گەۋرەتر، بە “سوپەرمان”، تا بتوانيت بەسەر
مرۇقەكەى ناخى خۇتدا زال بيت. مرۇقە گەۋرەكەى ئەۋ بوو بە
ھىتلەرەكەت و تۇيش لەۋ جىئەدا كە ھەمىشە تىيدا راۋەستابوويت،
بەبى جوۋلە، مينا مرقۇقىكى لە ژىرەۋە و گرگنىك، مايتەۋە.

دەمەۋىت چىى تر مرقۇقىكى لە ژىرەۋە و بچووك نەبيت.
دەمەۋىت ببىت بە “خۇت”. “خۇت”، نەك ئەۋ رۇژنامانەى
رۇژانە دەيانخوئىنيتەۋە. “خۇت”، نەك ئەۋ تىگەيشتنەى دراوسى
توۋرەۋتروكەت ھەيەتى بۇت، بەلكو “خۇت”.

دەزانم، لەۋە بەئاگا نيت تا چ رادەيەك و بە چ قوۋلايىەك لە
ژىرەۋەيت، ھەرچەند لە بنى ئەۋ ژيانەدا مينا ئاھويەك، خوايەك،
شاعىرىك و فەيلەسووفىك، دەژىت؛ بەلام بۇ خۇت و لە پىش چاۋى
خۇت، پىت وايە ئەندامىكى لە ئەندامانى ئەۋ كۇمەلەيەى پاراستنى
دەۋرۋبەرەكەتى پىسپىردراۋە، يا ئەندامىكى لە ئەندامەكانى كو.
كلوكس. كلان.. ھەر لەبەر ئەۋەى پىشت وايە لەۋە زياتر نيت،

چۆن ئەندامىك له ئەندامانى ئەو كۆمەلانە ھەلسوكەت دەكات،
تۆيش ھەروەھا دەكەيت.

ئەمەيشت، زۆر دەمىكە، له لايەن ھايىزىش مان له ئەلمانىا و ئۆپتون
سىنكلىر و دۆن پاسۆسەوہ له ئەمەرىكا پىچ راگەيەنراوہ، بەلام تۆ
نە ھايىزىش مان دەناسىت و نە سىنكلىر. ئال كاپۆن و پالەوانى
جىھانى له كۆلەمستانىدا چاكتەر دەناسىت. ئەگەر رىت بدرىت
لەنىوان كىتبخانەيەك و چوونە سەيرى يارىيەكى كۆلەمستانىدا
ھەلبىزىرىت، بى دوودلى، كۆلەمستانىيەكە ھەلدەبىزىرىت.

له ژياندا داواى بەختيارى دەكەيت، بەلام دلنايى و خۇپاراستنت
گەلىك له بەختيارى پىچ گرنگترە، ئەگەر بەدەستەپنانيان نەك
بىرېرەى پشتت، بەلكە ھەموو ژيانىشت بخوازىت، ئامادەيت له
پىناوياندا دايبىنىت. لەبەر ئەوہى قەت خۆت فىر نەكردوہ چۆن
بەختيارى بە دەست بەيىت، تاموچىژى لىوہر بگريت و بىيارىزىت،
ئازايەتى و بويزى كەسايەتییەكى راست و لەروودارپاوەستاو و
پشتتەستوورىشت له باردا نىيە.

دەتەويت بزانيت چۆنىت، پياوى بچووك؟

گوئى بۆ ئەو بەرنامەى راگەياندنانه شل دەكەيت كە بۆ فرۆشتنى
دەرمانى ددان، بۆياخى قۆنەرە، دەرمانى قەبزی و بۆنى بنباخەل،
له رادىوہ دەيانبىستىت، بەلام قەت ئەو ئاوازه پىروپوچ و
بىمانايانە نايبستىت كە لەگەلياندا لى دەدرىن. لەو ھىزە كويزانەيە،
لەو توانستە، تىناگەيت كە ئەو كەرەستانە ھەيانە و راتدەكىشن
و ھانت دەدەن بۆ كرنيان. قەت بە وردى گوويت لەو قەشمەرە
گرتوہ كە لە يانەيەك لە يانەكانى شەواندا تىزت پىوہ دەكات،
گالتە بە تۆ و بە خۆى و بە دنيا كلۆل و بچووكەكەتان دەكات،
بۆ رابواردن لە بارەى تۆ و كردارەكانتەوہ دەدويت؟ گوئى بۆ
ئەو بەرنامەى راگەياندنە رادىرە كە بۆ فرۆشتنى دەرمانى قەبزی
دەكرىت، ئەوسا تى دەگەيت تۆ كىت و چۆنىت!

گوئ بگره، گرگن! هەر گوناھیک، هەر تاوانیکی بچووک، تۆ دهیکهیت؛ پووناکییهکی تره و فری دهریته سهر ئه و کلۆلییهی مرؤقایهتی به دهستیوه دهتلیتهوه. هەرچییهک دهیکهیت، هیچ و بیمانایه و دهبیته به مایهی لهدهستدانی ئه و هیوایهت که بۆ چیتربوونی ژیان و دنیاکهت ههته. ئه م دلتهنگی و خه مینییه دلتهزین و بیبرانهوهیه لهخورا و بی هۆ نییه، پیاوی بچووک! بۆ ئه وهی خۆت له م دلتهنگییه دوورهپه ریز بگریته و له بیرى بهریتهوه، چهندان گالته و شوخیت دۆزیوهتهوه و ناوت لی ناون: “گالته وگهپی کومه لایهتی!”.

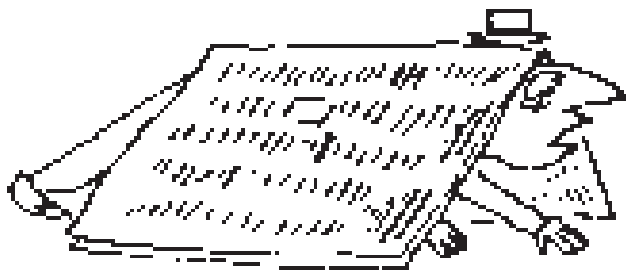
گالته و تیزپیوهکردن له بارهی خۆتهوه دهبیستیت و له دلّهوه لهگهڵ خه لکانی تردا پیدهکه نیت و قاقا لیده دهیت.

گالته و تیزپیوهکردن له بارهی خۆتهوه دهبیستیت و له دلّهوه لهگهڵ خه لکانی تردا پیدهکه نیت و قاقا لیده دهیت. بۆ ئه وه پیناکه نیت، سووکناییهک به دلت به دیت و که مێک خه مه کانت بره ونه وه. به پیاوه گرگنه که پیدهکه نیت، هاوکاتیش له وه بیئاگایت به خۆت پیدهکه نیت، له وه بیئاگایت پیت پیدهکه نن، خه لکی پیت پیدهکه نن. ملیونان؛ ئه وه پیاوه گرگنانهی نازانن که بوونه ته مایه ی گالته پیکردن و

پیکه نین. بۆ پیاو ئاواها له پروو، له دلّهوه، بهو شادمانییه ناجۆر و ناقولایهوه، چهندان سهدهیه، پیدهکه نیت و له قاقا دعات؟ قهت به بیرتدا هاتوه “خه لک” چۆن بوونه ته مایه ی سووکایه تی و گالته جار ی له و فیلمانهدا له باره یانه وه دهرده کرین؟

له بهر ئه وه ی شایانی گرنگپیدانیکی تایبهت و بیهاوتای، من بۆت ده گیرمه وه بۆ ئاواها بوویت به مایه ی گالته پیکردن و پیکه نین.

بی دوودلی، بیرکردنه وهت قهت هه قیقهت ناپیکیت و لپی نزیک نابیتته وه. تو ئه و نیشانگره گیزوو یژهم به بیر ده هینیتته وه که به ئه نقهست نیشانه کی ناپیکیت و هینده ی تاله ده زوو یه ک له پیکانییه وه دووره.

به لام کاتیک له رۆژنامه کاندای ده یخوینیتته وه، تیی بگهیت یا نا،
بروای پیده که یته!

پیت وا نییه!

لینگه ری به لگهت بۆ بهینمه وه.

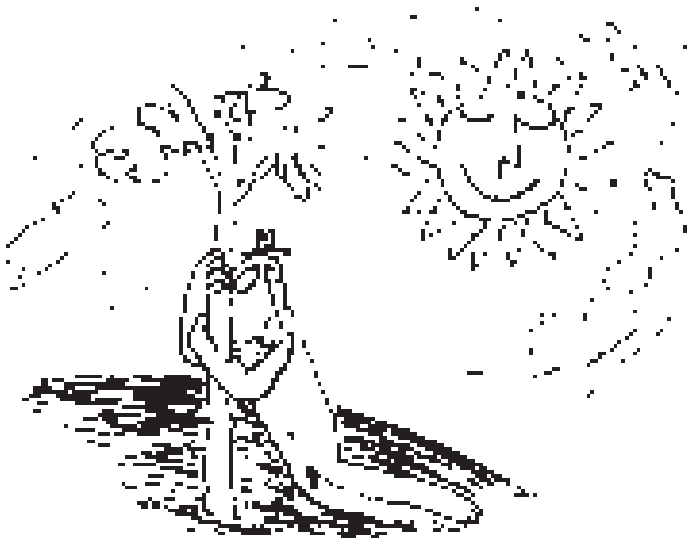
دهمیک بوو بوو بوویت به سهردار و سهروه ری ژیا نی خۆت،
ئه گه ر بیرکردنه وهت شانبه شانی هه قیقهت برۆیشتایه و لیوه ی

نزيك بووايه. با نموونه يه كه له باره ي چوښتي بيركردنه وه ي تووه بهيتمه وه.

“همووي خه تاي جووله كه كانه!” تو وا ده لئيت.

“جووله كه چييه؟” “خه لكانين خويني جووله كه له له شياندا ده سووريت.” “چ جياوازيه كه له نيوان خويني جووله كه و نه و خوينه دا هه يه كه له له شي خه لكانی تردا ده سووريت؟” “نه پرسه سهرت لي ده شيوښت و سهر سوورماو و دوودل ده لئيت: “من مه به ستم له ره گزي جووله كه يه.” لئيت ده پرسم: “ره گز چييه؟” “ره گز؟ ئاسانه، چون ره گزي نه لمانيايي هه يه، ئاوه ايش ره گزي جووله كه هه يه.” “چ شتيكه ره گزي جووله كه له ره گزه كاني ديكه جيا ده كاته وه؟” “جووله كه سپي نيه، لووتكي دريژ و ناقولاي هه يه، چاوه كاني تيژن، پيسكه و رژده و هر خه ريكي مامه له كردنه به پاره وه.” “قته ئيتاليايي كه، يا پياويكي خه لكی خوارووي فهره نسات له گهل جووله كه يه كدا بينوه؟ ده توانيت ليكيان جيا بكه يته وه؟” “نا، له راستيشدا نا...” “ئهي كه واته جووله كه چييه؟ خوښ هيج جياوازيه كه پيشان نادات، جووله كه يه كه هيج جياوازيه كي له گهل فهره نسايه كه يا ئيتاليايي كه نيه. قته جووله كه يه كي نه لمانيايي بينوه؟” “نه لمانيايي كه له نه لمانيايي ده چن؟” “نه لمانيايي چييه؟” “نه لمانيايي كه ده چنه وه سهر ره گزه كاني باكوور.” “هه نديكيان له ره گزي ئارين؟” “نا!” “ئهي ده چنه وه سهر ره گزي كه له كاني باكوور؟” “نه.” “سپيښت و قژر ده دن؟” “نه.” “نه وه ده بينيت! نه ده زانيت نه لمانيايي كه چييه، نه جووله كه يه كه.” “به لام جووله كه كان، هه ن.” “بيگومان هه ن! چون ديانه كان و موسلمان هه ن، جووله كه كانش هه ن.” “من مه به ستم له ديني جووله كه كانه.” “رؤز فيلت، خه لكی هو لاندبا بوو؟” “نه.” “ئهي بو كه سيك نه وه ي داود بيت به جووله كه ي ناو ده بيت، كه چي رؤز فيلت به هو لاندباي ناو نابه يت؟” “جووله كه كان جياوازن!” “چ جياوازيه كه؟” “نازانم!”

ئەمە قسە ھىچوپوچ و بىماناكانتە گرگن! ھەر بەم قسە ھىچوپوچ
 و بىمانايانە يىشت بوو ئەو ھىزە چەكدارانەت خولقان كە بوون
 بە ماىەى تەفروتوناكردن و قركردنى مليونان مروّف بە ناوى
 “جوولهكە” وە، ھەرچەندە كە ناىشتوانىت بلىتت جوولهكە چىيە.

لە فرىن، لە بەرزايەكان و قوولايىيەكان دەترسىت.

لەبەر ئەمەىە پىت پىدەكەنن و سووكايەتت پىدەكرىت. لەبەر ئەمەىە،
 مروّفىك كە بە كاريكى گرنگەو ھەريكە، خۆيت تىناگەىەنىت،
 خۆيت لى لا دەدات و خۆ دوورەپەريز دەكرىت لىت. لەبەر ئەمەىە،
 لەو چلپاوەى تىي كەوتوويت، قوتارت ناىتت. خۆت بالادەستتر
 دىتە پىش چا، كاتىك كەسىكى تر بە “جوولهكە” ناو دەبەيت،
 ھاوكاتىش ھەست دەكەيت كە كلۆلىت، چونكە تۆ بە كوشتن و
 لەناوبردى ئەو مروّفانەى بە “جوولهكە” ناويان دەبەيت، خۆت
 دەكوژىت و خۆت لە ناو دەبەيت. ئەمەيش، بەشىكى زۆر بچووك،
 پچەكە، لەو راستىيەى لە بارەى تۆو ھەىە، پياوى بچووك!

کاتیک به رقه‌وه که سیک به “جووله‌که” ناو ده‌به‌یت، بسته‌بالایی و هیچله‌بارانه‌بوویی خۆت خه‌فه ده‌که‌یت و له بیرى ده‌به‌یت‌ه‌وه.

ده‌میک نییه ئەمەم بۆ ئاشکرا بووه.

هەر که سیک، که متر یا زیاتر له وهی لایه‌فته، ریزت لی بگریت، به “جووله‌که” ناوی ده‌به‌یت. وهک ئەوهی ده‌سته‌لاتیکی بالا‌بیت و له ئاسمانه‌وه ره‌وانه کرابیت، بریار ده‌ده‌یت کى به “جووله‌که” بزانیته یا نا، به‌لام من ئەو مافه‌ت پى ره‌وا نابینم، ئاریی گرگن! جووله‌که‌ی گرگن! ته‌نیا خۆم و که‌سی دیکه نییه له سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا بتوانیت بریار له‌سه‌ر ئەوه بدات من کیم. چ له باری فه‌ره‌ه‌نگییه‌وه، چ له باری پیکهاته‌ی له‌شمه‌وه، تیکه‌لم له ته‌واوی ره‌گه‌زه‌کان و شانازیش به‌وه‌وه ده‌که‌م که ده‌ره‌ئەنجامی هه‌موو ره‌گه‌زه‌کان، هه‌موو چینه‌کان و ته‌واوی نه‌ته‌وه‌کانم. وهک تۆ نیم پیاوه گرگنه شو‌قینیه‌سته فاشیه‌سته‌که‌ی ناو هه‌موو ره‌گه‌ز و چینه‌کان. نه خۆم و ده‌بینم له ره‌گه‌زیکی پاک بم، نه له باری کۆمه‌لایه‌تییه‌وه بى هه‌له‌وپه‌له‌ بم. بیستم، له فه‌له‌ستین، جووله‌که‌یه‌کی کارامه و شاره‌زات نه‌خواست، چونکه خه‌ته‌نه نه‌کرا‌بوو. چۆن رقم له هه‌ر فاشیه‌ستیکی تر ده‌بیته‌وه، ئاوه‌ایش هه‌ز له چاره‌ی هیچ “جووله‌که” یه‌کی فاشیه‌ست ناکه‌م و رقم لیی ده‌بیته‌وه.

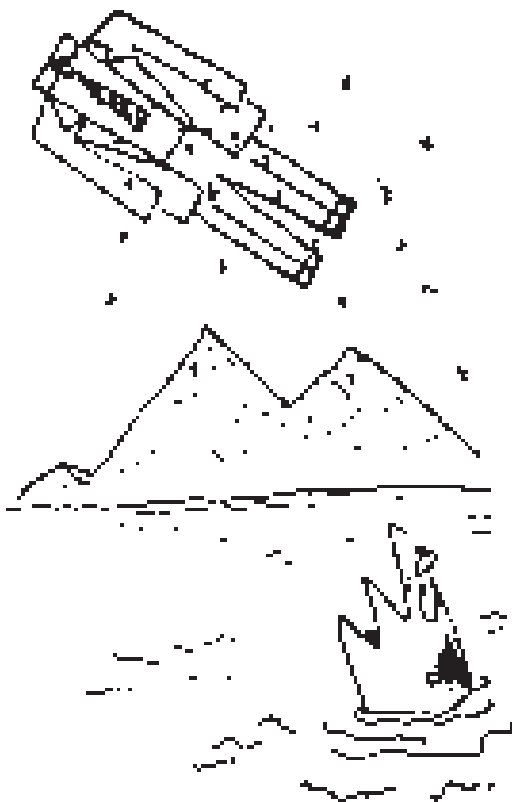
هیچ هه‌ست و نه‌ستیکم به‌رانبه‌ر زمانى جووله‌که‌کان، دینه‌که‌یان یا فه‌ره‌ه‌نگه‌که‌یان نییه. چیی تر نه باوه‌رم به خۆای جووله‌که‌کان، نه خۆای دیا‌نه‌کان، نه هی هیندییه‌کان نییه، به‌لام ده‌زانم تۆ له کوپوه خۆاکه‌ی خۆت به ده‌سته ده‌هینیت. باوه‌رم به‌وه نییه جووله‌که‌کان “ته‌نیا نیردراوی خوا” یا “نه‌ته‌وه هه‌لێژیردراوه‌که” بن. باوه‌رم به‌وه هه‌یه ره‌ژیک دیت جووله‌که‌کانیش له‌نیو مرۆفانی زیندووی بلاوه‌بوو به هه‌موو کون و قوژبنیکی ئەم سه‌ره‌مینه‌دا ده‌توینه‌وه و تانه‌وه‌یشیان هه‌م به چاکه بۆ خۆیان و هه‌م بۆ نه‌وه‌کانی داها‌توویان ده‌گه‌رپه‌ته‌وه. پیاوه گرگنه جووله‌که‌که‌! ده‌زانم پیت خۆش نییه ئەمەم بیستیت. له باره‌ی “بوونت وهک

جووله كه يهك "هوه دهپه يقيت، چونكه رقت له وه دهبيتته وه كه جووله كه يت، رقت له هه موو ئه و كه سانه يش دهبيتته وه ليتته وه نزيكن. جووله كه بو خوي خراپتريني ئه و كه سانه ن كه رقيان له جووله كه دهبيتته وه. ئه مه راستييه كي كوئه، نهك تازه؛ به لام من نه رقم ليتته و نه رقيشم ليتته وه. ته نيا ئه وه يه كه هيچ شتيك له گه ل تودا كوم ناكاته وه و هيچ شتيكي هاوبه شمان پيكه وه نييه، "چينييهك چه ندي له گه ل ورچيكا" شتي هاوبه شي هه يه، من و تويش ئاوها؛ ته نيا ئه وه نه بيت كه هه ردوو كمان دهگه ريينه وه سه ره مان بنه رت و بنه چه ي مادي كه له گه ردووندا هه يه. بو دهستبه رداري "شيم" نا بيت و ناگه رييته وه بو "پرو توپلازما"، جووله كه ي گرگن! زيان، بو من، له چوونه وه يهك و گرژبوون و دووباره كشانه وه ي "پلازما" وه دهست پيده كات، نهك له و وتاره ئايينيانه وه كه "رابين" يك ده ياندات و ده يانليت و ده يانجو يتته وه.

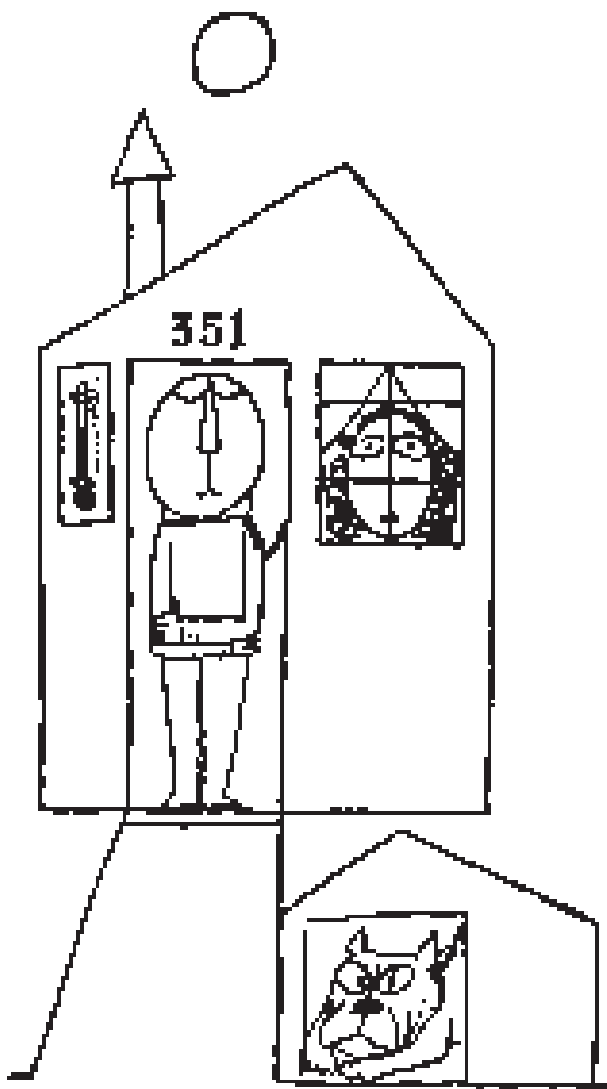
مليو نان سالي خياند، تا تو له بوونه وه ريكي ده راييه وه بو ويت به و گيانه وه ره ره پراوه ستاوه ي سه ره وشكايي. به دريژايي شه ش هه زار سال له باريكا كه تا ئيستاييش سه رتا پاي گرتو ويته ته وه و ريت پي نادات له گه ل خودي خو ت و ده وره به ره كه تدا بگونجيت و رابيتت، ژيا ويت. ده ميكي دوور دريژ و نادياريش ده خايينيت، تا سه روشتي ئاسايي خو ت، تا ئه و بوونه وه ره ده راييه ي نيو خو ت ده دوزيته وه. من، ئه و بوونه وه ره ده راييه ي نيو له شي تو م دوزيوه ته وه و به گريوگول و به ئاشكرا له باره يه وه بو ت دوام. كاتيكيش كه له باره ي ئه و دوزينه وه يه وه بيستت، به هه موو لايه كا جارت دا كه بليمه تيكي نو يت دوزيوه ته وه. ئه گه ر له بيرت نه كرديت، ئه مه له سه كه نندا فيا روي دا؛ له كاتيكا بو كه به دواي دوزينه وه ي لينينيكي نويدا ويل بو ويت. منيش، له بهر ئه وه ي كاري له وه گرنگترم هه بوو خو م به پينا ساندن و جار داني تو وه خهريك بكم، هيچ گرنگيه كم به و كاره ت نه دا و پيدا هه لدان و به ره ورو هاتني تو م نه گرته خو و بيچگه له وه يش راتگه ياند و جارت دا كه له مندا دارو ينيكي نو ي، ماركسيك، پاستور يا

فرۆیدیکی نویت به دەست هیناوه. منیش پیم راگه یاندیت که
 تۆیش له بارتدا ههیه و ده توانیت، ئەگەر دەست له هاتوهاوار و
 په سندانى خه لکانى دى هه لیگريت، به هه مان شیوهى من بنوسیت
 و بپه یقیت. خۆت خودى هه لێژاردنه کهى خۆت بوویت و هاتوهاوار
 و په سندانى خه لکانى ترت هه لێژارد!

هاتوهاوار و قیژه قیژت هه سته کانت ده مرینن، سروشته
 خولقینه رکهت ئیفلیج ده کهن و له په لوپۆی ده خهن.

ملیۆنان سالی خایاند، تا تو له بوونه وهریکی ده ریاییه وه بوویت
 به و گیانه وهره ره پراوه ستاوه ی سه ر وشکایی.

داوای به خته وهری ده کهیت، به لام دنیاییت گه لیک لا گرنگتره.

خۆ ئهوهيش بۆههلبهستن نيهه كه له ههر شوينيك بهو "دايكانهي كه بئ پيكهيناني خيزان و له دهرهوهي خيزاندا بوون به دايك" بگهيت، به بپرهوشت ناوديريان دهكهيت! خۆ ئهوه بۆ ههلبهستن نيهه كه تو سنووريكي ديار و له بهرچاوت له نيوان مندالاني "زۆل" و مندالاني "راسته قينه!" دا كيشاوه؟! چ ليقه و ماويكي بچووكي كه ون و سهراسيمه و سهرليشيواو به هه موو لايه كدا راده كهيت و سكاللا و گازنده دهكهيت، پياوي بچووك!

تۆ ته نانهت له ناوه رۆكي په يفه كاني خويشت تينا گهيت.

به ريزه وه له عيساي مه سيحي مندال دهر وانيت، به لام مه سيح له دايك بوو كه هيچ پسوله يه كي ماره بريني له ده ستدا نه بوو. بئ ئه وه ي به ناگا بيت و تينگهيت، به ته نيا تاسه و ئاره زووت بۆ "سه ره به ستبووني جنسي" يه وات لئ دهكات به ريزه وه له مه سيح بروانيت و ريزي لئ بگريت و هيچي تر. تۆ؛ پياوه ليقه و ماوه راسته قينه گرگنه كه! مه سيح دهكهيت به كورپ خوا؛ خوايه ك كه پي و نيهه هيچ منداليك له دهره وه ي پيوه ندي خيزانيدا له دايك بيت، دواييش به دكار و گرگن، مينا پاولوسيكي رچه شكين، ده كه ويته راوه دوناني مندالاني له دايك بووي نيو ناميزي خوشه ويستي راسته قينه و مندالاني نيو دهستي رقيش، به ياسا ئايينييه ده ستكرده كاني خۆت، ده پاريزيت.

تۆ پياويكي به راستي نه گريس و بچووكي!

به سه ره ئه و پردانه دا كه گاليه يو ي مه زن نه خشه ي دروستكردي كيشاون دا ژويت. ئه ي ئه و پياوه بچكوله يه ي سه رانه ري دنيا ت گرتوته وه، ده زانيت كه گاليه يو بئ ئه وه ي پسوله ي ماره بريني هيچ ژنيكي له ده ستدا بوو بيت، سي مندالي هه بوو؟ دلنيام قهت ئه مه بۆ خويندكاره كانه ناگيريه ته وه. ههر له بهر ئه وه يش نه بوو كه كه وتيته ويژه و گياني ئه و و بوويت به مايه ي شاربه دهر كردن و ولا ته دهر كردني؟

دەزانیت پیاوی بچووک! که له ولاتی کۆیله کاندایینی مەزن؛ باوکی کریکارانی دنیا - یا باوکی گشت کۆیله کان! - کاتیک دەستەلاتی بە دەست هینا، کۆتایی بەو شیوازه هینا که بو پیکهینانی خیزان داترشتبوو؟ ئەی ئەو دەزانیت که ئەو خۆیشی، بەبێ ئەوەی هیچ پسووله یهکی ماره برینی له دەستدا هه بوو بیت، له گهڵ ژنه که ییدا ده ژیا؟! ئەو هت دەزانی، به لام کردبووت به نهییه ک و نه تده ویست له باره یه وه بدوویت، گرگن!

وا نییه؟! ئەی تو نه بوویت که له پێی شوراکانی کریکارانه وه سه رپاکی یاسا کۆنه کانت دهر باره ی خیزان و چۆنیتی پیکهینانی گه رانه وه، چونکه له توانادا نه بوو ئەو کاره مەزنه ی لێنن بپارێزیت و بو چیت کردنی ژیا نیت به کاری بهییت؟

به هه مه حال، تو کیت تا دید و تیروانینی تاییه ت به خۆت هه بییت؟

ته واو له وه بیئاگایت که خودی ئەندیشه پیس و گه ماره کانی خۆتن، گرنگینه دانته به هه ز و ئاره زو وه کانی له شی خۆت، به و یاسانه وه لوولی داویت و به ندی کردویت که له باره ی خیزان و پیکهاتنیه وه داتناون.

من وتم: هه ست ده که ییت کلۆل و گرگن و چه په ل و بوگه ن و له باریکی ده روونی نا ئاساییدا ییت، ئیفلیج و له په لوپۆکه وتویت. هه ست ده که ییت که ناتوانیت تاموچیز له له شی خۆت وه ربگریت. هه ست ده که ییت بینرخ و نازیندوو و پووت و ره قوته قهه لاتویت. دۆستیکی کچت نییه، هه یشتییت ته نیا بو ئە وه ته “بینیته ژیر خۆت” تا به و کاره ت “پیاو” هکه ی ناخه ت بسه لمینیت. نازانیت خۆشه ویستی و ئەوین چیه. قه بزیت و قه بزیه که یشت به دهرمان چاره سه ر ده که ییت. بۆنت ناخۆشه و پیسته که ت لێنج و ساردوسره. هه ست به منداله که ت نا که ییت له باوه شتدا، بۆیه ده ته ویت ئەویش بکه ییت به سه گینکی بچکۆله ی ژیر شه ق و قامچیه کان.

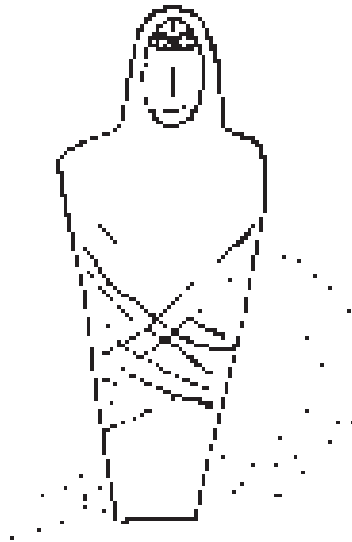
تەواوی ژیان ت زەندەقت لەووە چوووە توانای “رەحەتیوون” لە دەست بەدەیت. ئەمە گشت بێرکردنەووەکانی داگیرکردووت و خۆی ئاخیووەتە نیو کارەکەتەووە. ژنەکەت بە جیی هیشتووت و تەنیا ماویتیەتەووە، چونکە نەتوانیووە خۆشەویستی بەدەیتی. بە دەست پەشیمانی و زمانی خۆ گەستن و پەشۆکان و دلەراوکیووە دەنالینیت و هەموو بێرکردنەووەکانت لە دەوری ناوگەلت و لە دەوری تاموچیژ و حەزەکانت دەسوورپینەووە.

کەسێک لە بارە ی تیگەکانی منەووە دەربارە ی سینکس لەگەلتدا دەپەیفینت و پیت رادەگەیینیت کە ئەو تیگانه لیت تیدەگەن و دەتوان یارمەتیت بەن، کە ئەو تیگانه دەیانەوویت ئەووت بۆ برەخسین کە “شەوانە” بتوانیت لەگەل خەون و حەز و ئارەزووەکانی نیو لەشتدا بژیت، بۆ ئەووەی “رۆژانە”، ئازاد و سەربەست لەو خەون و حەز و ئارەزووانە، بتوانیت بە کارەکەتەووە خەریک بیت و بە سەرکەوتویی بە جیی بگەیینیت، کە ئەو تیگانه دەیانەوویت ژنەکەت لە ئامیزتدا شاد و بەختیار بیت، نەک سەراسیمە و پەشۆکاو، کە ئەو تیگانه دەیانەوویت مندالەکانت رۆوگەش و گەشاووە بن، نەک کز و لاواز و رەنگزەرد، خۆشەویست بن، نەک بەدکار و دەغەزار. تۆ دەلینیت: “تاموچیژەکانی لەش هەموو شتیکی نین لە ژیاندا و شتی گرنکتر هەن پیاو پینانەووە خەریک بیت!”

تۆ ئاوهایت، تەپەسەر، پیاوی بچووک!

گریمان مارکسییەک، شۆرشیگەر، رابەریکی ئاییندەیی کریکارانی دنیا، یا باوکیکی ئاییندەیی شورا کریکارییەکانی ولاتیکیت لە ولاتان و دەتەوویت دنیا لەو ئازارە ی بە دەستیووە دەنالینیت رزگار بکەیت. ئەو خەلکە بیشومارەیش کە لە ژماردن نایەن لە دەستت هەلدین و لیت دوور دەکەونەووە، تۆیش بە هاتوهاوار دوايان دەکەویت: “بۆهستن! ئیووە ئە ی خەلکانی کۆیلە و بەشخوراو، بۆهستن! نابینن من رزگاری ئیووەم! ئیستایش هەر ناخوازن دان بەو راستییەدا بنین؟! بروخت سەرمايەداری!”

منم، ئەو خەلكە بېشومارەم خستۆتە بزاوتن و جوولە و
 نەگبەتییەکانی ژیانە پر له کلۆلییەکیانم پیشان دوان، نەك تۆ؛
 شۆرشگێری گرگن! ئەوان، دل پر له هیوا، بە تاسە و شەوقەو،
 گوی بۆ پەیفەکانی من رادەدیرن. روو دەکەنە ریکخراوە و
 دامەزراوەکانی تۆ، چونکە پێیان وایە لەوئێسە دەبیننەو.
 تۆیش، لە باریکی وەهادا، هەر ئەوەندەت لە دەست دیت، بلیت:
 “تاموچیزەکانی لەش بەهەلەداچوون و سەرلێشیوانیکی بۆرژوا
 بچووکهکانە و لە بنەرەتدا بە ھۆکارە ئابوورییەکانی نیو کۆمەڵەو
 بەندە!” ھاوکاتیش، کتیبەکە ی قان دۆ قەلدەس لە بارە ی شیوەکانی
 گانکردنەو دەخوینیتەو.

بە درێژایی شەش ھەزار سال، بەو بارە ناھەموار و
 رەقوتەقەوہ کە ھەتا ئێستایش سەراپای گرتویتەتەو، ژیاویت.

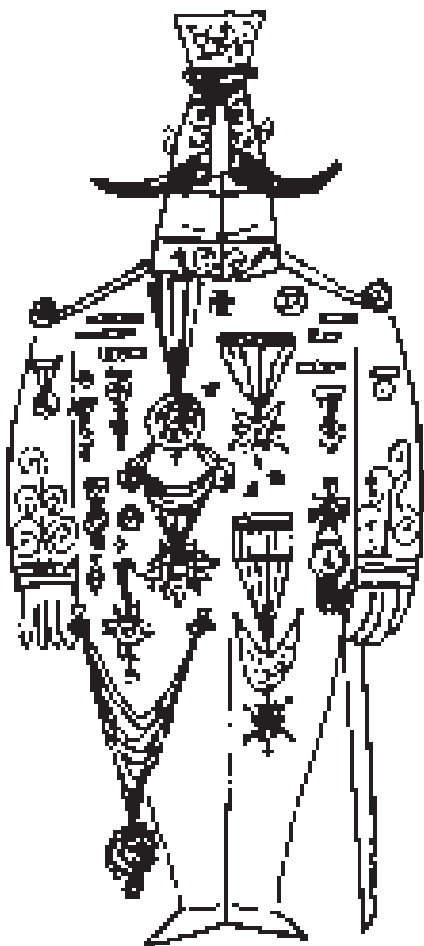

کاتیک پیاویکی گه وره هه ولی دا بنه مایه کی زانستی به ئازاد بوونت بیه خشیت، به دهستی نابوتی و هه ژاریت سپارد. یه کهم هه ول که بو په رده له رووه لمالینی راستیه کان درا به تینه گه یشتن و به هه له تیگه یشتن له یاساکانی ژیان، کوشنت. کاتیکش هه ول و تهقه لاکانی ئه و جیی خویان کرده وه و کاریان پی کرا، هاتیت و دهستت به سهر به ریوه بردنیاندا گرت و به و کاره ییش دووباره به چنگی مهرگت سپاردنه وه. یه کهم جار ئه و پیاوه گه وره یه ریخراوه که تی هه لوه شانده وه و دووم جار ییش، خوی له ژیاندا نه مابوو، بویه چیی تر نه یوانی به رهنگاریت بکات و دژت بوه ستیت. له وه تیناگه ییت که ئه و له کاره که ی تودا به های خولقینه رانه ی هیزی ژیانی توی دۆزیبووه وه. له وه تیناگه ییت که تیگه کانی ئه و له باره ی زانستی کومه لئاسییه وه بو ئه وه بوو پاریزگاری له “کومه ل” که ت بکات، دژی “دهولت” که ت.

له راستیدا تو له هیچ شتیک تیناگه ییت، گرگن!

به “هۆکاره ئابوورییه کانتیه وه” ناگه ییت به هیچ جیهک و به هیچ ناگه ییت. زانایه کی گه وره تا سه ره مهرگ به وه وه خهریک بوو فیترت بکات بو ئه وه ی بتوانیت تاموچیژ له ژیانیت ببینیت، ده بیت هه ول بدهیت زانسته کان چاکتر و له بارتر بکه ییت، به وه وه خهریک بوو فیترت بکات که مروقانی برسی ناتوانن شارستانیه ت به ره و پیش ببه ن و بیگه یه ننه پله یه کی بالاتر که هه موو مروقان، به بی هیچ جیاوازییه ک، ده بیت له گه یاندنی شارستانیه تدا بو ئاستیکی بالاتر و له به ره و پیش بردنیدا خهریک بن، که ده بیت هه م خوت و هه م کومه له که ت له دهست هه ر جوړه دهسته لاتیک داپلوسهر و زال قوتار بکه ییت. ئه و پیاوه گه وره یه، کاتیک زانیارییه کانی خوی پی ده گه یاندیت، ته نیا هه له یه کی بچووکی کرد: باوه ری پیت هه بوو که بتوانیت خوت ئازاد بکه ییت، چونکه دلنیا بوو له وه ی له تواناندا هه یه ئازادییه ک که به دهستت هیناوه بیپاریزیت و بو هیچ نرخیک له دهستی نه ده ییت. بیجگه له وه ییش، ری پی پیدایت توی “کریکار” ببیت به “دیکتاتور”!

تو چیت له گهل بیره به تاو و دهوله مهنده کانی نه و زانایه دا کرد،
 گرگن! نه و چندان بیرى به فراوان و به سوودی پیدایت، به لام تو
 ته نیا په یفیکت لی وهرگرت: "دیکتاتوریه ت". له هه موو نه و شتانه ی
 له دلیکی گهرم و گه وره که وتبوونه وه، ته نیا په یفیکت وهرگرت و
 فیری بوویت: "دیکتاتوریه ت".

ژهنه راله کریکاره که!

هەرچییەکی تر هەبوو، توورپ دا و وەلات نا: سەر بە سستیوون، ریزگرتن لە راستی، چارە سەرکردنی کۆیلە یە تیی ئابووری، شیوازەکانی بێرکردنە وە ی خولقینە رانە و تەنیا پە یقینکی پر مانا، بەلام خراب هەلبژێردراوت هیشتە وە: “دیکتۆریەت”.

لەم هەلە بچووکی ئەو زانایە، دنیایەکی زەبە لاج و ئاوە لات لە درۆ، راونان و وە دوکە وتن، ئازار، زیندان، جە لادان، پۆلیسی نەیتی، سیخوری و لە سەر یە ک جارپان، جلکی رەسمی و ژەنە رال و مە دالیکان پیکهینا و هەرچییەکی تر مایە وە توورپ دا.

ئێستا کە میک چاکتر تێ دەگەیت کە چۆنیت، پیاوی بچووک؟

هیشتا هەر تینا گەیت؟

کە واتە با دەست پی بکە ینە وە:

هەموو ئەو “هۆکارە ئابووریانە ی” بۆ ژیان و بۆ بەختیاریت لە خۆشە و یستیدا لە دەستدا بوو، گۆریتە وە بە بێرۆکە یەکی ناجۆر و نامۆ بە ژیان. “سەر بە سستی مرۆ قایە تیت، بە بالادەستی و مە زنی دە و لە ت گۆرییە وە.” “ئامادە بوون بە قوربانیدان بۆ بە دە ستهینانی ئەنجامی مە زنت، گۆرییە وە بە بێرۆکە یەکی بیمان و بیهۆ: زەبتورە بی حزبی”، “بە ئاگاہاتن و هۆشیار بوونە وە ی ملیۆنان خە لکت، گۆرییە وە بە راولە ستان و چە پلە لیدان بۆ ئەو نمایشانە ی کە توانستە سوپایە کانی خۆت تێیاندا پیشان دە دان”، “ئەوینی ئازادت، بە دە سترێ ژیکردنە سەر ئابرووی ژنان گۆرییە وە - کاتیک گە یشتیتە ئە لمانیا و سەر کە وتنت بە دە ست هینا”، “رە تکردنە وە ی دە سترۆویی بیدەرە تانان و لیتقە و ماوانت، گۆرییە وە بە قێ کردن و تە فروتونا کردنی هە ژاران”، “رینمایی و پەر وەر دە کردنی مندالانت، گۆرییە وە بە پەر وەر دە کردن و گۆشکردن لە پێ نیشتماندا”، “چیکردن و نە خشە کیشانی ئابووری نیومالت، گۆرییە وە بە و مە دالیانە ی دە تە خشین بە و دایکانە ی دە مندالیان لێ دە بوو”، بۆ خۆ یشت بە دە ست ئەو بێرە تە وە ئازارت نە چیشتو وە: دایکیک و دە مندال!؟

ئەم پەيغە بەدبەختە “دیکتاتورىيەت” لە ولاتى تریشدا لە گوئییه کانتدا دەزىنگایه وه، لە شوینه کانی تریشدا تو بوویت جلکی ئالووالای رەسمیت لە بەر کرد و ئەو مروڤه قەت رەحەتنه بووه، سەیر و سەمەرە و سادییهی که نهوهی فرمانبەریک بوو خولقاند، که لە ئەنجامدا گەیاندىتیه “رايخى سىیهم” و شەست ملیون مروڤى وهک خۆتى لەو پیتاوهدا بە گۆر سپارد، که چى هیشتا هەر لە هاتوهاوار و پیداهەلدان و لە چه پەلیدانی خۆت نه که وتویت و بەرده وامیت!

ژيان دەخۆیت، ژيان هەلده لووشیت!

تو ئاواھایت پیاو بچووکا!، به لَام کهس ناویریت بۆت بگیریتته وه
چونیت، چونکه پیاو لیت دهرسیت و دهخوازیت ههروهها به
پووتی و بچووکی بمینیتته وه.

تو بهختیاری خۆت هه لدهلووشیت.

قەت به ئازادییه کی ته واوه وه تاموچیزت له بهختیاری نه کردوه،
گرگن! هه ربویه پیش چلیسانه هه لیده لووشیت، به بی ئه وه ی گوی
به پاراستن و گرنگی به مانه وه ی بدهیت. قەت فیڕ نه بوویت چون
باخه وانیک گوله کانی و کشتیاریک به روبوومی کیلگه که ی چاودیاری
دهکات و دهپیاریزیت، تاسه و ئاره زووه کانت بپاریزیت و به تهنگ
بهختیاریته وه بییت. تویره وه گه وره کان، شاعیران و زاناکان،
له دهستت هه له اتن و لیت دوور که وتنه وه، چونکه دهیانویست
بهختیاری خویان به دهست بهینن. له گه ل تودا هه لלוوشینی
بهختیاری ئاسانه و پاراستن و به تهنگه وه هاتنی گران، پیاوی
بچووک!

تیناگهیت له باره ی چیه وه ده دویم، گرگن! وا نییه؟

هه ول ددهم بۆت بگیرمه وه:

داهینه ریک به دۆزینه وه ی دیوه نادیار و نائاشکراکانی زانستیک، یا
ئامیریک، یا دۆزیک کومه لایه تیه وه بیوچان و ده میکی دوورودیژ
و به وپه ری توانایه وه له کارکردندا خه ریک ده بییت. ئه و داهینه ره
ده بییت به ته نیا باری گرانی ئه و کاره ی پیوه ی خه ریکه هه لبگریت،
ده بییت به سه ر گشت ده بهنگی و بیروکه ناچور و نابه جیه کانتدا،
به سه ر هه رچییه کدا تو پیت گرنگه، تیپه ریت و تییان بگات،
لییان بکۆلیته وه و شییان بکاته وه؛ دهرئه نجامیش به ئه نجامدانی
کاریکی به سه وود له برییان دواییان پی بهینیت. له کاره کهیدا نه ک
دهستی یارمه تی بۆ دریژ ناکهیت، به لکو به هه یچ کلۆجیک خۆتی
تی ناگه یه نیت. به ره و پیری ناچیت و نالیت: "هاوریم، ده تینم
چهند شیلگی رانه کار ده کهیت، ئه وهیش ده بینم که بۆ چیت کردنی

ئامىرەكەم، مندالەكەم، ژنەكەم، ھاۋرېئىيەكەم، خانووبەرە و مالەكەم، كىلگەكەم كار دەكەيت، دەمىكە من بە دەست گىروگرفتەۋە دەنالىنم، بەلام نەمتوانىۋە خۆم يارمەتتى خۆم بىدەم، دەتوانم ھالىكارىت بىكەم بۇ ئەۋەدى لەۋ رېئىيەۋە يارمەتتى خۆم بىدەم؟“

نا! قەت بە پىرى كەسىكەۋە ناچىت تا ھالىكارى بىكەيت و دەستى يارمەتى بۇ درىژ بىكەيت، پىاۋى پىوت!

تو، يا خەرىكى ھاتوھاۋار و چەپلەيدان و پىداهەلگوتنى، يا خەرىكى يارىي كاغەزىت، يا لە دەۋروخولى شەپ و بەيەكدادانىك خەرىكى قىژەقىژ و ھەراى خۆتت، يا لە كانەخەلوۋزىكدا ۋەك كۆيلەيەك دەپرەتتت. ھەر كارىكى تىرى لەۋ چەشەنە دەتوانىت بىكەيت، بەلام قەت رى بە خۆت نادەيت دەستى يارمەتى بۇ ئەۋ داھىنەرە درىژ بىكەيت و ھالىكارىي بىكەيت لە كارەكەيدا، كە دەخۋازىت ھالىكارىت بىكات و دەستى يارمەتت بۇ درىژ بىكات.

دەزانى بو؟ چونكە ئەۋ داھىنەرە لە سەرەتا و دەستپىكى دۈزىنەۋەيەكى نويدا، بىجگە لە ھەندى بىر، چى تىرى لە دەستدا نىيە پىشكەشتى بىكات؛ نە مژدەي دەستكەۋتتىكى زۆر بە رېئىيەكى كورت و نە مژدەي شىۋازىكى ئاسانتىرى پىيە بۇ ژيان. تەنيا كۆمەلىك گرفت و كىشەي نوئ لە ھەگبەكەيدان و تۆيش ھىندە گىروگرفت و خەمىنىت ھەيە لە خۆت زىاد، لەبەر ئەۋە ھىچ بە دەنگ گىروگرفت و كىشەكانى ئەۋەۋە نايەيت.

ئەمىيان گىرنگ نىيە و گىرنگ ئەۋەيە، لە بەردەمىدا نەبىت بە ئاستەنگ و بەرى رېئىيەكەي بۇ بەرەلا بىكەيت و لىي بگەپىت، ئەۋا ئەۋ داھىنەرە نە لەبەر خاترى تو و نە بۇ تو ھەست بە ناشادى و دلئەنگى ناكات. ئەۋ نە بۇ تو كار دەكات، نە لەبەر خاترى تو بىر دەكاتەۋە و شىپرزە دەبىت و دادەھىنىت. ھەرچىيەك دەيكات لەبەر ئەۋەيە كە جۆرى ژيانى خۆي پالى پىۋە دەنەتت وا بىكات. گۈيپىدان و گىرنگىدان و بەزەبىھاتنەۋەيش بە تۇدا بۇ رابەرانى

پارتییەکانت، بۆ قەشە و پیاوانی تری ئایینی بە جی دەهێنیت. لەو
 برۆیەدا یە ئیتر کاتی ئەو هاتوو و وەختە کە خۆت چاودێری
 خۆت بکەیت و بە تەنگ خۆتەو بەیت. تۆ، هەر بەو رازی نیت
 دەستی یارمەتی لێ بکێشیتەو، بە لکو دەبیت بە لەمپەر لە رێدا
 و تقی تێدەکەیت. کاتیکیش ئەو داھینەرە، دواى کارێکی سەخت
 و دەمێکی دوورودرێژ خەریکبوون بە کارەکە یەو، تێدەگات بۆ
 ناتوانیت ژنەکەت بە خۆشەویستی شاد و خەنى بکەیت، دێیت و
 دەلێیت کە “ئەو” بە رازیکە و سەرپای لە زەلکاوی جنسدا نقوم
 بوو. قەت ئەو ت بە بیردا نایەت، لە بەر ئەو وا دەلێیت، چونکە
 خۆت ئەو بە رازەى کە پەلوپای لە زەلکاوی جنسدا نقوم بوو، هەر
 لە بەر ئەو هیشە کە ناتوانیت و لە بارتدا نییە خۆشەویستی بکەیت.
 یا کاتیک ئەو داھینەرە، دەگاتە ئەو دەرئەنجامەى کە بۆچ خەلکی
 بە چەشنى میس و بە کۆمەل بە نەخۆشیی شیرپەنجە دەمرن،
 ئەگەر ریکەوت پرۆفیسۆریک بیت لە “باتالۆژی” دا و پلەوپایە و
 بژۆییەکی چاکت لەو رێیەو بە دەست هێنابیت، رادەگە یە نیت
 کە ئەو داھینەرە فریودەرێکە و هیچی تر، یا دەلێیت کە هیچ
 زانیاریەکی لە بارەى بە کتریاکانى ناو هەواوہ نییە، یا دەلێیت کە
 پارە یەکی لە پیویست زیاتری خراوەتە بەر دەست بۆ توێژینەو، یا
 دەپرسیت ئاخۆ جوولە کە یە، هاوژینە یا خەلکی ولاتیکی دیکە یە، یا
 پێ لە سەر ئەو دادەگریت کە دەبیت ئەو داھینەرە تاقی بکەیتەو
 تا دلنیا بیت لەوہى ئاخۆ لە توانیدا هە یە بە گيروگرفت و کێشەى
 شیرپەنجە کە تەو خەریک بیت؛ ئەو گيروگرفت و کێشەى بە
 خۆت تییان ناگەیت و ناتوانیت چارەیان بۆ بدۆزیتەو، یا هەر
 هیچت پێ نە کریت ئەو ت پێ باشترە ببینیت خەلکانیکی زۆر بە
 بەر چاوانتەو نەخۆشیی شیرپەنجە بیانکوژیت، لە بریی ئەوہى
 دان بەوہا بنییت و برۆا بە خۆت بەنیت کە “ئەو داھینەرە”
 ئەو شتەى دۆزیو تەو کە لە ناخوہ پیویستت پێی هە یە تا
 بتوانیت نەخۆشە کانت لەو دەرە کوشندە یە قوتار بکەیت. بۆ تۆ
 ئەو پلەوپایەى هە تە، ئەو مافانەى مینا زانیە ک پێت بە خشراون،
 دەفتەرەکانی پارە پاشە کە وتکردنت، پیوہندیت لە گەل ئەو دامەزراوہ

و که سانه‌دا که بوون به مایه‌ی زیاتر زه‌نگین‌بوونت، له توانستی زانستی و راستییه‌کان گرنگ‌تره. هر له‌به‌ر ئه‌وه‌یشه ئاوها بچووک، ده‌غزار و گرگن و هیچ‌له‌باردانه‌بوویت، پیاوی بچووک!

تۆ هر به‌وه ناوه‌ستیت و لیناگه‌ریت که ده‌ستی یارمه‌تی بکیشیته‌وه، به‌لکو ده‌بیت به ئاسته‌نگیک و بییه‌زه‌یی و دل‌ره‌قانه به‌ری ری له کاری ئه‌و داهینه‌ره ده‌گریت که بۆ تۆ و له‌بری تۆ به داهینه‌کانیه‌وه خه‌ریکه. ئیستا تیده‌گه‌یت بۆ به‌ختیاری لیت هه‌لدیت و خۆی له چنگت دهرباز ده‌کات؟ چونکه به‌ختیاری ده‌خواریت شتیگ بیت به هه‌ول و ماندوو‌بوون به ده‌ست به‌یتریت و به دل خزمه‌ت بکریت و بیاریزیت، به‌لام تۆ ته‌نیا هه‌ل‌لووشینی به‌ختیاریت ده‌ویت و ئه‌ویش له‌به‌ر ئه‌وه‌ی نایه‌ویت هه‌ل‌لووشی لیت هه‌لدیت.

بلیمه‌تیکی سنوور بۆ کیشراو، بالکراو، شیک و پاکژت ده‌ویت،
تا بتوانیت به‌بی ئه‌وه‌ی شه‌رم داتبگریت شانبه‌شانی خۆت به
شه‌قامه‌کانی شاره‌کانتدا بیگه‌ریتیت!

ئەو داھینەرە، لە ماوەی خەریکبوونیدا بە کارەکەییەوه، زۆر لە خەلکانی بەوه قایل کردوووە کە دۆزەکانی جیی بپروان و دەکریت لە بواری بەجیھاندا بی بەر نەبن. با بلیین: ئەو دۆزانه بۆ تیگەیشتن لە نەخۆشییە دەروونییەکانی تو، یا بۆ تەقاندنەوهی گاشەبەردیک، یا بۆ دۆزینەوهی رییەکانی چارەسەرکردنی وەرەمەکانت، یا بۆ تیروانین لە ئەندامەکانی لەشت بەهۆی بەکارهینانی پووناکییەوه، گرنگن؛ بەلام تو تەنیا ئەو کاتە بپروا بەو دۆزانه دەهینیت کە لە یەکیک لە رۆژنامەکاندا وتاریک دەربارەیان دەخوینیتەوه، چونکە نە متمانە بە دیدەکانت، نە بە گوئیەکانت دەکەیت. تو ریز لەو کەسانە دەگریت کە رقیان لیت دەبیتەوه، گرگن! رقت لە خۆت دەبیتەوه، هەر لەبەر ئەوەیەشە کە متمانە بە هەست و نەستەکانی خۆت ناکەیت و جیی بپروات نین. کاتیکیش رۆژنامەکان لەسەر کارەکانی ئەو دەنووسن، دییت، نەک ئارام و هیمن، بە جۆریک نا کە جیی خوشحالی و خەنیبون بیت، بەلکو بە هەلەداوان و پەلەپرووسکی دییت و بانگی “بلیمەتی” ئەو داھینەرە دەدەیت؛ ئەو داھینەرە ی بەر لە ماوەیەک بە فریودەر و هەلخەلتین و بە بەرازیک کە سەراپای لە چلپاوی جنسدا تقووم بوو، ناوت دەبرد؛ ئەو داھینەرە ی بەر لە ماوەیەک بە دەستبەر و ساختەچی، بە کەسیکی ترسناک کە ئاکارە باو و گشتییەکانی نیو کۆمەلەکەت تیک دەدات و لە گریژنەیان دەبات، ناو دەبرد، دەکەیت بە بلیمەت.

تو نازانیت “بلیمەت” چییە، پیاوی بچووک!

دەزانم کە ئەمەیش نازانیت، چۆن نازانیت جوولەکە کێیە و راستی و بەختیاری چیین.

من پیت دەلیم، بە هەمان شیوہ کە جاریک لە جاران جاک لندن لە کتیبەکەیدا؛ مارتین ئیدن، پیی وتویت؛ دلنیام ملیۆنانی وەک تو ئەو کتیبەیان خویندۆتەوه، بەلام تیی نەگەیشتوون. “بلیمەتانه:” ئەو ئەتەکتیبەییە دەیدەیت لەو شتومەکانە ی بەرھەمت هیئاون، کاتیکی بۆ فرۆشتن بۆ بازارەکان دەیانبەیت!

ئەگەر ئۇ داھىنەرهى تا دەمىك لەمەوبەر بەرازىكى نقوومبوى ناو زەلکاوى جنس بوو، شىتېك بوو، ئىستا "بلىمەت" يک بيت، ئەو بو تو زور ئاسانترە ئەو بەختيارىيەى ئەو بو دنياکەت بە دەستى هيناو، هەللووشىت. ئىستا هەللووشىنى بەختيارى بو تو، گەلىک ساناترە، چونکە تەنيا نیت و چەندان پياوى بىستەبالا و بچووکى ترت - مينا خودى خوت - لەگەلدايە و هەموو پىکرا هاوار دەکەن: "بلىمەت، بلىمەت!". خەلکى دەستە دەستە و ريز بە ريز دین و بەرەمى نيو دەستەکانت چلئسانە هەلەلووشن و دەیخون. ئەگەر پزىشکىک بیت، چەندان نەخوش روت تیدەکەن. لە تواناتا هەیه گەلىک چاکتر لە بەرى يارمەتیاں بەدەت و بەویش پارەیهى کى زور خر بکەیتەو و بە دەست بەئىت. گویم لیتە پياوى بچووک دەلئیت: "ئەمجا بەدەستەئىنانى پارە چ قەيدى هەیه و بو خراپە!" لەراستىشدا وايە، بەدەستەئىنانى پارە بە رىگايەکى راست و لەبرى کار و خزمەتکى چاک، خەوشىک نىيە، بەلام ئەو خەوش و هەلەیه ئەگەر لەو پارەیهى بە دەستى دەهئىت هیچ لە پىناوى توئىزىنەووەکەت و بەردەوامبووندا بە کار نەهئىت و گوئى پى نەدەت، بەلکو لەبرى ئەو توئىزىنەووەکەت بو زياتر زەنگىنبوون بە کار بەئىت.

ئەمەيش ئەوہیە کتومت کردوتە و دەیکەیت.

تو هیچ شتېک ناکەیت تا بەردەوامى بدات بە توئىزىنەووەکانت بەرەوپىشچوونیاں، لەبرى ئەو بەبى بىرکردنەو و بەوپەرى چلئسى و دەبەنگىیەو دەستى بەسەردا دەگریت. نە سنوور و نە ئەو توانستەى لە ئەنجامى توئىزىنەووە بە دەست دئت، نابىت. جوورى ژيان و بوونت بەرپەرچى ئەو توانستەنى هەن دەدەنەو. لە هەر جئىەکىش بگەیت بەو سنوورانەى دەورى ئەنجامدانى توئىزىنەووەکانتى داو، ئاودىو دەبیت. ئەگەر پزىشکىک، يا بەکترولوژىک بیت کە لە بارەى نەخوشى کوليرا و گرانهتاوہ بزانت کە ئەو نەخوشىيانە دەرئەنجامى هەلامسان لە ئەندامىک لە ئەندامەکانى لەشدا، ئەوا بەوپەرى دنيايىیەو، بە دواى بەشى

هه‌لامساندا ده‌گه‌رپیت له بواری نه‌خۆشییه‌کانی شیرپه‌نجه‌دا و به‌و جۆره‌یش ده‌میکی دوورودریژ له‌کاته‌که‌ت به‌وه له‌ده‌ست ده‌ده‌یت که به‌ دوا‌ی باسیله‌کانی شیرپه‌نجه‌دا بگه‌رپیت. جاریکیان له‌ پیاویکی گه‌وره‌وه‌ فیر بوویت که ئامیره‌کان به‌پیی چه‌ند یاسا و رپسایه‌کی تایبه‌ت و دیاریکراو بۆیان کار ده‌که‌ن، هه‌ر بۆیه‌ چه‌ند ئامیتریکت به‌ مه‌به‌ستی کوشتن دروست کرد؛ له‌و برۆایه‌شدایت که بوونه‌وه‌ره زیندووه‌کانیش وه‌ک ئامیر وه‌هان و به‌ هه‌مان یاسا و رپسای ئامیره‌کان ده‌کریت به‌ کار به‌ینرین، هه‌ر بۆیه‌یشه له‌سه‌ر هه‌مان هه‌له‌ به‌رده‌وامیت که ده‌میکی دریزه‌ به‌ ده‌ستیه‌وه ده‌تلپیته‌وه و به‌ خۆیه‌وه‌ لولوی داویت. تۆ چه‌ندان کاری زانستیت وه‌لاناوه، هه‌ر به‌و هه‌ست و نه‌ستانه‌وه که پیت وایه‌ راستن و نکولی له‌ به‌لگه‌نه‌ویستیان نا‌کریت، وه‌رتگرتوون. له‌مه‌یش بترازیت، بوویت به‌ خولقینه‌ره‌ی چه‌ندان هه‌له‌ و شیواندن له‌سه‌ر بوونه‌وه‌ره زیندووه‌کان، چونکه‌ پیت وا بووه‌ که ئه‌م هه‌له‌یه، ئه‌و مافانه‌ی پیت به‌خشراون وه‌ک زانایه‌ک کار بکه‌یت، یا به‌ هۆی دین و له‌به‌ر خاتری ده‌فته‌ره‌کانی پاره‌پاشه‌که‌وتکردنت له‌ بانکه‌کاندا، یا هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی سروشتیکی رپگرانه‌ت هه‌یه له‌ به‌جیه‌ینانی کاری زانستیدا، توانیوته ئه‌و که‌سانه‌ زیندانی بکه‌یت و راویان بنییت و دووریان بخه‌یته‌وه، یا له‌ به‌رده‌م و له‌ پاشمله‌ به‌ خراپه‌ ده‌رباره‌یان بدوییت، له‌سه‌ر ئه‌و رپگا راسته‌ لایان بده‌یت که مژده‌به‌خشی به‌ده‌سته‌یتان و ئه‌نجامدانی کاری زانستی مه‌زن بوون. ده‌زانم! ده‌خوازیت “بلیمه‌تان” هه‌بن و بۆ خۆیشت ئاماده‌یت به‌ شانوبالیاندا هه‌لبده‌یت و بکه‌ویته‌ په‌سندانیان، به‌لام “تۆ” بلیمه‌تی “چاک” ت ده‌ویت، بلیمه‌تی باشپه‌روه‌رده‌کراو، بلیمه‌تیکت ده‌ویت پئ به‌ قه‌د به‌ره‌که‌ی خۆی رابکیشیت و هه‌راوه‌وریا و کیشه‌ت بۆ نه‌نیته‌وه، بلیمه‌تیکت ناویت که‌وی و رام نه‌بییت و بیه‌ویت به‌سه‌ر گشت سنوره‌کاندا ئاودیو بییت، هه‌موو ئاسته‌نگه‌کانی سه‌ر رپی تیکوپیک بدات و بیانشکیینیت. تۆ بلیمه‌تیکی سنوربوکیشراو، بالکراو، شیک و پاکژت ده‌ویت، تا بتوانیت به‌بی ئه‌وه‌ی شه‌رم داتبگریت شانبه‌شانی خۆت به‌ شه‌قامه‌کانی شاره‌کاندا بیگه‌رپینیت!

تو توانایه کی باشت هه یه له هه لئووشین و له بوخووده ستختندا، به لام ناتوانیت بخولقینیت. هه ربویه به و جورهی که ههیت، هه ربویه ته و اوای ژیانیت یا له نووسینگه یه کی ناچور و دلپرویندا به سه ر ده بهیت، یا هه ر خه ریکی ژماردن و کوکردنه وه و لینه رکردنی ژماره کانیت، یا خوت به سه ر میزه که تدا چه ماندوته وه و خه ریکی نه خشه کیشان و پلاندانانی، یا ژیانیت به ناچارایی ژنومیردایه تی هیژی له بهر بریویت، یا ماموستایه کیت له پولیک له پوله کاندا، هه رچه ند هیچ خوشه ویستییه کت بو مندالان نییه و رقت لینیان ده بیته وه. هه ر له بهر ئه وهیش که هه میشه و به رده وام له وهی ئاماده و له به رده ستدا هه بووه، وه رنکرتووه و قهت نه تتوانیوه به خشیت و به دیته وه، نایشتوانیت به ره و پیش بچیت و بگهیت به پله یه کی بالاتر، قهتیش هه ریکی نوئی له ده رگای بیرت نادات. ته نیا ئه وه ندهت له باردا بووه، ئه وهی خه لکانی تر پوخت و ئاماده له به رده میاندا داناویت، هه لئووشیت و بیکهیت به و دیودا.

نابینیت بو هیچ گورانکارییه ک، هیچ جیاوازییه ک، نه له خوت و نه له ده ور و به ره که تدا روو نادهن؟

لیگه ری بو ت بگیره وه:

کاتیک دلتهنگ و هیچله ناخدانه بوو، به گازنده وه، دل پر له سکالا له ده ست ره حه تنه بوون، یا به خوت و نه خوشییه ده روونییه کانتته وه، به ره و رووم دینیت و داوای یارمه تیم لی ده کهیت، فیرووم چون مینا گیانه وه ریکی ره قوته ق و وشکه ه لاتوو؛ گیانه وه ریکی له جیی خودا چه قیو، بتناسم و هه ست به بوونت بکه م. له توانادا نییه به خشیت و بخولقینیت، ته نیا چلیسی و بوخووردن و هه لئووشین ده زانیت، چونکه ئه و باره بنچینه بیانیهی له شتیان پیکهیناوه بریتین له: خوبه دوورگرتن، بوخوسه نندن و رکه به ری و به ره ره کانی. هه ر ئه وه ندهی پیکهاته بنچینه یی و ساکاره کانی ئه وین یا دلواوی له نیوتدا بکه ونه بزوتن، زاره تره ک ده بیت و ده توقییت. رژی و چلیسیته ته نیا یه ک نیوه روکی بنه رتهی هه یه: چونکه هه ست

دهكەيت سك به تال، نه فام و له برساندا مردوویت، چونكه ههست دهكەيت نه زانیاری راسته قینهت له دهستدایه و نه به دواى به دهستخستنیدا دهگه رییت، هه میشه و بهردوام ناچاریت به وهی ورگی خوټ له پاره و خواردن و بهختیاری و زانیاری پر بکهیت. ههر له بهر ئەم هۆیه یشه كه له ههقیقهت هه لدییت و خوټ درباز دهكەيت، پیاوی بچووک!

ههقیقهت دهیتوانی له دهست شهوقدانه وهی ئەوین و خوټه ویستی نیو ناخت قوتارت بکات. ههقیقهت دهیتوانی - یا دهکرا ههقیقهت - ئەوهت پيشان بدات كه من نیوه ناچل و ناته واو ههول ددهم پيشانت بدهم، بهلام تو ئەمه ناخوازیت، گرگن! دهته ویټ ته نیا کرپار و بهکارهین، دهته ویټ نیشتمانیه روهر بیت.

“گویی لی بگرن! دهیه ویټ نکولی له نیشتمانیه روهری بکات. نیشتمانیه روهری كه بهردی بناغهی دهولت و یهکه پیکهینه ره که یه تی: خیزان! ده بیټ ری بهمه نه دریت و بهری لی بگیریت!”

بروانه چون دهقیژنیټ، کاتیک یه کیک له باره دهروونییه رهقهه لاتوو دهکات ئاگادارت دهکاته وه.

نه دهته ویټ گویت لهم ئاگادار بوونه وهیه بیټ، نه له باره یه وه بزانیټ. ته نیا دهته ویټ بقیژنیټ، هاتوهاوار بکهیت و چه پله لی بدهیت. ری له هاتوهاوار و قیژه قیژ و پیداهه لگوتن و چه پله لی دانت ناگرم، بهلام ری نادهیت به هیمنی و به کاوه خوټ بوټ بگیرمه وه که بو ناتوانیت بهختیاری به دهست بهینیت.

ترس له چاوه کانتدا به دی دهکهم، چونکه دهزانم ئەم پرسه به چ قوولاییهک دهتیزوینیټ. تو “نه رمونیانی و ههوسه له یه کی زیادله پیویست بو دینه کهت” دهخوازیت و داوا دهکەیت سه ره بهست و ئازاد دینه کهتت خوټ بوویټ؛ ئەگه رچی ئەمه نهک خهوش و ههله یهک نییه، به لکو به پیچه وانه وه کاریکی باش و به سوودیشه،

به لام له مه زیاتر ده خوازیت و دته ویت هه موو که سئکی دیکه یش شوینپی تو هه لبرگیت و ملکه چ و گویرایه لی یاسا و نه ریته ئایینییه کانی تو بیت. له گه ل دینه که ی خوتدا نه رمونیان و به حه و سه له ییت، به لام ئەم نه رمونیانیه به هیچ دینکی تر به رهوا نابینیت. شیت و هار ده بیت، ئەگەر که سیک له بریی په رستنی خواجه کی تاییهت، سروشتی خوش بوویت و هه ول بدات لی تینگات.

کاتیک ژن و میزدیک هه ست به وه ده که ن که چیی تر ناتوان پیکه وه بژین، دته ویت یه کیکیان ئه وی تر به شکایهت و بیانوی ریزنه گرتن له خونه ریته باوه کانی نیو کومهل، یا به ناوی که لله ره قی و ملنه ونه کردنه وه بو یاساکان، به ره و دروازه ی دادگاکان راپیچ بکات.

تو؛ پیاوه گرگنه لیقه و ماوه که تنگیره گه وره که، باوه پت به لی کجودا بونه وه ی ژن و میزد نییه، که له سه ر بنچینه ی تیگه یشتن له یه کتر بونیاد نراوه. له و تاموچیژهی له ژیا نته دهبینیت، له حه ز و ئاره زووه کانت، دهرتسیت. بینینی هه قیقه تته نیا له ئاوینه دا ده ویت، چونکه له ویدا نه تو ده توانیت بیگریت و نه ئه ویش ده توانیت بتگاتی. "نه ته وه په رستی" دهرئه نجامی ئه و باره ره قهه لاتووه له جیی خودا گیرخواردووه ی له شت و باره ده روونیه قه بز و به به ردبووه که ته، گرگن! به مه به سستی تیزپیوه کردن و سووکایه تی ئەمهت پی راناگه یه نم، چونکه هاوپیتم؛ هه رچه نده ده زانم که تو هاوپیته کانت هه ر له به ر ئه وه ی له باره ی راستیه کانه وه بو ت ده په یفن، ده کوژیت. سه یریکی نیشتمانپه روه ره کانت بکه و دهبینیت له بریی ئه وه ی ئاسایی برۆن مارش ده که ن. نیشتمانپه روه ره کانت رقیان له دوژمنه کانت نییه، به لکو له بریی ئه وه "دوژمنانی به میرات بو ماوه" یان هه یه؛ دوژمنانیک که له ده میکه وه بو ده میکی تر ده یانگورن و ده یانکه ن به هاوپیانی ته مه نی خویان و دواتریش ده یانکه نه وه به دوژمنانی خوینه خوری خویان. نیشتمانپه روه ره کانت گورانیی ئاسایی ناچرن، به لکو سروودی جهنگ ده لین. کچه دوسته کانیان

له ئامیز ناگرن، به لکو "دهیاننینه ژیر" و "ئهو جارانه دهژمیرن" که له شهویکدا گانیان له گه لدا دهکن. پیت ناکریت ئەم راستییه له بهین بهریت و بهرپه رچی بدهیته وه، ته نیا کاریکی خراپ که پیت دهکریت ئەوه یه بمکوژیت؛ وهک چۆن چەندان له هاوری راسته قینه کانی خۆت مه سیح، راتیناو، کارل لیکنیختی دلگه رم و لنکۆلن و چەندانی ترت کوشت. نیشتمانپهروه ری کوشتویتی و له نیوی بردویت. ئەوه تۆیت و کهسی تر نییه که له چه شنی ملیۆنان کهسی تردا شه قله پاشه له لدراو و پییدانراویت، به لام له نیشتمانپهروه ری خۆت ناکه ویت و بهردهوامیت.

بۆیه وهک دزیک له تاریکه شه ودا هه لده کوتیته سه ر به ختیا ری و دهیدزیت.

تو تاسه و ئاره زووی ئەوین ده که هیت، کاره که هتت خۆش ده ویت، چونکه بژیویت پێ دهادت، کاره که هشت به توانست و زانیارییه کانی من دهژی، توانست و زانیارییه کانی منیش به توانست و زانیاریی کهسانی تر دهژی. ئەوین و کار و زانیاری و توانسته کان، هیچ ولاتیك، هیچ سنووریک، هیچ جوړه جلیکی په سمی نانس و

ئىۋنە تەۋەبىن، بۇ گىشت مەۋقان، گىشتى و ھەمە لايەنەن، بەلام تۆ دەتەۋىت نىشتەمانپەرۋەرىكى تەپەسەر و گرگن بىت، چونكە لە ئەۋىنى راستەقىنە دەترسىت، لەۋە دەترسىت بەرپرسىتى كارەكەت لە ئەستۇ بگرىت و لە بەدەستخستى تۋانست و زانىارىش تۆقويوت. ھەر لەبەر ئەمەيش تەنیا ئەۋەت لە دەست دىت ئەۋىن و كار و زانىارى و تۋانستى كەسانى تر بۇ مەرامەكانى خۆت بە كار بەيىت، بەلام قەت ناتۋانست خۆت شتىك بھولقېنىت. ھەر لەبەر ئەمەيشە، مينا دزىك لە تارىكە شەۋدا ھەلدەكوتىتە سەر بەختىارى و دەيدزىت. ئىرەيى سەروسىمات شىن و مۆر دەكاتەۋە، ئەگەر بىت و بەختىارى لە كەسانى تردا بە دى بكەيت.

“ئەم دزە بگرن! ھاۋولات نىبە و پەناھىتە بىگرن! بەلام من ھاۋزىدى ئەلمانايىبەكان، ئەمەرىكايىبەكان، دانماركايىبەكان و نەروىجىبەكانم!”

گەقە و شىرەشىر گرگن!

تۆ ئەۋ پەناھىتە تاھەتايى و بىبرانەۋەبەيت كە لە ئاكامى پوۋدانى كارەساتىكدا پوۋت لەم دىنايە كرد و پوۋژىكىش دىت ئارام و بىدەنگ بە جىي دەھىلىت. تۆ بۆيە دەقىزىنىت و ھاۋار دەكەيت، چونكە دەترسىت و تۆقويوت. ھەست دەكەيت چۆن لەشت پەقوتەق ھەلاتوۋە و بەرەبەرە وشك دەبىتەۋە. لەبەر ئەۋەبە بە ھەلدەۋان و پەلەپرووسكى خۆت دەگەيەنیتە پۆلىسەكانت، بەلام پۆلىسەكانىشت ھىچ دەستەلاتىكىان بەسەر راستىبەكانى مندا ناشكىت. پۆلىسەكانىشت، مينا خەلكى تر، بە گازندە و دل پر لە سكالالە دەست ژنەكانيان، لە دەست مندالە نەخۆشەكانيان، دىتە لای من. ئەۋان، ئەۋ مەۋقانەي لە ناخىاندا ھەن بەۋە دەشارنەۋە و ھەشار دەدەن كە جلكى رەسمى لە بەر بگەن و چەك لە خۇيان بىھستەن، بەلام ناتۋانست خۆ لە من پەنا بگرن و بشارنەۋە، چونكە چەندان جار بە پوۋتوقوۋتى بىنىۋمن.

“ناۋ و نىشانى لای پۆلىس ھەن؟ ھىچ غەلوخەشىك لە

پیناسنامه کانیدا ههیه؟ باجی دهوله تی داوه؟ لئی بکۆلنه وه، ده بئیت مه رام و خواسته کانی دهوله ت و ئابرووی نه ته وه بیاریزرین!

ئا، پیاوی بچووک! دلنیا به هیچ غه لوخه شیک له پیناسه کاندا نییه و هه میسه باجیشم داوه به دهوله ت. ئه وه ی تو ی دوودل و سه راسیمه کردووه پاراستنی مه رام و خواسته کانی دهوله ت و پاریزگاریکردنی ئابرووی نه ته وه نییه، تو له وه توقیویت چون روو توقووت له ژووری کارکردن و له ئه نجامی تو یژینه وه کاندا بینویمیت پیشانی دنیات بدهم و په رده له سه ر رازه کانت هه لبمالم، له بهر ئه وه یه ئاوها خۆت په ریشان و سه خله ت کردووه، بو ئه وه ی به بیانووی ملنه وینه کردن و پیشوینانه وه فریم بدهیته زیندانه وه.

ده تناسم پیاوی بچووک! ئه گه ر ریکه وت دادوهریکی گشتی بیت، ئامانجت ئه وه نابئیت داد و یه کسانی بچه سپینیت، به لکو به دوای “کیشه” یه کدا ده گه ر ئیت پله و پایه یه کی بلندترت پی به خشیت، بتگه یه نیته پله ی “دادوهری دادوهران”. دادوهره گرگنه کانی سه رووی خۆبشت هه ر ئه وه یان ده وئیت. هه ر هه مان کاریشتان به رانه بر به سوکرات کرد، به لام تو هیچ ده رسیک له میژوو وهرناگریت. سوکراتت کوشت، بو یه ئاوها له و زه لکاوه دا که ده میکه تا بینه قاقات هه لکشاووه، ماویته ته وه. سوکراتت کوشت و تا ئیستایش هیچ شتیک له و باره وه نازانیت. به وه تاوانبارت کرد که “ره وشته جوانه کان!” ی نیو کۆمه له که ت گۆره وشار ده کات، به لام ئه و تا هه نوکه یش هه ر له سه ر هه مان کار هه ر به رده وامه، گرگن! تو توانیت له شی ئه و به خاک بسپیریت، به لام بیره کانی ئه و تا ئیستایش هه ر مژده به خش و زیندوون. تو تا ئیستایش به په نابردنه بهر “یاسا و ریسا” کانت هه ر خه ریکی هه مان کار و گۆره وشارکردنی، به لام نه ک ئازا و بویرانه، به لکو به شیوه یه کی ترسنۆکانه و خوێریانه ئه و کاره ئه نجام دده ییت.

کاتیک به بیانووی گوویینه دان و به رپه رچدانه وه ی ره وشته باوه کانی نیو کۆمه له که ت تاوانبارم ده که ییت، ناتوانیت رووبه رووم

رأبوهستیت و سهیری چاوم بکهیت، چونکه دهزانیٲ کاممان
شلوشهویق و چلیس و بیٲاکار و بیٲهوشٲ و پلٲوخین.

کهسیک له دهرفهٲیکدا پیٲی وٲیت، که له نیو گشٲ هاوری و
دوٲستهکانیدا، له نیو تهواوی ناسیاوان و برادهرانیدا، ته نیا یهک
کهسی دیوه له بارهی جنسهوه گالتهوگهپیکی نهگیرابیتهوه و نهو
کهسهیش من بووم، پیواوی بچووک! گرنگ نییه تو دادوهریکی
گشٲی، دادوهرییک، یا بهریوهبهری پوٲیس بیت کاتیک گوٲ بو
نه م قسهیه شل دهکهیت، چونکه من له گشٲ گالتهوگهپه پووت و
ناحزهکانٲ ئاگادارم و دهزانم له چ سهراچاوهیهکهوه هلهدهقوٲلین،
بوٲیه فرمان ددهم که بیدهنگ بیت.

دهشیت له تواناٲدا بوویت نهوه پیٲشان بدهیت که سالیک له
سالان باجی تهواوم لهسهٲر داهاٲی سالانه م به دهولٲ نهٲابیت،
یا نهوه بسهلمینیت که لهگهٲ ژنیکدا بهسهٲر یهکیک له سنووره
کیشراوهکانٲدا، سنووری یهکیک له ههریمهکانٲدا، ئاودیو بووم،
یا ئاشکرای بکهیت که لهگهٲ مندالیک له مندالهکانی کولانهکانٲدا،
دل پر له حز و دوٲستانه، دوابیٲم، بهلام تاموچیژی نهمانه ته نیا
له دهمی توٲا ناخوٲش و گهماره، نهک هی من. له بهر نهوهی هیچ
شٲیکی تر ناناٲسیت، لهو بروایهٲایت منیش یهکیک بم، مینا خودی
خوٲ. مخابن، پیواوی بچووک! من سهبارهٲ بهم شٲانه وهک تو
نیم و قهٲیش وهک تو نهبووم. گرنگیش نییه باوهر دهکهیت یا نا.
تو بو دلنیا بوون و خوٲپاراستن چهک و منیش ته نیا توانست و
زانیا ریم له دهستدایه. ههر کهسهیش بهرهو نهو لایه دهرٲوات، که
دل دهخوازیت.

لیگهٲی بوٲ بگیرمهوه که چوٲ ژیانٲ له خوٲ ههراسان کردووه
و له کارت خستووه، گرگن!

سالی ۱۹۲۴ پیٲشنیازی توٲیژینهوهیهکی زانستیم کرد لهسهٲر
کهسایهٲیی مرؤف و به شهوق و گهرموگورییهوه بهرهو

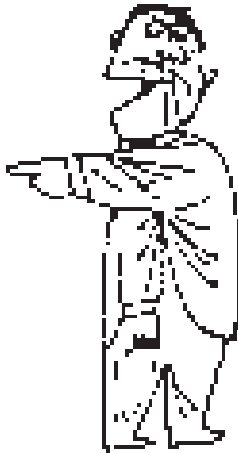
پیری هاتیت. سالی ۱۹۲۸ کاره که مان به ره و نه جامیکی دیار و له به رچاوی ده بردین و نه و کاتیش تو هر به شهوق و خوشییه وه به ره و پیری ده چوویت، نه که هر نه مهیش، بگره به “بیرکاریکی به بایه خ” ناودیریت کردم.

سالی ۱۹۳۳ نه و دوزینه وه زانستییه م له شیوهی کتیبیکدا، له ری بنکهی چاپ و بلاو کردنه وه که ی خوته وه، بلاو کرده وه. نه و کات تازه هیتله ر دهسته لاتی گرتبوه دهست. به ر له وهیش فیرم کردبوویت له وه تی بگهیت که هوکاری به هیزبوونی هیتله ر ره قهه لائن و به به ردبوونی که سایه تیی تو بوو. تو ریت نه دا کتیبه که بلاو ببیته وه، چونکه له ویدا نه وه م پینشاندا بوو که ته نیا تو و که سی تر نا به ره مینی هیتله ریت. هر چونیک بیت کتیبه که بلاو بووه وه و تو تا نه و کاتیش هر به شهوق و گهرموگور بوویت به رانبه ر، به لام هاوکات به بیدهنگی کوشتت. چونکه “سه رکومار” که که ت نه فره تی له و کتیبه کردبوو. بیجگه له وهیش ناموژگاری دایکه کانی کردبوو که منداله کانیان له سر دانبه خوداگرتن رابهینن، تا له و ریگایه وه به ر له هه موو ههست و نهسته راسته قینه و پوخته کانیان بگرن.

سه رباری نه و گهرموگوری و به دهنگه وه هاتنهت، به دریزایی دوانزه سال، به بیدهنگبوونت، کتیبه که ی منت به دهستی مهرگ سپارد و سالی ۱۹۴۵ که دووباره کتیبه که چاپکرا و بلاو کرایه وه، به نیوی “کلاسیک” وه که وتیته سه ناکردن و پیداهه لدانی، نه وسایش هر هه مان گهرموگوریت به رانبه ری هه بوو.

بیستودو و سال، بیستودو و سالی پر له رووداو، پر له پهریشانی و دوودلی به سه ر نه و ده مه دا تییه ربووه که تیندا فیرم کردیت گرنگ چاره سه رکردنی نه خوشییه دهروونییه کانی تاکه که س نییه، به لکو گرنگ ریگرتن و رینه دانه به ته شه ناکردن و بلاو بوونه وهی نه و نه خوشییه نانه. به دریزایی بیست و دو و سالی دلته زین و ناخوش فیرم کردیت خه لکی بویه تووشی داوی نه م نه گبه تی یا نه و کلوی

دەبن، ئەم شىئى يا ئەو شىئى گالەيان پى دەكات، چونكە ھەم بە لەش و ھەمىش بە رۆح بوون بە بەرد و رەقەھ لاتوون، چونكە نە دەتوانن خۆشەويستى ببەخشن و نە تاموچىژى لى وەرېگرن، چونكە لەشيان وەك گيانە وەرانی تر لە كاتى خۆشەويستىكردندا بە موچرکەى ھاتتە وەپەك و خاوبوونە وەى ماسوولكەكان رانەھاتووە، بىست و دوو سالى رەبەق دواى ئەو، دىت و بە ھاوړىيەكانت دەلىت: “گرنگ چارەسەر كړدى نەخوشىيە دەر وونىيەكانى تاكەكەس نىيە، گرنگ رېگرتن و رېنەدانە بە تەشەناكردن و بلاوبوونە وەى ئەو نەخوشىيانە.” و ھاوكاتىش ھەر ھەمان كار دەكەيتەوہ كە بە درىژايى ھەزاران سال كړدووتە: “ناوى ئامانجە گەورەكان دەبەيت و لە بارەيانەوہ دەدوويت، بەبى ئەوہى ئەوہ ديار بكەيت كە مرؤف چۆن پىيان دەكات، چۆن بە دەستيان دەھىنيت.” تو ژيانى خۆشويستن و ئەوينى خەلكانى بيشومار لە بىر دەكەيت. دەتەويت، يا دەلىت، دەبىت “رى لە ئازارە دەر وونىيەكان بگيريت”، بەلام ناتەويت خوت لە قەرەى ئەو بەدبەختىيە جنسىيە بەدەيت كە خەلكى بە دەستىوہ دەنالين، ئەمەيان قەدەغەيه! وەك پزىشكىكىش ھىشتا سەرت لەو زەلكاوە دەر نەھىناوہ كە تى كەوتويت.

دەقىژىنيت و ھاوار دەكەيت، چونكە دەترسيت.

چون له ته کنيککاريک که هونه ری فرين ددوژيته وه دهفکريت!
کاتيک هيچ زانياريبه کت له باره ی چوښتي به کارهينانی موټور و
په روانه کانه وه پي راناگه يه نيټ، ناو هایش، به بي که م و زياد، نه و
ته کنيککارانه ی به چاره سه رکردنی نه خوښيه دهر وونيه کانتته وه
خه ريکن ده خولقينيټ. تو، مروښکي بيوره و ترسنوکيت. ده ته ویت
شته باشه کان هه لېژيريت و خراپه کان وه لانيت. گوله باخي بيدرک
ده خوازيت. نه ی تو، نه ی نه و گرگنه ی به چاره سه رکردنی نه خوښيه
دهروونيه کانه وه خه ريکيت، چه ندان گالته وگه پي بيمانا و هيچو پو وچی
جنسيت له باره ی منه وه دروست نه کردو وه؟ به نيوی “په يامبه ری
گه يشتن به په حه تېوونیکي چاکتر” وه دوام نه که وتويت؟ قهت گريه
و ناله ی نه و ژنه گه نجانه ت بهر گوئ نه که وتوو ه که ژيانيان بو ته
مه خسه ره به ده ست نه و پياوانه وه که په حه ت نابن؟ يا په شيمانی
و په نجه ی خو گه ستنی نه و لاوانه ت نه بيستوو ه که په حه تنه بوون
له خو شه ويستيدا ته قاندونيه تيه وه؟ دلنبايي و خو پاراستنت هيشتا له
نه خو شه کانت گرنگترن؟ تا که ی به ده سته ينانی پله وپايه ی به رزتر له
پيشتر ده گريت، له پرسه پزيشکيه کانت؟ تا که ی خو له و راستيه
لا ده ده يت، که هه لگرتنی نيشی نه مرو بو سبه ی، نه م هه لسوکه وت
و مامه له تاريک و نوو ته که ت، ژيانی مليونان مروښي پيوه به نده؟ تو
دلنبايي و خو پاراستن بهر له هه قيقه ت داده نيټ. کاتيک له باره ی
“تورگون” وه ده بيستيت، که من دوزيومه ته وه، ناپرسيت: “ناخو چ
که لکيکي هه يه؟ چون نه خو شان چاک ده کاته وه؟” به لکو ده پرسيت:
“ايا موله تی نه وه ی دراوه تی به کاری پزيشکيه وه خه ريک بيت؟”

له وه تی ناگه يت که موله تدانی تو و به لگه نامه بيمانا و پروپو وچه کانت
هيچ خير يکيان نييه له وه زياتر که پچه ک کاره که م تیک بدن، به لام
ناتوانن رپي نه جامدانيم لي بگرن، من ئيدي له سه رانسهری نه م
زه مينه دا، مينا دوزره وه ی دهر دی هه ست و نه سته کانت، مينا
دوزره وه ی وزه و توانی ژيانت، ناسراوم و دان به توانستي
زانستيدا نراوه، که سيکيش که له من زياتر نه زانيت، ناتوانيت له
من بکوليته وه و موله تی کارکردنم بو بره خسينيت.

سەر بەستبوونی خۆت بە فیرۆ دەدەیت. کە سێک لێی نەپرسیویت بۆ تا ئیستا نەتوانیوه لە بە دەست هێنانی سەر بەستی و ئازادبوونتدا لە هەنگاوی بەرەو پیشچووندا بیت، هیچ کەس ئیکش لێی نەپرسیویت: “بۆ هەر ئەوەندە سەر بەستی بە دەست بهێنیت، بە پەلە و سووک و ئاسان، لە دەستی دەدەیت و بە سەرورێکی نوێ دەسپێریت!”

تۆ دەپرسییت و دەلێیت: “گویتان لێ بوو؟ بە خۆیدا رادەپەرمویت لە رابوونی شۆرشگێرانە ی کرایکاری دنیا دوودل بیت! گومان لە دیموکراتی بکات! بمریت ئەم شۆرشگێرە، بمریت ئەم هەلگەراوێهە لە شۆرش! بمریت.”

خۆت سەغڵەت مەکە رابەرە پووت و هیچلە باردانە بوو کە ی گشت دیموکراتەکان و تەواوی کرایکاری دنیا، چونکە لەو برۆایە دام سەر بەستی راستەقینە و داها تووویت، تەنیا بە بەرسقی ئەم تاکە “پرسە” ەو بەندە، نەک بەو دەرئەنجامانە ی لە کۆنگرەکانی پارتییە کە تەدا بە دەستیان دەهێنیت.

تۆ دەلێیت: “با بمریت! دەیهویت ئابرووی نەتەو و نیوونیبانگی جەنگاوەرانی کرایکاری شۆرشگێر لە کە دار بکات! با بمریت! پالی بدەن بە دیوارەو!”

هاتوهارا و چەپلەلێدان و پەسندان یەک هەنگاو لە ئامانجەکانت نزیکتر ناخەنەو، پیاوی بچووک! تۆ لەو برۆایە دایت دەتوانیت سەر بەستی خۆت بەو بپاریزیت و دلنیا بیت لێی، کە خەلکی لە پال دیوارەکاندا ریز بکەیت. چاکتر وایە سەیری ئاوێنە یەک بکەیت و لە خۆت بروانیت.

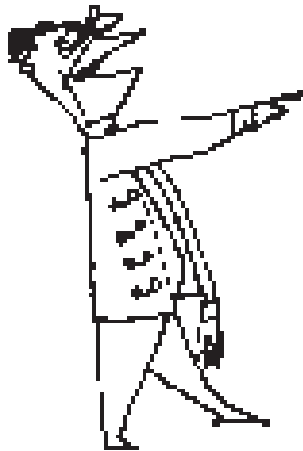
دەلێیت: “با بمریت!”

نەختیک دان بە خۆداگرتن، گرگن! من نامەویت سووکایەتیت پێ بکەم، نامەویت لە نرخت کەم بکەمەو، تەنیا ئەوەندە دەخوایم پێشانت بدەم کە بۆ تا ئیستا نەتوانیوه سەر بەستی بە دەست

بهینیت، ئەگەر بە دەستیش هینابیت لە تواناندا نەبوو، بیاریزیت.
ئەمەت بە لاوێ گرنگ نییە؟

“با بمریت!”

بەبێ ئەوەی درێژە ی پێ بدەین بۆت دەگێرمەوێ چۆن پیاوێ
گرگنەکە ی ناخە هەر ئەوەندە بەری بۆ بەرە لا بکریت و پچەک
سەر بەستی بە دەست بهینیت هەلسوکەت دەکات. با وا دابنێن: تۆ
قوتابییه کی لە یەکیک لە ئامۆژگاکاندا کە بۆ خویندن و لیکۆلینەوێ
لە تەندروستی جنسی لاوان و مندالان تەرخان کراوێ. تۆ بە
گەرموگۆرییەوێ بە پیر ئەو “بیرە مژدە بەخش” هۆ دەچیت و
دەتەوێت لە بەجیهینانی ئەم پزگارییەدا بەشدار بیت.

با بمریت!

ئەمە کتومت ئەوەیە کە لە ئامۆژگاکەمدا رووی دا: قوتابییه کانم
بەسەر وردبینەکانیاندا چە ماپوونەوێ و لە گەردیلە پیکهینه ره کانی
خۆل ورد دەبوونەوێ و سەرنجیان دەدا، تۆیش پوووتوووت

له ناو “ئەکیومولاتۆری ئۆرگۆنی” ییەکه دا دانیشتبوویت، بۆ ئەو هی بییت و لەو تیروانینەدا بەشداریمان بکهیت، بانگم کردیت. تۆیش پروتوقوت، نهک به نیازی بهشداریکردن، به لکو ته نیا بۆ ئەو هی خۆت بهو کچ و ژنانە ی هاتبوون بۆ دیدەنیکردنی ئامۆژگاکه مان پێشان بەهیت، هاتیت و له بهر دەماندا قوت بوو یته وه و منیش ناچار یه کسه ر له م کارهت ئاگادارم کردیت، به لام نه تو له وه تیگه یشتیت بۆ وامکرد و نه منیش له وه تیگه یشتیم بۆ تینه گه یشتنی. دواتر، له گفتوگۆیه کی دوورودریژدا، دانت به وه دا نا که کتومت تیروانین و بۆچوونی تو له سه ر ئامۆژگایه ک که بۆ خویندن و لیکۆلینه وه ی ته ندروستی جنسی ته رخان کراوه، ئەوه بووه که بهو جوړه هه لسوکه وت بکهیت، هه ر زوویش به هالیکاری و یارمه تی من له وه تیگه یشتیت که له ناخه وه ر ک و کینه ت به رانه ر ئامۆژگایه ک که له سه ر ئەو بیره بنچینه ییانه بونیاد نرابییت هه یه و هه ر له بهر ئەوه یشت بهو جوړه هه لسوکه وتت کردبوو، که کردبووت.

ئێستا چاکتر تی ده گه یته؟ بیدهنگیت؟! که واته با من به رده وام بم.

نموونه یه کی تر له سه ر ئەوه ی تو چۆن سه ره به ستبوونی خۆت به فیرۆ ده ده یته: تو ده زانیت و منیش ده زانم و له که سیش شاراوه نییه، که چۆن و بیبرانه وه به ده ست برستی جنسییه وه گیرت خواردوه، که چه ند چلیس و به هه لپه یته کاتیک ده روانیته هه ر که سیک له جنسه که ی خۆت نه بیته، که تو و هاوڕییه کانت چۆن بیبرانه وه په رده کی ناحه ز و نا په سه ند له باره ی جنسه وه بۆ یه کتر ده گیرنه وه، که چ ئەندیشه یه کی پیس و په لوخت هه یه و چۆن هه موو دیمه نیکی خۆشه ویستی، مینا پیشچاویکی پروتوقوت ده بینیت. شه ویک له شه وان گویم له ده نگه دهنگی خۆت و هاوڕییه کانت بوو، گویم لی بوو چۆن کۆلان و شه قامه کانتان دابووه بهر و هاوارتان ده کرد: “کچمان ده ویته! کچمان ده ویته!”

شپه رزه و سه راسیمه، له ئاست ئەو باره نا هه مواره ی تی که وتبوویت،

چەندان يانەى تايبە تيم پىكھينا بۆ ئەوھى بە بەشداربوونت تىياندا ھەول بەدەيت لەو كۆلى و نەگبە تىيە تى بگەيت كە بە دەستىەوھ دەتلىيتەوھ و ئەنجام بەسەرياندا زال بىيت. دەستە دەستە و پۆل پۆل رووت كرده ئەو كۆبوونەوانەى لەو يانانەدا پىك دەھىنران. بۆ پياوى بچووك؟ لە سەرەتادا لەو بىروايەدا بووم كە گرنگىيەكى تايبەت و پىداوېستىت بۆ فېزبوون لە ژيانەوھ پالى پىوھ ناوېت، روو لەو كۆبوونەوانە بگەيت. بەرە بەرە لەوھ تىگەيشتم كە لەراستىدا چى بۆ ئەو كارەى ھاندابووېت. تۆ، پىت وا بوو، ئەو يانانە جىگى بەرەرەھلا و بەدناون بۆ ئەوھى تىياندا، سووك و ئاسان، بى ئەوھى ھىچ خەرجىيەك بخوازىت، چ كچىك بەتەوېت و دلەت بىگرىت بە دەستى بەھىت. كاتىكىش لە نىازت تىگەيشتم، دەرگاكانم بە رووتدا داخست و وەدەرم نايت، نەك لەبەر ئەوھى پىم وا بىت، بەيەكگەيشتن و بەدەستەھىنانى كچىك لە رىگى ئەو يانانەوھ كارى نەكردە بىت، بەلكو لەبەر ئەوھى تۆ مينا بەرازىكى پەلۆخ و گەمار ھەلسوكەوتت دەكرد.

يانەكان دوايان ھات و تويش جارىكى تر بەرەو زەلكاوەكەت گەرايتەوھ.

دەتەوېت شتىك بلىت؟

“بۆرژواكان، كرىكارانيان بە بەرتىل لە خستە بردووه. رابەرايەتى كرىكاران دەبىت بىتە دەنگ و ھالىكارى بكات، دەبىت بە دەستىكى پۆلايىن دوایى بەم تەقلەھەقى و پاشاگەردانىيە بەھىت، سەربارى ئەمەيش، دەبىت كىشە جنسىيەكانى كرىكاران خۆيان چارەسەر بۆ خۆيان بدۆزنەوھ.”

دەزانم، دەزانم نىازت لەم قسەيەك چىيە، گرگن! كتومت ھەر ئەوھىش بوو لە “زىدى كرىكاران” دا سەرورەكانت رىيان بۆ خۆش كرد، ئەوان دەستيان لە دۆزىنەوھى چارە بۆ كىشە جنسىيەكان بەر دا و رىيان بۆ خۆش كردن خۆيان چارەسەرى

خۆيان بکهن. ئەنجامی ئەو کارهیشیان له بهرلین کهوته پیش
 چاومان، کاتیک “سهربازه کریکاره کان” ت، شهو له دواى شهو و
 بیبرانه وه، دهستدریژیان ده کرده سهر ناموسی ژنان. بیدهنگ به!
 خۆیشت دهزانیت ئەمه راستیه که ئاو لیل ناکات!

شهوانی بهرلین!

جهنگاوه ره کانت؛ ئەوانه ی بۆ پاریزگار یکردن له “ئابرووی
 شۆرشگیرانه” ت دهجهنگن، سهربازه کانت؛ ئەوانه ی بۆ “سهرکهوتنی
 کریکارانی دنیا” له شهردان، بۆ چهندان چاخی تری داهاتوویش،
 هیئده له چلپاو و پیسیان هه لکیشاویت، بهست بیت.

تۆ دەلىيت: “ئەم كارانه تەنيا لە “كاتى جەنگ و بەرپابوونىدا” روو دەدەن!”

ئىستا چىرۆكىكى ترى راستەقىنەت بۇ دەگىزمەو:

رەبەرەك لە رەبەرەكانت كە تا ئەودەمە دەستەلاتى تەواوى نەكەوتبوو ۋە ژىر جىگ و يەكىك بوو لە رەبەرەكانى “دىكتاتورىيەتى پەروليتارىيا!، كەسىك بوو لەوانەى نەك دوورەپەرىز، بەلكو بە گەرموگوپى و شەوقەو بە پىرى تىگەكانى من لە بارەى سىكسەو ھاتبوو، ھاتە لام و وتى: “تۆ، شايستەى ھەموو پەسندانىكى. كارل ماركس رىگەى پىشانى خەلكى دا چۆن لە دەست كۆيلەيەتى ئابوورى رەزگاربان بىت و سەربەستى ئابوورى بە دەست بەين و تويش رىگەت پىشانى خەلكى داو چۆن بتوان سەربەستى جىسى بە دەست بەين و پىت وتون: “بەرو چەندى دەتوان گان بەن!”

لە سەرى تۇدا تەنيا بىئابرووى و بىشەرمى جىبان دەبىتەو. ئەو ھى من بە لەئامىزگرتتى پەر لە خۆشەويستى ناو دەبەم، لە پىش چاوى تۇدا دەبىت بە دىمەنىك لە گانكردى گەند و پەلۇخ.

تۆ تىناگەيت لە بارەى چىيەو دەدویم، ھەر بۆيەيش تا بىت بەرەو بن و قوولتر بە زەلكاوەكەدا رۆ دەچىت.

ژنى گرگن! ئەگەر بە رىكەوت و بى ئەو ھى ھىچ زانىارىيەكت لە دەستدا بىت، ھەر لەبەر ئەو ھى خۆت خاوەنى مندالى خۆت نەبووت، بووبىت بە مامۇستا، دەبىت بە ماىەى زەرەر و زىانىكى گەورە. كارى تۆ ئەو ھى مندالان پەرورەدە بكەيت “بۆ ئەو ھى بتوانرىت دروست و بە شىو ھىكى رىكوپىكىش پەرە بە سىكس بدرىت لە مندالاندا، دەبىت ئەزمون و تاقىكردەو مەروقى فىز كرىبىت خۆشەويستى چىيە، بە لام لەبەر ئەو ھى تۆ لە بەرمىلىك دەچىت و ناشىرىنىت و پىكھاتەى لەشت تەنيا رى پەرەتكردەو ھى لەخۆدوورخستەو ھى دەدات، لە ناخى دلئەو ھى رقت لە ھەموو

مندالتيكى پرووگەش و لىوبەخەندە و زىندوو دەبىتتەو، ناتوانىت كارىكى وا ئەنجام بەدەيت. بىگومان، لەبەر ئەو گەلبى و سكالات لە دەست ناكەم، چونكە جوان و سەرنجراكىش نىت، يا لەبەر ئەو دەى قەت بۆت نەلواو، خۆشەويستى بەكەيت، "هېچ پياويكى تەندروست، ناتوانىت تۆى خۆش بووئىت." لەبەر ئەو دەيش ناكە لەو خۆشەويستىيە تىناگەيت كە لە مندالاندا هەيە، ئەو دەى بوو بە هەويىنى سكالاً و گەلبى من لە دەست تۆ ئەمەيە: تۆ لەو ئىش و ئازارانەى بە دەستيانەو نالاندووتە، لەو بارە ناقولايەى لەشت، لەو دەى بە دەست ناشيرىنى و هېچلەباردانە بوويەو تالووتەتەو، لە بىتوانىت لە خۆشەويستىدا، لەو رىق و كىنەيەى لەش و گيانى تەنيووت، شاكارىك پىكدەهينىت و خۆشەويستى مندالانى پى دەخنىت كاتىك رىت پى دەدرىت مينا مامۆستايەك لە فيرگەيەكى نويدا هەلسوكەوت بەكەيت. ئەمە تاوان و رەتكردنەو و بەرپەرچدانەو، زىنكوك! زەرەر و زيانى تۆ لەو دەبايە كە ئەو مندالە تەندروستانە دەكەيت بە دوژمنى خوينەخۆرى باوكە تەندروستەكانيان؛ لەو دەبايە مينا نىشانەكانى دەرگەوتنى نەخۆشيبەك لەگەل ئەو خۆشەويستىيە تەندروست و پاك و بىگەردەدا هەلسوكەت دەكەيت، ئەو خۆشەويستىيەى سەراپايى مندالانى گرتۆتەو. تۆ ئافرەتە ناحەز و ناقولاً گرگنەكە، تەنيا بەو دەو ناهەستىت لە بەرمىلىك بچىت، بەلكو مينا بەرمىلىكىش بىر دەكەيتەو و گوش دەكەيت و پەرورەدە دەكەيت. لەبرىي ئەو دەى هيمىن و ئارام خۆت لە يەكەيت لە قوژبنە بىدەنگەكانى ژيان بخزىنىت، هەموو هەولەك دەدەيت، هەرچىبەك لە دەستت بىت درىخى ناكەيت، بۆ ئەو دەى ژيان بە ناحەزىبەكانت، بە ناقولايى و ناچۆرىبەكانت، بە فرىودان و دەستبرىن و رىق و كىنەكانت؛ كە لە ژىر زەرەدەخەنەيەكى پىر لە درۆدا پەنھانت داوان، لەكەدار بەكەيت.

تۆيش پياوى بچووك! بەو دەى كە رى دەدەيت ئەو چۆرە ژنانە مندالە تەندروست و پاك و بىگەردەكانت پەرورەدە بكەن، رى خۆش دەكەيت بۆ ئەو دەى گيانە پاك و بىگەردەكان بە تال و

سوڀري و ژهري ئهوان پيس بيٽ. هه ربويه ئه وهيت كه ههيت، بهو جوړه بير ده كه يته وه كه ده كه يته وه و بهو جوړه ده ژيت و دنيا كه يشت بهو جوړه يه كه هه يه.

ته نيا به وه وه ناوه ستيت له بهرميليك بچيت، به لكو مينا بهرميليكيش بير ده كه يته وه و گوش ده كه يت و په روه رده ده كه يت. له بريي ئه وه ي هينمن و ئارام خوت له يه كيك له قوژبنه بيده ننگه كاني ژيان بخزينيت، هه موو هه و لنيك ده ده يت، هه رچيبه ك له ده ستت بيت دريخي ناكه يت، بو ئه وه ي ژيان به ناحه زيبه كانت، به ناقولايي و ناجوريه كانت، به فريودان و ده ستبرين و رق و كينه كانت؛ كه له ژير زه رده خه نه يه كي پر له درودا په نهانت داون، له كه دار بكه يت.

ھايت بۇ لام، بۇ ئەۋەي ئەۋە فير بېيت كە بە ھەۋل و تەقە لايەكى زۆر و بە كار كرنىكى سەخت و گران بە دەستم ھىناۋە، ئەگەر من نەبوۋمايە، تۇ تا ئىستائىش ھەر پزىشكىكى گشتى نەناسراۋ و بى ناووناۋانگ دەبوۋيت لە يەكك لە شارە بچوۋكەكاندا. من گەورەيىم پى بەخشيت، توانست و زانيارىيەكانى خۇم، ئەو شىۋازەم پىدايت كە بۇ چارەسەركردنى نەخۇشىيە دەروونىيەكانت بە كارى دەھىنم. فيرم كرديت لەگەل تىپەپوۋنى ھەر ساتىك، ھەر پوژىكدا، سەربەستى چۆن بە ناخدا پو دەچىت و توۋى كۆلەيەتەش چۆن تا دىت زياتر گەشە دەكات و پەرە دەستىنيت. بەرپرسىتى نۆينەرايە تىكردنى منت لە ولاتىك لە ولاتاندا لە ئەستۇ گرت. نيازپاكى تو، جى باۋەر و متمانى من بو، بەلام چۆنكە لە ناخەۋە ھەستت دەكرد بە چ رادەيەك وابەستەى منىت و بى ھالىكارى و دەستگىروۋى من ھىچ ئاكامىكى مژدەبەخش بە دەست ناھىنيت، نە توانيت ھىچ لە خۇتدا بگوريت و نە توانيت بە ھىچ كلۇجىك رى بۇ بەرەۋپىشچوۋنى خۇت خۇش بەكەيت. بۇ ئەۋەي بتوانيت توانستە زانستىيەكان ھەلمزىت، لە نرخ و بەھاي خۇت تى بگەيت و لايەنە تار و پوۋناكەكانى داھاتوو بىنيت، لەسەر ھەر شتىكى تىشەۋە بۇ ئەۋەي بەرەۋپىشچوۋن و گەيشتن بە پلەيەكى بالاتر بە دەست بەھىنيت، پىۋىستت بە ھالىكارى و دەستگىروۋى من ھەبو. ھەمو ئەمانەشىم بە دلخۇشى و شادىيەۋە پى بەخشيت و ھىچم لەبرىيان نەۋىست، بەلام دواتر راتگەياند كە “بە زۆر!” بۇ ئەۋە كارە ھانم دابوۋيت. دەمپىس و دەغەزار و بىئابروۋ بوۋيت، لەۋ بروايەدا بوۋيت كە ئەم دەمپىسى و دەغەزارىيەت دەتوانن “ئازاد” ت بەن، بەلام تىكەلكردنى دەمپىسى و دەغەزارى بە ئازادى، ھەمىشە، نىشانەيەك بوۋە بۇ ناسىنەۋەي كۆلەكان. بە دەستراكىشان بۇ ئەۋەي كە سەربەست و ئازادىت، بە نىۋى ئەۋەۋە كە سەربەست بوۋيت و بە ئازادى كارەكەت ئەنجام دەدا، ئەۋەت رەت كرددەۋە ھىچ راپورتيك لە بارەي چۆنىتى بەرپوۋەچوۋنى كارەكەتەۋە بنوۋسىت. تو، تەنيا لە بارىكى وادا ھەست بە “سەربەستى” ى خۇت دەكەيت. “سەربەست” لە نەگرتنە ئەستۋى بەرپرسىتى و

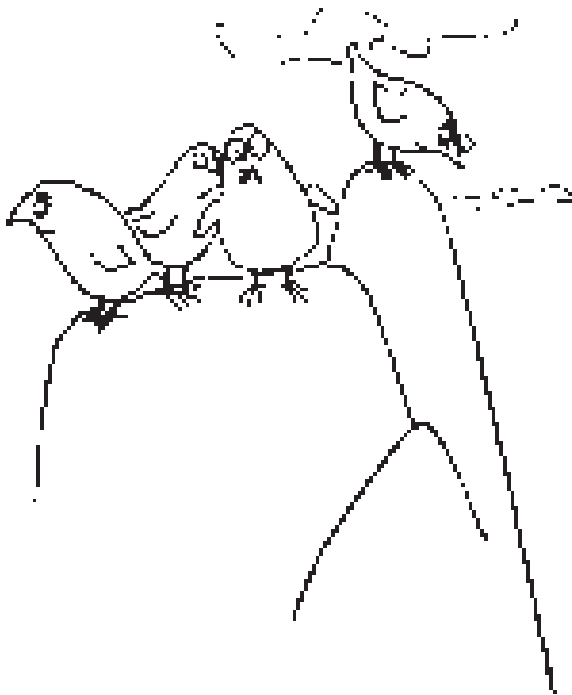
“سه‌ر به‌ست” له هالیکارینه‌کردندا. هەر له‌بەر ئەو هیشه ئەو هیت که هیت و دنیا که هیشته ئەو دنیا به‌یه که هیه!

له‌وه به‌خه‌به‌ریت گرگن! کاتیک هه‌لۆیه‌ک له‌سه‌ر هیلکه‌ی مریشک کړ که وتوو، هه‌ست به‌چی ده‌کات؟

هه‌لۆکه، سه‌ره‌تا، له‌و برۆیه‌دایه که دوا‌ی ترووکانی هیلکه‌کان چه‌ند به‌چکه‌هه‌لۆیه‌ک هه‌لدین، ئەویش، ئەو به‌چکه‌هه‌لۆیه‌ک به‌خیتو ده‌کات تا له‌ دوا‌ییدا ببن به‌ هه‌لۆی گه‌وره، به‌لام دوا‌ی ترووکانی هیلکه‌کان، بی‌جکه له‌ چه‌ند جووجه‌له‌یه‌کی گرده‌لۆکه زیاتر هه‌چی تر هه‌لنا‌یه‌ت. هه‌لۆکه‌یش، سه‌راسیمه و سه‌رگه‌ردان، هه‌ر به‌و هیوا‌یه‌وه که ئەو جووجه‌لانه له‌ کۆتاییدا هه‌ر ده‌بن به‌ هه‌لۆ، به‌رده‌وام ده‌بیت. به‌لام نا! جووجه‌له‌کان گه‌وره ده‌بن و ده‌بن به‌ چه‌ند مریشکی گاره‌گار که‌ر و کاتیک هه‌لۆکه له‌مه‌ تیده‌گات به‌ زۆر ری له‌ خۆی ده‌گریت که ئەو جووجه‌له و مریشکه گاره‌گار که‌رانه نه‌خوات. ته‌نیا شتیک که ری ئەم کاره‌ی لی ده‌گریت ئەو نه‌خته هیوا‌یه‌یه که له‌نیو ئەو جووجه‌له جووجه‌که‌رانه‌دا هه‌لۆیه‌کی بچووک هه‌یه و پوژیک دیت ببیت به‌ هه‌لۆیه‌کی گه‌وره‌ی وه‌ک خۆی، پته‌و و توندوتۆل. هه‌لۆیه‌ک که له‌ ترۆپکه به‌رزه‌کانه‌وه برۆانیت و دنیا نو‌یه‌کان، بیره نو‌یه‌کان و شیوازه نو‌یه‌کانی ژیان به‌ دی بکات و بدو‌زیته‌وه. ته‌نیا ئەم نه‌خته هیوا‌یه‌یه ری له‌و هه‌لۆ ته‌نیا و دلته‌نگ و خه‌مبار ده‌گریت که گشت ئەو جووجه‌له و مریشکه گاره‌گار که‌رانه به‌ په‌ر و گوشت و ئیسکیانه‌وه هه‌للو‌شیت. مریشکه‌کان ئەوه‌یان نه‌ده‌بینی که هه‌لۆیه‌ک له‌سه‌ریان کړ که وتوو، ئەوه‌یان نه‌ده‌بینی که له‌سه‌ر ته‌وه‌نه‌ی تاو‌یریکی تیژ و به‌ئاسماندا‌چوو، دوور له‌ دو‌له‌ تاریک و نووته‌ک و شیداره‌کان، له‌ دایک بوون. دوور نه‌یانده‌روانی، هه‌رچییه‌ک “ئه‌و” به‌ ده‌ستی ده‌هیتا بو‌یان، چلیسانه و به‌وپه‌ری چاو‌چنۆکییه‌وه ئاودیویان ده‌کرد و هه‌لیانده‌لو‌وشی، کاتی باو‌بو‌رانیش خۆیان له‌ ژیر باله‌ به‌هیز و گه‌رمو‌گوره‌کانی ئەو ده‌خزان و بو‌خۆیشی ده‌بوو به‌رگه‌ی هه‌ر با‌هۆز و زریانیک بگریت، به‌بی ئەوه‌ی هه‌چ شتیک هه‌بیت خۆی پی‌ بپاریزیت.

ئەگەر بارەكەيش لەو خراپتر بووايه، بەو نيازەي برينداری بکەن، بەردی تيزيان پيدا دەکرد، هەلۆكەيش، کاتیک ئەم ناپەسەندی و بیئەمەکییهی ئەوانی بە دی دەکرد، سەرەتا دەیویست لەتوپەت و پارەپارەیان بکات، بەلام دواي بیرکردنەوهیهکی زۆر لەم کارەیان، بەزەیی پێیاندا دەهاتەوه و بیری لەوه دەکردەوه و بەو هیوايه بوو که لەنیۆ ئەم جووجەله چلیس و نزیکیانەدا هەلۆیهکی بچووک، مینای خودی خۆی، هەیه و دەبیئت هەبیئت. ئەم هەلۆ تەنیايه، تا ئەمرۆيش دەستبەرداری ئەو هیوايهی خۆی نەبووه و هەر بەردەوامە لەسەر هەلەینانی جووجەله بچووکەکان.

دەستبەرداری

هەلۆمیشکەکان!

تو ناتەوئیت ببیت بە ھەلۆیەک، گرگن! بۆیە سیسارکەکان دەتخۆن. لە ھەلۆکان دەترسیت، بۆیە لە ڕەو و گەلی گەورەدا دەژیت و ھەر لەنیو ئەو گەل و ڕەوانەیشدا دەخورئیت. ھەندیک لە مریشکەکانت لەسەر ھیلکەیی سیسارک کۆر کەوتوون؛ سیسارکەکانیش بوون بە رابەرت لە خەباتدا دژی ھەلۆکان؛ ئەو ھەلۆیانەیی دەیانویست ھەریمە بەرفراوان و چاکترەکانت پێشان بدن. سیسارکەکان فێریان کردیت بە لاشەیی تۆپیو و کەلاشان رابئیت و بە چەند دەنکەگەنمیک رازی بیت و ھاوار بکەیت: “بژی سیسارکی مەزن!” ئیستا لە برساندا نالەت دێت و بە جەلەب دەمریت و ھەر بەردەوامیشیت لە ترسان لە ھەلۆکان؛ ئەو ھەلۆیانەیی لەسەر ھیلکەیی مریشکەکانت کۆر کەوتوون.

مالەکەت، ژیانت، فەرھەنگەکەت، شارستانییەکەت، زانست و شیوازەکانی کارکردنت، خۆشەویستی و پەرورەدە و فێرکردنی مندالەکانت، ھەر ھەموو ئەمانەت، لەسەر بناغەییەکی خۆنەگر و شلوشەویق بونیاد ناوہ. نە لەمە بەئاگایت و نە دەیشخوازیت لێی بە ئاگا بەئیرئیتتەوہ. ئەو پیاوہ گەورەییە لەمە بەئاگات دەھینئیتەوہ، سووک و ئاسان، بە دەستی مەرگی دەسپێریت. زمانبەستراو و لالەپەتە، ھەمیشە و بیبرانەوہ، بە ھەمان پرسەوہ دەگەرئیتەوہ: “مندالەکەم ھیچنەبیس و بزێوہ، ھەرچییەکی بەر دەست بکەوئیت دەیشکئیت، شەوان لە ترسان دەقێژئیت، ناتوانیت ئەرکەکانی قوتابخانەیی بە جی بەئیت، بە دەست قەبزئیتەوہ ئازار دەچێژئیت، زەرد و لاواز، ھار و لاسار و شەرانئیت، چیم پی دەکرئیت، یارمەتیم بە!”

یا:

“ژنەکەم ساردوسرە، خۆشەویستیم ناداتی، ئازارم دەدات، کەللەیی دەبیت و مینا شیتوھاریک ھەلسوکەوت دەکات، دەستی لەگەل چەندان پیاوی تردا تیکەل کردووە. چیم پی دەکرئیت؟ ئامۆزگارییەکم بکە!”

يا:

“جه ننگيکي نوئ هه لگيرساوه، جه ننگيکي نوئي توقينه ر، هه رچه نده ئيمه سه رکه و تووانه کوتاييمان به دوا جه ننگ هينا. يارمه تي! چي بکه م؟”

يا:

“ئه و شارستانييه ي که جي شانازي و مايه ي سه ربلندييه، ئه و شارستانييه ي شايسته ي هه موو پيدا هه لدان و په سندانئکه خه ريکه به ده ست هه لاوساني ئابوورييه وه نغو د هيت و داده ته پيت. مليونان خه لک هيچيان نييه بيخون، له برساندا ده نالين، ده کوژن، ده برن و ده دزن، به ره و له نئوچوون ده روون و هيچ هيوايه کيان به ژيان نه ماوه. يارمه تيم به! بلئ چي بکه م، چيم پئ ده کريت!؟”

“چي بکه م؟ ده توانريت چي بکريت؟”

ئهمانه پرسه تاهه تايي و بيبرانه وه کانت به دريژايي ته واوي چاخه کان! چاره نووسي هه موو شاکاره مه زنه کان، له بهر ئه وه ي زاده و له دايکبووي جوړه ژيانئکن تيدا هه حقيقت بهر له دنيايي و خو پاراستن دانراوه، ئه وه يه که به و په ري پيسکه يي و چليسييه وه هه لئانلو وشيت و دواتر بيانکه يته پيشاوه کانه وه.

هه لئانلو وشيت و دواتر بيانکه يته پيشاوه کانه وه.

هه لئانلو وشيت و دواتر بيانکه يته پيشاوه کانه وه.

به رگه ي هيچ ده ربرين و بزاف و جووله يه کي سروشتي و سه ربه ست و زيندوو ناگريت.

چەندان پياوى تەنيا و بېھاودەمى گەورە، لە دەمىكەو، پىيان راگەياندويت كە دەتوانيت چى بكەيت. ھەميشە و بېيرانەو تىگە و دۆزەكانى ئەوانت بە ھەلە وەرگرتوو و بە ھەلەيش داونەتەو و پارە پارەت كرددوون و تىكوپىكت داون. ھەميشە لە لاى نادروست و ھەلەو دەستيان دەدەيتى. لەبرىي راستىيە دروست و بېگرىوگۆلەكان، ھەلە ھىچووپوچ و بچووگەكانت كردوو بە رېيشاندەرى ھەلسوكەوت و كارەكانت لە ژياندا؛ چ لە ئايين، چ لە گەياندن و بلاوكردەنەوى سۆسياليزم، چ لە مافى گەلان بۆ خۆبىر ياردانى چارەنوس، بگرە لە ھەر شتىكى تردا كە فىرى دەبىت، پياوى بچووك!

“بۆ وا دەكەم؟” تۆ دەپرسىت.

باوەر ناكەم بە راستت بىت و نيازىكى پاكىت لەم پرسەتدا ھەبىت. كاتىك ھەقىقەتت بەر گوى دەكەويت، ھاوار دەكەيت: “پياوكوژى نەفرەتلىكراو، يا بە خۆت دەبىت بە پياوكوژ و دەكوژىت.”

ئەمانە ھەموويانت كردون و مالەكەيشت لەسەر بناغەيەكى خۆنەگر و شلوشەويق بونىاد ناو، چونكە دەترسىت و لە خۆت پانابىنيت ھەست بە شتە زىندووەكانى نىو خۆت بكەيت، چونكە خۆشەويستى مندالەكەت، تەنانەت بەر لە لەدايكبوونىشى، دەنييتە ژىر پى و دەيچەوسىنيتەو و دەيمىرئىت، چونكە بەرگەى ھىچ دەربىرپىن و بزاق و جوولەيەكى سروسىتى و سەربەست و زىندوو ناگرىت. ئەمە لە ناخەو دەترسىنيت و دەپرسىت: “ئاخۆ ھاوسىيەكانت و دۆست و برادەرەكانت چى بلين؟”

دەترسىت بىر بكەيتەو، چونكە بىر كردەنەوى راست و دروست بە ھەست و نەستەكانى لەشەو بەندە و تۆيش لە لەشى خۆت دەترسىت، پياوى بچووك!

چەندان پياوى گەورە پىيان وتوويت: “بگەرێرەو بۆ بنەچە و رەچەلەكى خۆت، گوى بۆ دەنگى ناخت رادىرە، دواى ھەست و نەستە

بئى گريوگو له كانت بكه وه، به تهنك گو شكردن و پهروه رده كردنى
ئو ينه وه به. “تو كه ر بوويت و هيچ هه ستىكت به رانبه ر ئه و
په يقانه نه جو ولا وه. ئه م په يقانه له بيا بانه دووره دهسته كاندا ده مرن
و ئاموزگار يكاره ته نيا و بيه او دمه كانىشت له بيا بانه بئى سنوور
و توقينه ره كاندا ده سووتينرين، گرگن!

تو ده تتوانى له گه ل نيتشه دا له نيوان هه لكشان و به رزبونه وه
به ره و مروقه گه وره كه و له نيوان روچوون و سووكايه تىپى كردنى
هيتلر به مروقه باو و هه ميشه له ژيره وه بووه كه دا هه لبري ريت.
قىژاندت بژى و مروقه گرگن و هه ميشه له ژيره وه بووه كه ت
هه لبرارد.

ده تتوانى له نيوان ده ستووره دروست و پيره وه ديموكراتىيه كه ي
لينين و دىكتاتورىيه كه ي ستاليندا هه لبري ريت. دىكتاتورىيه كه ي
ستالينت هه لبرارد.

ده تتوانى له نيوان راژه كردنى فرؤيد بو سىكس، مينا هوى سه ره كى
بو گشت نه خو شىيه هه سته كى و ده روونىيه كانت و دوزه و
تىگه كانى ئه و له باره ي خوگونجاندى فه ره نه گىدا هه لبري ريت، ديد
و تىروانىنه كانى ئه وت له باره ي فه ره نه گه وه “كه هيچ زه مينه يه كت
پى نادات له سه ر رابوه ستيت” هه لبرارد و ديد و بوچوونه كانى
ئه وت له باره ي سىكسه وه پشتگو ي خست.

ده تتوانى له نيوان ساده بيه پر له شكؤيبه كه ي مه سىح و ئه و ره به نىيه
تاهه تاييه ي كه پاولؤس به به رى قه شه و پياوه ئايىننىيه كانىدا
برى، يا به توپزى ناچار كردنت به ژيانى خيزانه وه هه لبري ريت. به
له بىر كردنى داىكه ساده كه ي مه سىح؛ داىكىك كه ته نيا خو شه ويستى
منداله كه ي پى هه لگرتبوو، ره به نىيه تاهه تاييه كه ي پاولؤس و ژيانى
به ناچارىت له خيزاندا هه لبرارد.

ده تتوانى له نيوان تىگه يشتنى ماركس بو هيزه كانى به ره مه پىنان
له ژيانه زىندووه كه تدا كه تا قه به ره مه پىنى زيده به هاى نرخه و له

نیوان دید و تیروانین و تیگه‌یشتنی ئەودا بۆ دەولەت هەلبژیریت. ئەو ژیان و زیندوویتییهت له بیر کرد که له کاره‌که‌تدا ههیه و دید و بۆچوونه‌کانی ئەوت له باره‌ی دەولەته‌وه هەلبژارد.

له کاتی شۆرشی فه‌ره‌نسادا ده‌تتوانی له نیوان رۆپسیری زالم و به‌د و داننۆنی مه‌زندا هەلبژیریت. به‌دی و زالمیت هەلبژارد و مه‌زنی و خه‌مخۆری و به‌ته‌نگه‌وه‌هاتنت ره‌وانه‌ی مه‌قسه‌له کرد.

له ئەلمانیا ده‌تتوانی له نیوان یۆرین و هیمه‌ر و لاندوا و موهسان و لیبکنیختدا هەلبژیریت. هیمه‌رت کرد به به‌رپۆه‌به‌ری پۆلیس و هاوری مه‌زنه‌کانی خۆت کوشت.

ده‌تتوانی له نیوان یۆلیۆس سرینیشه‌ر و والتەر راتیناودا هەلبژیریت. راتیناوت کوشت.

ده‌تتوانی له نیوان لۆدج و ویلسۆندا هەلبژیریت. ویلسۆنت کوشت.

ده‌تتوانی له نیوان ئەو یاسا و ریسایانه‌دا که کلێساکان ده‌ره‌ق به له‌ریلا‌ده‌ران و نکولیکه‌رانه‌ی سه‌روه‌ری و ده‌سته‌لاتی کلێساکان دایانابوون و له نیوان راستیه‌کانی گالیه‌یۆدا هەلبژیریت. گالیه‌یۆی مه‌زت به سووکایه‌تیپیکردن و ئەشکه‌نجه و ئازاردان به ده‌ستی مه‌رگ سپارد. تو که تا ئیستایش له دۆزینه‌وه‌کانی ئەو قازانجت ده‌ست ده‌که‌وێت، که‌چی هه‌ر ریگه‌خۆشکه‌ری بۆ گه‌شه‌کردن و گه‌شانه‌وه‌ی ئەو یاسا و ریسایانه‌ی کلێساکان ده‌ره‌ق به نکولیکه‌ران و له‌ریلا‌ده‌ران دایانابوون.

ده‌تتوانی له نیوان تیگه‌یشتن له نه‌خۆشیه‌ ده‌روونیه‌کان و چاره‌سه‌رکردنی ئەو نه‌خۆشیه‌یه‌نه‌دا له ریگه‌ی تۆقاندن و ترساندن نه‌خۆشه‌که‌نه‌وه هەلبژیریت. ریگه‌ی تۆقاندن و ترساندن نه‌خۆشانت، مینا ریگا‌چاره‌یه‌ک، گرت‌ه‌به‌ر؛ چونکه نه‌ته‌ده‌ویست له به‌ربلاوی و زه‌به‌لاحی ئەو کلۆلییه تی بگه‌یت که به ده‌سته‌یه‌وه ده‌تلێته‌وه.

ئەمەش بۇ ئەو دەۋى ھەر بە كۆيۈرى بىمىنىتەۋە، لە كاتىكدا تەنیا گە شىنى
و چاۋكراۋەبى دەتوانىت بە ھاناتەۋە بىت و يارمەتت بەدات.

تازەكەش دەتتوانى لە نىۋان وزەى ئەتۈمىي كۆتايىھىن بە ژيان و
وزەى “ئۆرگۈن” ى يارمەتتەردا ھەلبىژىرەيت. راستگۇ و بەئەمەك
لەگەل ناقولابى و ناچۆرىي بىرکردنەۋەكانتدا، وزەى ئەتۈمىت
ھەلبىژارد.

ئىستايىش دەتوانىت لە نىۋان ھىچنەزانىن و بىتوانايىدا لە بارەى
خانەشېرپەنجەبىيەكان و ئاشكراكردى نەھىبىيەكانى ئەو خانانەۋە
لە لايەن مەنەۋە؛ “ئاشكراكردىك كە دەتوانىت و دەبىت بە مايەى
پزگاركردى ئىيانى مليۋنان مروڤ لە دەست مەرگ”، ھەلبىژىرەيت.
چەندان سالى دوورودرىژە ھەمان دەبەنگى و ھىچلەباردانەبوويى
لە رۆژنامەكانتدا بلاۋ دەكەيتەۋە، بەلام تەنیا پەيڭىك چىيە لە بارەى
ئەو تۈان و زانستەۋە بلاۋ ناكەيتەۋە كە دەتوانىت مندالەكانت و
ژنەكەت و داىكت لە چىنگى مەرگ قوتار بكات.

تو ھىندىي گرگن، مليۋنانت لى دەمرن، مليۋنانت لە برساندا
دەنالېنن، كەچى لە پىناۋى پاراستنى مانگا پىرۆزەكانتدا، لە دژى
موسلمانەكان دەجەنگىت. تۈيش ئىتاليابىي گرگن! كۆيلە گرگنەكەى
ترىستە! پارە پارە و لەتوپەت دەكرىيت، كەچى ھىچ خەمخۇرىيەكى
دىكەت نىيە لەۋە زياتر كە ئاخۇ ترىستە ئىتاليابىيە يا سلاقى! لە
كاتىكدا مېن پىم وابوۋ كە ترىستە تەنیا تابگەيەك بىت كەشتى و
گەمىيەكان لە ھەموو كۈن و قوژبىنىكى دىئاۋە رۈوى تى بكن.

نازىيەكان، دۋاي ئەۋەى مليۋنان مروڤيان كوشت، ھەلدەۋاسىت. لە
كۆي بوويت و چۆن بىرت دەكردەۋە بەر لەۋەى ئەۋان بىن بە مايەى
لەنىۋېردن و قركردنى ئەو مليۋنان مروڤە؟ لەنىۋېردن و قركردنى
چەند كەسىك بەس نىيە بۇ ئەۋەى بگەۋىتە بىرکردنەۋە؟ قركردن و
لەنىۋېردنى مليۋنانت پىۋىستە بۇ ئەۋەى ھەستى مروڤانەت بىزۈيت
و بگەۋىتە جوۋلان؟ ھەر يەككىك لەم نزمى و سووكايەتتىانە،

تیشکیکی تره و دهکه ویتته سهر ئه و کلۆلی و نه گبه تیبیهی مرۆقایه تی به دهستیوه ده نالییتیت. تو ده لیتیت: “بۆ ئه مانه ت هینه به گرنگ گرتووه؟ خۆت به بهرپرسی هه مووان ده زانیت؟ خۆت به بهرپرسی هه موو ناجۆری و به دکارییه کان ده زانیت؟”

کاتیک ئه مه ده لیتیت، خۆت خۆت تاوانبار ده کهیت. ئه گهر ئیوه؛ ئیوهی ملیۆنان له پیاوی بچووک و بووده له، ته نیا پچیک به تهنگ ئه و بهرپرسی تیبیه وه به اتنایه که له ئه ستۆتاندا بوو، ئیستا دنیا له باریکی جیا واز تر دا ده بوو، هاوڕێ گه وره کانیش ت به دم ئازاری سووکی و هه چله باردانه بووی تو وه گیانیان به دهستی مه رگ نه ده سپارد.

ماله که ت تا ئیستایش هه ر له سه ر بناغه یه کی خۆنه گر و شلوشه و یق راوه ستاوه و بانی ماله که ت به سه رتدا ده ته پیت، که چی هه ر له هه ولی پاراستنی “ئابرووی کریکارانه!” و “ئابرووی نه ته وه یی!” دایت. ئه رزه که ی ژیر پیت له ژیرتدا خۆی رانگریت و ده ته پیت، که چی به رده وام و بیبرانه وه ده قیژینیت: “سه ربه رزی و نه مری بۆ تو رابه ری مه زن! سه ربلندی و نه مری بۆ ئابرووی رووسی، ئابرووی ئه لمانیایی و ئابرووی یه هودی!”

پیاوه سیاسی و دیپلوماسییه کانت ده ربه ده ر بکه!

بۆرىي ئاۋەكانت دەتەقىن و مندالەكانت دەخنىكىت، بەلام تۆ ھەر لەسەر پاراستنى "ياسا و ئاسايىشى گىشتى" بەردەوامىت؛ ئەو ياسا و زەبىتۈرەبتەي كە دواتر بە شەق و تېھەلدان مندالەكانتى پى گوش و پەرۋەردە دەكەيت.

دىۋارەكانت خۆ لەبەر بادا راناگرن، ژنەكەت تووشى ھەلامسانى سىيەكان بوۋە و لە پالەۋە لىي كەوتوۋە، بەلام تۆ پياۋى بچووك! ھەر لەسەر ئەو بىروايە بەردەوامىت كە ئەۋەى دەبىت بە بناغەيەكى پتەۋ و خۇپراگر بۇ بوونت، برىتتية لە "بىر و دۆزىكى يەھودى".

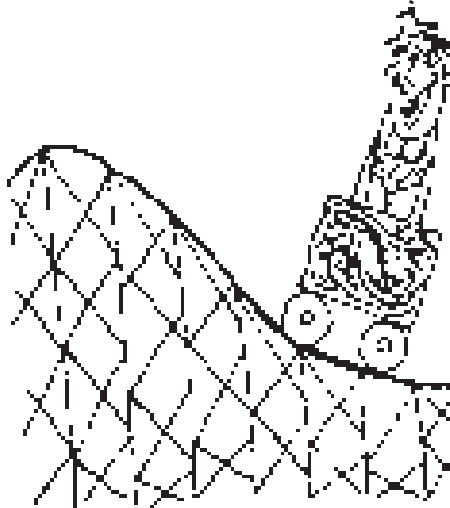
بە ھەلەداۋان خۆت دەگەيەنيتە لاي من و دەپرسىت: "دۆكتۈرە گەۋرە و گرانەكەم! چى بكەم؟ دەبىت پياۋ چى بكات؟ مالاكەم دادەتەپىت، با لە دىۋارەكانىيەۋە دىت، مندالەكانم، ژنەكەم و خۇيشم نەخۇشىن. چى بكەم؟ دەكرىت پياۋ چى بكات؟"

ئەمە ۋەلامەكەيە:

مالەكەت لە بەرد بىنا بكة، مەبەستم لە بەرد سروشتى تايىتەي خۆتە، كە ۋەكو تر سەرت پى نەۋى كردوۋە و لە ژىر پىت ناۋە، خۇشەۋىستىتە لە نىكەۋە بۇ مندالەكانت، خەۋبىنىنى ژنەكەتە بە خۇشەۋىستىتەۋە، ئەۋ خەۋنەيە لە تافى لاۋىتتيدا بە ژيانەۋە بىنىۋتە. خەياللات و ھىۋا دوۋرە نەشیاۋەكانت، بە پچەك لە راستى بگۆرەرەۋە. رابەرە سىياسى و دىپلۇماسىيەكانت رەۋانەى دۆزەخ بكة. چارەنوۋسى خۆت بگرە دەست خۆت و ژيانت لەسەر بناغەيەكى پتەۋ و خۇپراگر بىنا بكة. ھاۋسىيەكانت لە بىر بكة و گوى بۇ دەنگى ناۋەۋەى خۆت رادىرە. ھاۋسىيەكانت بەم كارەت خەنى دەبن و سوپاست دەكەن. بە ھاۋرى كرىكارەكانت، لە سەرانسەرى دىنادا، رابگەيەنە كە لەمەۋدوا تەنيا بۇ ژيان كار دەكەيت، نەك بۇ مردن. لەبرىي ئەۋەى بە ھەراكردن خۆ بگەيەنيتە ئەۋ جىيانەى جەللادەكانت ياساكانىان تىياندا جىبە جى دەكەن و بگەۋىتە ھاتوھاۋار و چەپلەلىدان و ئافەرىنكردىان، ياسايەك بۇ پارىزگارىكردن لە ژيانى مروفايەتى بخولقىنە و بىپارىزە. ياسايەكى ۋا دەبىت بە بەردىك لە بەردەكانى ئەۋ بناغەيەى مالەكەتى لەسەر بىنا دەنرىت. خۇشەۋىستىتى مندالە وردىلەكانت لە چنگ ھەلمەتى ژن و پياۋە چلىس و قەت

رەحەتتە بوو ھەکان بپاريزە. ئەو خاما قسە ھەين و قسە بەرە دەمە وەرە بە دەست بەيتنە کە لاوان لە خشتە دەبات، پەردە لەسەر ناپەسەندى و ناجۆرى ھەلسوکە و تەکانى ھەلبمالە، يا لە يەكئىک لەو جىگايانەى بۆ چارەکردنى نەخوشىيە دەروونىيەکان دروستت کردون توندى بکە، لەبرى ئەوھى ئازار و ئەشکەنجەى لاوان بەدەيت کە تەنيا بە دواى بەدەستھيتانى خوشەويستيدا دەگەرين. ھەول مەدە بەسەر خونخوارى و زۆردارىيەى خوئىمژەکانندا ئاوديو بيت و کاتىک دەستەلاتىک دەکەوتتە دەست، بيت بە خوئىمژىکى لەوان خوئىمژتر. پالتاوە شلوشۆرە داگەوتووھەکەت و تەپلە قووتەکەت فرى بەدە و داواى مۆلەت مەکە بۆ ئەوھى بتوانىت ژنەکەت لە ئاميز بگريت. پيوھندى بە خەلکانى ترەوھە، لە ھەر کوئىيەک ھەن، بپەستە، چونکە ئەوانىش بە ھەموو باشە و خراپەکانيانەوھە کەسانىکن مينا خودى خۆت. رى بەدە مندالەکانت چۆن سروشت، يا خوا! خولقاندوونى، گەشە بکەن و گەورە ببن. ھەول مەدە سروشت چاکتر بکەيت، لەبرى ئەوھە ھەول بەدە لىي تى بگەيت و بپاريزت. لەبرى ئەوھى بچىت بۆ سەيرکردنى يارىيەکى کۆلەمستانى، يا ديدەنىکردنى شوئى رابواردن و کاتبەسەربردن، بچۆ بۆ کتبخانەيەک، بۆ ولاتە دوورەکان گەشت بکە.

جىي کاتبەسەربردن و رابواردن!

بیجگه له مانه‌یش:

راست و دروست بیر بکه‌ره‌وه، گوی بو دهنگی ناخت رادی‌ره؛ نه‌و دهنگه‌ی وریایانه پیت راده‌گه‌یه‌نیت که ده‌بیت چی بکریت. ژیانی خوت له‌نیو ده‌سته‌کانتدایه، به‌کسه‌ی تری مه‌سپی‌ره و کسه‌ی دی مه‌که جی‌تمانه‌ی پاراستن و به‌ته‌نگه‌وه‌هاتنی - به‌تایه‌ت رابه‌ره هه‌لبژیردراوه‌کانت. خوت به! چه‌ندان پی‌اوی گه‌وره نه‌مه‌یان پی‌ و توویت!

تو ده‌لیت: “گوی بگرن، له‌م هه‌لگه‌راوه‌یه له شو‌رش، گوی بگرن، له‌م بو‌رژوا بچوکه خو‌په‌سه‌ند و تاکره‌وه!” هیچ شتیک له‌باره‌ی ره‌وتی راست و دروستی می‌ژووه‌وه نازانیت. ده‌لیت: “خوت بناسه، خوت به!” چ قسه‌یه‌کی هیچ و بی‌مانای بو‌رژوایانه‌یه نه‌مه! کریکارانی شو‌رشگی‌ری دنیا به‌رابه‌ری پی‌شه‌وا خو‌شه‌ویسته‌کانی، به‌رابه‌ری باوکی هه‌موو گه‌لان؛ باوکی هه‌موو رووسه‌کان، سلا‌فیکان و نه‌لمانیا‌یه‌کان گه‌لان و نه‌ته‌وه‌کانی دنیا رزگار ده‌کات! بمرن خو‌په‌سه‌ند و تاکره‌وه‌کان! بمرن نه‌نارکیسته‌کان!”

نه‌مری و سه‌ره‌ریزی بو‌ه‌موو گه‌له سلا‌فیکان و باوکه پی‌ش‌ره‌وه‌که‌ی پی‌اوی بچووک!

گوی بگره‌گرگن! من پی‌ش‌بینی نه‌و باره‌نا‌هه‌موار و سه‌خته ده‌که‌م که رو‌به‌رووی بو‌ویته‌ته‌وه: تو له‌سه‌ر ری‌ی سه‌ندنی ده‌سته‌لاتدایت له دنیا‌دا. نه‌مه ده‌زانیت و هه‌ر نه‌مه‌یشه‌وای لی کردوویت هه‌موو گیان و له‌شت وه‌ک بی ناو‌ئاو بله‌رزیت. چه‌ندان چاخ‌ی تریش ده‌بیت به‌مایه‌ی کوشتنی هاو‌ری‌یه‌کانت و هاوکات مینا سه‌روه‌ره‌کانت به‌رابه‌رانی گشت گه‌لاندا هه‌لده‌لیت. روژ له‌دوای پوژ، شه‌و له‌دوای شه‌و، هه‌فته له‌دوای هه‌فته و مانگ له‌دوای مانگ و به‌رده‌وام و بی‌یرانه‌وه به‌شانوشکوی یه‌ک له‌دوای یه‌کی رابه‌ره‌کانتدا هه‌لده‌لیت. هاوکاتیش نه‌گریانی مندا‌له‌کانت دیته‌ به‌ر گویت، نه‌ کلوی و به‌دبه‌ختی لاوان ده‌بینیت، نه‌تاسه و ئاره‌زووی پی‌اوان و

ژنان بۆ ژيان سهرنجت رادهكيشيت. ئەگەر بەر گوڤيشت بکهون، ئەگەر بينه پيش چاوت و سهرنجيشت رابکيشن، به خوڤه سندان و تاكرهوان، به رڤه لگراني ديدوبوچووني تاکه کهسي، ناودڤريان دهکەيت. به دريژايي چاخه کاني بهردهمت له جتيه کدا که تيندا دهوانرا ژيان بپاريژريت، له سهر خوڤنرشتن بهردهوام دهبيت و وا برپا دههينيت که به يارمهتي و هاليکاري جهلادهکانت توانيوته ئازادي و سهر بهستي بخولقينييت، هه ميشه يش هه ر له هه مان کلوليدا که له بووتنه وه به دهستي وه ده نالينييت، خوت ده بينيته وه.

به دريژايي چاخه کاني بهردهمت، ملهور و هيچله بارदानه بوو، دهکه ويته دواي خوڤه لکيش و فشه که ران و په يڤ و وته کانيان ده پاريزيت، له بهردهم گت و به لڤنه کانياندا ديته سهر چوکان و ملنه وي دهکەيت، به لام کاتيک ژيان؛ ژياني خوت، بانگت دهکات؛ کوتوکوير و کهر و هيچنه بيس و دهسته وهستان ده مي نيته وه، چونکه تو له ژياني زيندوو ده ترسيت و توقويوت لي گرگن!

بهو بروايه وه که گوايا "سو سياليزم" بينا دهکەيت، يا "نابرووي نه ته وه يي" و "دهولهت" ده پاريزيت، يا "پيروزي خوا" و "په يمان و رڤکه وتنه کاني نيوان کرڤکاران و خاوه نکاران" ده پاريزيت، ژياني خوت به دهستي مهرگ ده سپيريت، به لام شتيک هه يه نه ده يزانيت و نه ده يشخوازيت بيزانيت و ئەو يش ئەمه يه که له راستيدا ئەو تاکه شته ي، رۆژ له دواي رۆژ، سات له دواي سات، بيناي دهکەيت؛ ئەو کلوليه ي به دهستي وه گيروده بوويت، ئەوه يه که له منداله کانت تي ناگەيت، ته نانهت بهر له وه ي هيچ هه ليکيان بۆ رەخسابيت تا بروابه خوکردن و متمانه يان په ره پي بدن، سهر بهو متمانه و بروابه خوکردنه يان نه وي دهکەيت. خو شه ويستي ده دزيت، چاوچنووک و چليس بۆ به دهسته ينياني دهسته لات شيت و هار بوويت. هه ر بۆ ئەوه ي پيشان به ديت که دهسته لاتت به سهر که سيک، يا شتيکدا، ده شکيت، سه گ راده گريت!

به دريژايي چاخه کاني بهردهمت هه مان هه له دووپات دهکەيت وه

تا ئەودەمەى خۆت و گشت و یکچووہ کانت لہ ئاکامى ئەو کلۆلییہ کۆمەلایہ تیہ سەرانسەرییہى تىی کەوتوویت لہ نیو دەچن و دەمرن؛ مردنیکی بیشومار و بەکۆمەل، تا ئەو دەمەى ترسى بە یەکجاری لہبەینچوون و فەوتانت، پچیک ئاگادارت دەکاتەوہ و ھۆشت دەھینیئەوہ بەر خۆت، دواتر، بەرە بەرە و گاف بە گاف، خۆت فیئر دەکەیت، بە دواى ھاوریگانندا بگەرئیت؛ ئەو ھاوریگانەى بەرھەمی ئەوین و کارکردن و توانستی زانستین، خۆت فیئر دەکەیت چون دۆستایەتییان بە دەست بەئینیت، لییان تی بگەیت، ریزیان لی بگریت و نرخى خویان پی بەدەیت؛ خۆت فیئر دەکەیت و لەوہ تی دەگەیت کە کتیبخانە یەک بو ژیانت گرنگترە لہ چوونە دیدەنى یارییەکی کۆلەمستانی؛ خۆت فیئر دەکەیت کە پیاسەى نیو دارستانیک چاکترە لہ پیداهەلدان و پەسندانی رەوت و نمایشە سوپاییەکان، خۆت فیئر دەکەیت متمانە بەخۆکردن چاکترە لہ متمانەکردن بە نەتەوہ؛ خۆت فیئر دەکەیت کە چارەسەرکردن لہ کوشتن چاکترە، کەمداواکردن چاکترە لہ پیداهەلدانى نیشتمانپەرورەى و ھەر غەلبەغەلب و ساغلامە یەکی دیکەى لہ و چەشنە.

لە ژیان دەترسیت.

تو له و بړوايه دايت ئامانجه كان ئه و كه ره ستانه پيروز ده كه نه
كه بو گيشتن پييان به كار ده هينرين، ته نانه ت ناپه سه ندرين
و ناحه زرينيشيان. هه له يت. ئامانجه كان كتومت رهنگ و بو و
سيمای ئه و ريگايانه و هره گرن كه بو گيشتن پييان ده يانگريته
به ر. هه موو هه نگاوېك له ئه مرودا، ژياني سبه ينيته. هيچ
ئامانجيكې پيروز به به كار هيناني كه ره سته ي ناچور و ناقولا به
ده ست ناهينريته. ئه مه ت له هه موو شورشه كومه لايه تيبه كانندا
سه لماندووه. گرته به ري ناحه زي و كاري نابه جي و نائينسانيه ت
بو گيشتن به ئامانجه كان ناحه ز و ده غزار و نائينسانت ده كه نه
و به ئامانجه كانيشت ناگه يه نن.

گويم ليته ده پرسيت: "ئه دي چون به ئامانجه كانم ده گم، چون
ده گم ئه ويني ئاييني و سو سياليزم و ديموكراتيه تي ئه مه ريكي
به ده ست به ينم!؟" ئه ويني ئاييني و سو سياليزم و ديموكراتيه تي
ئه مه ريكي ئه و كارانه روظانه ده يانكه يت، ئه و شتانه سات
له دواي سات بيريان لي ده كه يته وه، له ئاميزگرتن و رامووساني
هاورپي ژيانته، خوشه ويستي و ئه وينيته بو منداله كانت، ئه و
به رپرسيه كومه لايه تيبه يه كه له هه مبه ر كار كه تدا هه ته، خولادان
و دووره پهريزيته له وه ي بيت به يه كيك له خونخواره كاني ژيانت.

ئه و نازادي و سه ره به ستييه ي به هو ي داموده ستگا و ده ستوره
ديموكراتيه كانه وه به ده ست هيناون، خراب به كاريان ده هينيت.
له بري ئه وه ي ري بده يت ئه و داموده ستگا و ده ستوره
ديموكراتيه يانه له قولا يي ژياني روظانه تدا ره گ دابكوتن، قليپان
ده كه يته وه.

مينا په ناهينيكي ئه لمانيايي بينيميت، بينيميت چون به هه له دلاوايي
و ميوانداريتي سويديه كانت به كار ده هينا، ئه وسا، خوت به
رابه ريكي ئايينده يي هه موو گه لاني زورليكراو و چه وساوه ي ئه م
دنياه ناويدر كرديو. ئه و ميزانه ت ديته وه ياد كه سويديه كان به
خواردني هه مه چه شنه رازاندبو ويانه وه و له پيش ئيمه دا يانابوون!؟

بیگومان دیته وه یادت؟ ده زانیت مه به ستم چیه! خو ناکریت هه روا سووک و ئاسان له یادت کردییت!؟

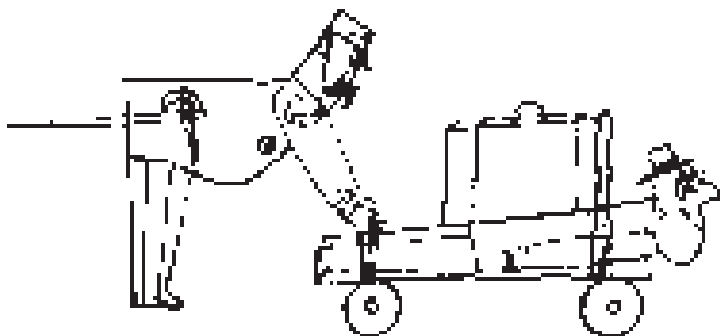
کهواته با به یادت بهینمه وه:

سویدییه کان دابونه ریتیکی تاییه تیان ههیه له وه دا که میزی رازوه به خواردنی به تام و هه مه چه شنه بو میوانه کانیان دهراریننه وه و له بهرده میان داده نین، ئیتر ده که ویته سه ر میوانه کان چی بو خواردن هه لده گرن و چه ندیان پی دهوریت. ئەم دابونه ریت، ئەم رپورهمه، تازه و نامۆ بوو به تو. نه تده توانی له وه تی بگهیت مروّف چون ده توانیت متمانه به دلواویی و ده ستاوه لایی مروّفانی دی بکات. به خووشی و شادییه که وه که ته نیا مایه ی به دبه ختی و خه مینی که سانی تره بو ت گپرامه وه که چون به دریزایی روژ هیچت نه خواردوه بو ئە وه ی ئیواره که ی ورگی خو ت به خواردنی خوړایی و مفت بناخنیت.

“ئاخر به مندالی برسی بووم!” تو واتوت.

ده زانم گرگن، چونکه پیشتر به برسیتی بینوومیت، ده زانم برسیتی چیه، به لام تو؛ ئە ی رزگار که ری ئایینده یی خه لکی له ده ست کۆیله یه تی و برسیتی، نازانیت به وه ی که خواردن دهرزیت، له داهاتوودا، ملیونان جار پتر برسیتی به بالای منداله کانتدا دهرپیت. هه ندیک شت هه یه مروّف نایکات، کاتیک به دلواویییه وه میوانداریتی دهرکریت، نه که وچکی زیو دهرزیت و نه هه ولی فریودان و له خسته بردنی ژنی خانه خو ییه که ی ده دات. بی له وه هیش، پیاو له و میزی نانخواردنه وه ی به و په ری سه ره به سستییه وه له بهرده میدا دانراوه، نادریت. دوا ی ئە و به لایه ی به سه ر ئە لمانیادا هات، له برساندا نیوه مردوو، له یه کیک له باخچه گشتییه کاند، رووبه رووی یه کتر بووینه وه. ئە وه ت بو گپرامه وه که “یارمه تی سوورا! ریکخراوی پارتییه که ت بو ده ستگیرویی و یارمه تیدان و دژایه تیکردنی هه ر کلو ییه ک که له دنیا دا هه یه”، نه یویستوه یارمه تیت بدات، چونکه پیشتر ناسنامه ی ئە ندامیتی پارتییه که ت

ون کردووه و نه‌توانیوه ئه‌ندامی‌تیت له‌و پار‌تییه‌دا ب‌سه‌لمی‌تیت. ر‌ابه‌ره‌کانت؛ ر‌ابه‌رانی گشت بر‌سییه‌کانی دنیا، جیاوازی له‌ نیوان مروّقی سوور و مروّقی سپی و مروّقه ره‌شه بر‌سییه‌کاندا ده‌که‌ن. له‌ کاتیکدا ئیمه‌ تاکه‌ یه‌ک زینده‌ی بر‌سی ده‌ناسین، ئه‌و زینده‌یه‌ی بر‌سی‌تی به‌ بالا و له‌شتدا بر‌یوه.

پاسه‌وانی سه‌رسنوور.

له‌گه‌ل گرفت و کیشه‌ بچووکه‌کاندا به‌ هه‌مان شیوه‌ی پرس و کیشه‌ گه‌وره‌کان هه‌لسوکه‌وت ده‌که‌یت.

ده‌ته‌وی‌ت کۆتایی به‌ قوناغی چه‌وساندنه‌وه‌ی سه‌رمایه‌داری به‌ی‌تیت، نه‌فره‌ت له‌ ریزنه‌گرتن و به‌سووکسه‌یرکردنی ژیا‌نی مروّقایه‌تی بکه‌یت، ده‌ته‌وی‌ت دان به‌ دروستی و ره‌وایی مافه‌کانتدا بنری‌ت. به‌ر له‌ چاخیک له‌مه‌وبه‌ریش، چه‌وساندنه‌وه‌ و بیرنه‌کردنه‌وه‌ و رق و کینه‌ به‌رانبه‌ر ژیا‌ن هه‌ر هه‌بوون، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌یشدا ریزگرتن له‌ کاره‌ به‌جی و سوودبه‌خشه‌کان و متمانه‌کردن و پی‌زانین و به‌ئه‌مه‌کیش به‌رانبه‌ر به‌و که‌سانه‌ هه‌بوون که‌ کاری گرنگ و مژده‌به‌خشیان به‌ ئه‌نجام گه‌یاندووه. ئه‌مرو، که‌ له‌ ده‌وروبه‌ره‌که‌ی خۆم ورد ده‌بمه‌وه‌ و ده‌پوانم، ده‌بینم خه‌ریکی کارکردنی پیاوی

بچووک! له هر شوینیک رابه رکانت دابنیت، هر جیگایه کیان پی ببه خشیت، چه وساندنه وه و به کارهینانی کاره که ت زیاتر و زیاتر ده بیت؛ رق و کینه به رانه به ژیان ت ناحه زتر و ناقولتر ده بیت، دانان به مافه ره واکانیشدا به ته وای شوینه ون بووه.

چند زیاتر هول بدهیت و بجه نگی ت بو ئه وهی جیورپی بو رابه رکانت خوش بکهیت، هینده زیاتر ریژگرتن له کاره سوود به خش و به جییه کانت له دست ده دیت. له برپی ئه وه دست ده بیت و به رو بوومی دهستی هاورپییه کانت، که به کارکردن و خه ریکبوونیکي سهخت و گران به دستیان هیناوه، ده دزیت.

تو نازانیت دانپیدانان به کارامه یی و متمانه پیکردنی چی ده گه یه نیت، چونکه له و بروایه دایت ئه گه ر دان به دروستی و راستی کاریکدا بنیت و ریژی لی بگری ت، ئه وه له دست ده دیت چی تر ئه مه ریکاییه ک، رووسیک، یا چینیه کی ئازاد و سه ربه ست بیت.

ئه وهی ده تویست تیکوپیکي بدهیت و دواپی پی به نیت، ئیستا له هر کاتیکي تر چاکتر له نه شونما و گه شه کردنایه، ئه وه یش که ده تویست به هر نرخیک بیت به دهستی به نیت، ئه گه ر پاراستنی ژیانیش بخوازی ت، تیکوپیکت داوه و شیواندووته. تو پیت وایه، متمانه کردن خه سلته تی “ناسکبوونی هه ست” یا خونهریتیکي “بورژوا بچووکه کان” ه. ریژگرتن له کاری به که لک و سوود به خشیش، هاتنه سه ر چوک و گاگولکیکردنه. هه ست به وه ناکهیت، له کاتیکدا که ده بو له سه ر هه موو شتیک به اتیتایه ته دنگ، هاتوویته سه ر چوک و گاگولکي ده کهیت. هه ست به وه ناکهیت، له کاتیکدا که ده بوو پیژان و به ئه مه ک بیت، سپله و پینه زانیت.

به راوه ژوو ده بینیت و له و بروایه یشدایت ئه م دیتنه به زیدی سه ربه ستی و ئازادیت ده گه یه نیت. ئه وده مه دیت، له م خه وه قورسه راپه ریت و بینیت چون بیئومید و له په وروو لی که وتوویت، بی

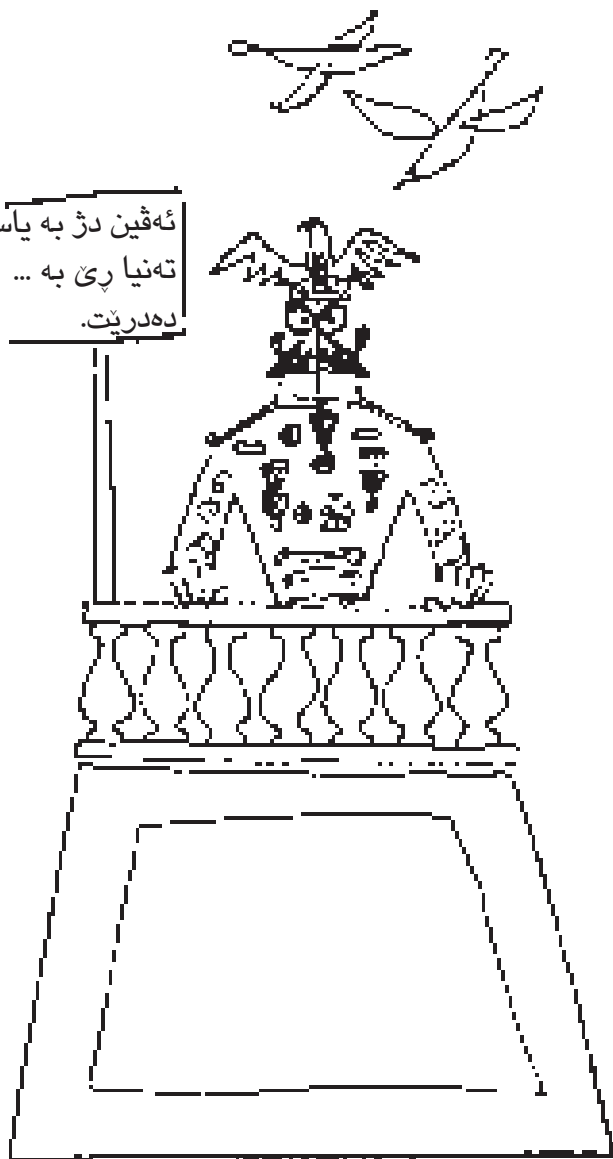

ئەو ھى كەسىك بە ھاناتەو ھە بىت، چۈنكە تۇ لەو ھى دەبە خىرىت دەدزىت و دەبىبە خىرىتە دز. مافى بە ئازادىدەر بىرېن و پەيىقېن و رەخنە گرتنت، گۆرپو ھەتەو ھە قىسەى بىسەرۇبەر و گالئەو گەپى گەلۇرانە. دەخوازىت رەخنە بگرىت، بەلام ناتەو ىت رەخنەت لى بگىرىت. ھەر بەم ھۆيە شىشە لە بەرپە كەھلۇ ھەشەو ىت. دەتەو ىت ھەلمەت بىبەىت، بى ئەو ھى خۆت رۇوبەرۇوى ھەلمەت ك بىبەتەو ھە بۆيە شىشە لە پىشئەو ھە كۆرىت.

“پۇلىس! پۇلىس! سەرى پاسبۇرتە كەى بكن، بزىنن ئاخۇ ساخئەىە يى نا؟ بزىنن ئاخۇ لە راستىدا پزىشكە يى نا؟ ئەگەر پزىشكە ئەى بۇ ناوى لە ھىچ شۇىنىكدا تۇمار نە كراو ھە؟ بۇ يە كىتتى پزىشكان دژايەتتى دەكات؟”

پۇلىسە كىت ناتوانن يارمەتت بىدەن، گرىن! ئەوان دەتوانن دزەكان بگرن، كاروبارى رىكۇپىك كرىنى ھاتۇچۇ بە رىو ھە بىن، بەلام نە دەتوانن سەر بەسئىت بۇ بە دەست بىئىن و نە دەشئوانن بىپارىزىن. تۇ خۆت سەر بەسئىت خۆت شىواندو ھە، بە ھەنگاوى گورج و بەپەلە و بىبە زىيانە شى ھەر بەردەوامىت لە تىكدان و شىواندىدا. بەر لە “جەنگى يەكەمى جىھانگر” ھىچ جۇرە پاسبۇرتىك نەبو، بۇ ھەر لايەك بتخو استايە دەتوانى گەشت بكەىت. جەنگەكەت بۇ بە دەستەئىننى “ئاشئى و ئازادى” پاسەوانانى سنورەكانى دروست كرى، بەو كارە شى ھەموو دەرگاكانت بە رۇوى خۆندا كلۇم كرى. دواى “جەنگى دو ھەمى جىھانگر” شى؛ ئەو جەنگەى كە كۆتايى بە “ھەموو جەنگەكان!” ھىنا، بۇ ئەو ھى بتئوانىايە چەند فرسەخىك بە ئەورۇپادا گەشت بكەىت و مۇلەت بۇ ئەو گەشتەت وەر بگرىت، ناچار بووىت بەو ھى سەر بە قونسولىەتى دەىان ولاتاندا بكەىت. ئىستائىش ھەر بە ھەمان شىو ھىە و لە داھاتو وىشدا دواى ھەموو جەنگە يەك لە دواى يەكەكانت؛ ئەو جەنگەنى كۆتايى بە “گشت جەنگەكان!” دەھىنن، ھەروا دەمىنئىتەو ھە.

ئەقین دژ بە یاسایە،
تەنیا ری بە ...
دەدریت.

“گویی بگرن! سووکایه‌تی به ویست و خواستی به‌رگریکردنم دهکات، به خراپه له باره‌ی که‌رامه‌تی نیشتمان و ئابرووی نه‌ته‌وه‌وه ده‌ویتی!”

بیده‌نگ به پیاوی بچووک! هر هه‌موو ژیانته کلۆلییه. هیچ هیوایه‌کم نییه بتوانم له‌و کلۆلییه‌ پزگار بکه‌م، ئە‌گه‌رچی به‌ته‌پله و ده‌مامک و به‌په‌تیکی نیو ده‌سته به‌د و ناحه‌زه‌کانیشته‌وه بیته بو خنکاندم، به‌لام تا دوا‌یی به‌م وته‌یه نه‌هینم ده‌ست هه‌لناگرم. ناتوانیت هه‌لمبواسیت، پیاوی بچووک! ئە‌گه‌ر هاوکات و له‌گه‌ل مندا خو‌یشت هه‌لنه‌واسیت، چونکه من نوینه‌رایه‌تی ژیانته، به‌ته‌نگه‌وه‌هاتنت بو دنیا، نوینه‌رایه‌تی مرو‌فایه‌تییه‌که‌ت، ئە‌وین و توانای داهینان و خو‌لقانده‌که‌ت ده‌که‌م. نا، ناتوانیت بمکوژیت، گرگن! جاریک له جارانه‌یته ده‌ترسام، کتومت وه‌ک ئە‌وه‌ی جاریک له جارانه‌یته گه‌لیک هیوا‌ی گه‌وره و گرانه‌یته هه‌بوو، به‌لام ئیتر له‌وده‌مه‌وه‌ی به‌ره‌و به‌رزایی هه‌لکشاویم و له‌نزمییت دوور که‌وتوو مه‌ته‌وه، نه‌لیته ده‌ترسم و نه‌هیچ هیوایه‌کم به‌پزگارکردنت هه‌یه. ئیستایش، له‌روانگه‌ی هه‌زارانه‌ی پابوردوو‌وه، له‌روانگه‌ی هه‌زارانه‌ی سالی داهاتوو‌وه، ده‌ته‌بینم. ده‌مه‌ویتی ئیتر له‌خوت نه‌ترسیت، ده‌مه‌ویتی بژیت، ژیانیکی هه‌میشه‌یی و به‌ختیار. ده‌مه‌ویتی، له‌بری له‌شیکی ره‌قوته‌ق و وشکه‌ه‌لاتوو، له‌شیکی زیندووی پر له‌ژیانته هه‌بیته. ده‌مه‌ویتی، له‌بری ئە‌وه‌ی رقت له‌منداله‌کانته بیته، خو‌شت بووین. ده‌مه‌ویتی، ژنه‌که‌ت شاد و به‌ختیار بکه‌یت و ژیانته “ژن و می‌ردایه‌تی” نه‌که‌یت به‌که‌ره‌سته‌ی داپلۆسین و ئازاردانی. من پزیشکی تۆم. هر له‌به‌ر ئە‌وه‌یش که‌تۆ له‌سه‌رانسه‌ری ئە‌م گلۆقه‌رده‌دا ده‌ژیت، پزیشکی سه‌رپاکی دنیاکه‌تم. نه‌ئه‌لمانیا‌ییم، نه‌جووله‌که، نه‌دیانه، نه‌ئیتالیایی و دانیشتوو‌یه‌کی ئە‌م گلۆقه‌ره‌م و هاودنیاتم، به‌لام بو‌تۆ ته‌نیا فریشته ئە‌مه‌ریکاییه‌کان و شه‌یتانه یابانییه‌کان هه‌ن.

“رپی لی بگرن! لی بکۆلنه‌وه ئاخۆ مۆله‌تی دراوه‌تی وه‌ک پزیشکی‌ک کار بکات؟ فه‌رمانیکی شاهانه‌ دهر بکه‌ن، که‌به‌بی ره‌زامه‌ندی

شای ولاته سه ره بست و ئازاده که مان، ناتوانیت مینا پزیشکیک کار بکات! ئەو له به کاری و بیکه لکیی چهز و ئاره زوو کانم ده کۆلیته وه! بیخه نه زیندانه وه! له ولات دهرینین!

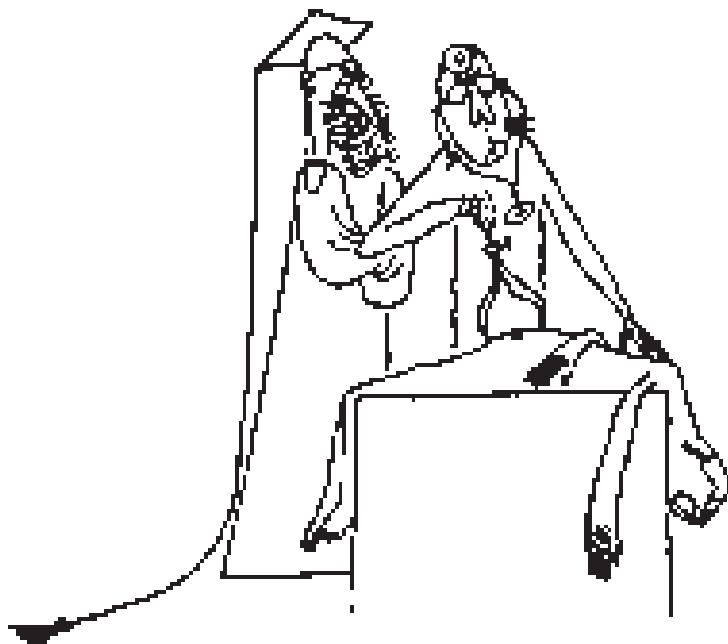
خۆم ئەو مافه م به خۆم داوه له کاره که مدا به رده وام بم و که سیکی تر ناتوانیت ئەو مافه م پی به خشیته. زانستییه کی نویم بونیاد ناوه، زانستییه ک که له ئاکامدا مرۆف له پی سوودوه رگرتن و به کاره مینانیه وه ده توانیت له ژیا نی تو تی بکات. کتومت چۆن به درژیایی چاخه کانی رابوردوو، بو ئەوهی دهسته لات له دست نه دیت و بیپاریزیت، چلیسه نه، هه موو دهسکه وه زانستییه کانی زانایانی تر هه لלוوشیوه، له داها توویه کی نزیک یا دووردا، هه مان کار له گه ل دهسکه وه زانستییه کانی منیشدا ده که یته. وه زیری کاروباره کومه لایه تییه کانت هیچ دهسته لاتیکی به سه ر مندا نییه، گرگن! ئەو ته نیا کاتیک ده یوانی، چ به چاک چ به خراب، خوی له کاره که م هه لقورتاندا یه، یا دهستی به سه ر کاره که مدا بشکایه، ئەگه ر ئەو بویرییه ی تیدا بووا یه راستییه زانستییه که ی منی بخویندا یه و لینی تی بگه یشتایه، به لام ئەو هینده بویر و ئازا نییه، هه ریویه له ولاته که ی خویدا بانگه شه ی ئەوه ده کات که گویا من له یه کیک له دینگه ئەمه ریکاییه کان توندکراوم، هاوکاتیش گه لۆریکی کردوو به پشکنه ری نه خو شخانه کانی ولاته که ی، گه لۆریک که پی وایه ده توانیت به یارمه تی “تاقیکردنه وه ی ناراست و ساخته” دۆزی “تامه زرویی بو ژیا ن” به درۆ بخاته وه و دژایه تی بکات.

هیچ کام له مانه نابن به ریگر له پیش نووسینی ئەم وته یه دا بو تو، گرگن!

به لگه ی زیاترت ده ویت بو ئەوهی بیده سه لاتی و بیتوانایی “دهسته لاتی داموده ستگاکانت” سه له میتیت؟

پسپۆره کانت، ئەو داموده ستگایانه ی بو چاره سه رکردنی کیشه و گرفته کومه لایه تییه کانت دروست کردوون، ناتوانن ری له رازه کردنیکی

تایبەت بۆ دیاریکردنی نیشانەکانی نەخۆشیی "شیرپەنجە" کەت بگرن و قەدەغەیی بکەن. ریکورەوان دژی هەموو ئاستەنگ و ریلیگرتن و قەدەغەکردنیکێ ئێوان، لەسەر خویندن و شیکردنەوێ و تیگەیشتن لە لایەنە پروناک و تاریکەکانی نەخۆشییە کەت، بە یارمەتیی وردبین، لە بەئەنجامگەیانندی کارە کەمدا بەردەوام بووم. هاوکات، ئێوان بە هەموو لایە کەوتنە پەلهاویشتن و پەلەقاژی، تەواوی ولاتانیان تەیی کرد، تەنیا بۆ ئەوێ بەر لە بەئەنجامگەیانندی کارە کەم بگرن و لە نیوی ببەن، بەلام بیسوود بوو. وەک هەر کاتیکی تر، لەو جێیەدا کە تێیدا چەقیبون، هەر بە لیکۆلینەوێ لەو گۆرانکاریانەوێ خەریک بوون کە لە ئاکامی نەخۆشییەوێ تووشی خانە زیندووێکان دەبن، بەلام من زۆرجاران ژیانی تۆم رزگار کردووێ، پیاوی بچووکی!

توێژینەوێ لە نەخۆشیی شیرپەنجە.

“که رابه رایه تیی کریکاران، له ئەلمانیا، دهسته لات به دهست دههینیت، ناچاری دهکهین مل بو بریاره کانمان نهوی بکات و بیته ژیر بار! خوی لاوه کریکاره کانمان تیکده دات! پیی وایه، کریکارانیش، مینا بوژواکان، له توانایاندا نییه خوشه ویستی بکهن! ریکخراوه کانی لاوانی کردووه به جیپراوگهی په لۆخی و بلاوکردنه وهی ئاکاری خراپ و شیوینهر! پیی وایه من گیانه وهرم، نهک مروّف! هوشیاریی چینایه تیم ده شیوینیت!”

ئا، پیاوی بچووک! ئەوانه ده شیوینم که کردووتن به بت و ده بانپه رستیت، ئەو بتانهی نهک به ته نیا وریایی و زیرهکی له بهین بردوویت، به لکو سه ریشیان خواستوویت. ده ته ویت هیوا زیندوو هکانت ته نیا له ئاوینه دا ببینیت، بو ئەوهی نه توانیت به دهستیان بهینیت. ته نیا کاتیک ده توانیت ببیت به گهره ی ئەم دنیا به و سهروه ی به دهست بهینیت، که ههقیقه ت به دهست هینابیت.

“ولاتبه ده ری بکهن! ژیان لئ بکهن به دۆزهخ! ته کووزی و یاساکان له گوڤ ده نیت! سیخوڤی دوژمنه خونخواره که مه! به پاره و پوولی مؤسکو، یا به رلین! خانوویه کی کریوه!”

تو تیناگهیت گرگن!

پیره ژنیکی بچووک هه بوو له مشک ده ترسا، له وه ده ترسا مشکه کان خویان بکهن به ژیر کراسه کهیدا و به قاقو قوولیدا هه لښگه رین. ئەگه ر جاریک له جاران، بیتوانیا به تاموچیتژی خوشه ویستی بکات، قهت ئەم ترسه ی نه ده بوو. ئەم پیره ژنه هاوسینی من بوو، دهیزانی که مشکم له ژیرخانه که مدا هه یه. من له ریگهی تاقیکردنه وه وه له سه ر ئەو مشکانه، خۆم فیر کرد چون له بوگه نی و توانای تیکده رانه ی “شیرپه نجه” کهت تی بگه م، گرگن! تۆیش؛ پیاوه گرگنه به سته زمانه که، ریکه وت وا بوو جیگری خانه خوییه که م بیت و ئەم پیره ژنه به سته زمانه گزگله ناچاری کردیت له خانووه که م دهرم بنیت. پرچهک به ره وشت و ئاکاره باوه کانی نیو کومه له کهت،

بۆ پاريزگار يکردن له پيروزي بته کانی تهنديروستيوونت، له ماله که به دهرتنام. منيش، بۆ ئه وهی دور له نزمی و نه ويی و هيجله باردانوویی تو، به لام له پیناوی تو، له سهر تو یژينه وه و تاقيردنه وه کانم به رده وام بم، ناچار بووم خانوويه ک بکرم.

دواي ئه مه چیت کرد، پياوی بچووک!

وهک دادوهریکی گشتی که به دهستهینان و پچراندنی پله و پایهی کومه لایه تی ته نیا ئاواتیکه له ژياندا هه بییت، هه ولندا بۆ گه یشتن به و ئاواته ت "ئهو پیاوه خه ته رناکه" به کار به ئیت. هاتیت و تاوانی سیخوری بۆ روسیا، یا ئه لمانیات، بۆ هه له بستم. کاره که ت ئه وهی ده هینا که بۆت کرد، چونکه دواتر له دادگادا بینیمیت چون گوئییه کانت له شه رمه زاریدا سوور هه لگه رابوون. ئه وکات، "خزمه تکاره بچکوله که ی ده ولت"، به زه بیم پیندا ده هاته وه، چونکه تو جیی هه موو به زه بیی پیندا هاته وه یه کی. کاتیکیش، سیخوره نه ئینییه کانت، به هیواي به ده سه تهینانی "که لوپه لی جاسووسی" ماله که میان پشکنی، هه ر هینده یان بۆ مایه وه چه ند قسه یه کی سارد و سووکت، له پاداشتی ئه و کاره ی پیتسپاردبوون، بۆ ره وانه بکه ن. دواتر، وهک دادوهریکی جووله که ی گرگن له برۆنکس پیکگه یشتینه وه، دادوهریک که هیشتا هه ر له هه ولی به ده سه تهینانی پله و پایه دا بوو، به لام داها توویه کی نادیار چاوه ری ده کرد. به وه تاوانبارت کردم و به دادگات سپاردمه وه که گوایا له کتیبخانه که مدا کتیبه کانی لینین و ترۆتسکی هه بوون. تو؛ پیاوه ليقه و ماوه گرگنه که، نازانیت کتیبخانه یه ک بۆچی به کار ده هینریت. پیم وتیت: "له کتیبخانه که مدا، کتیبه کانی هیتله ر، بودا، مه سیح، گوته، ناپلیون و کازانوفايش هه ن." تیمگه یان دیت مرۆف بۆ ئه وهی بتوانیت له تاعونی هه ست و نه سه ته کان بکات، ده بییت له هه موو ره وانه گه کانه وه، نه ک ته نیا له ره وانه یه کی دیاریکراوه وه، لئی بروانیت. له گشت تیروانین و دید و بۆچوونه کان بکولیته وه و یه ک لایه نه نه کولیته وه. ئه مه شتیکی نوئ بوو بۆ تو، پیاوی بچووک!

“بیگرن، بیخه‌نه زیندانه‌وه! فاشییه! رقی له خه‌لکه!”

تو “خه‌لک” نیت، دادوهره پووته‌که! “تو” یت رقت له خه‌لکه، نه‌ک من، چونکه تو هیچ گرنگیه‌ک به به‌پووه‌بردنی مافه‌کانیان ناده‌یت، ته‌نیا پله‌وپایه‌ی خۆت لا گرنکه. ئەمه‌ت به‌ر گوی که‌وتووه و چه‌ندان پیاوی گه‌وره پینان راگه‌یاندوویت، به‌لام ده‌زانم تو پیاوی گه‌وره ناخوینیت‌وه. من، به‌ریزه‌وه له “خه‌لک” ده‌روانم، چونکه کاتیک که هه‌قیقه‌تین پی راده‌گه‌یه‌نم، خۆم دووچارای مه‌ترسییه‌کی گه‌وره ده‌که‌م. له‌بری ئەمه، ده‌متوانی له‌گه‌ل تۆدا یاری کاغز بکه‌م یا گالته‌وگه‌پی بیمانا و هه‌چوو‌پوچ له‌سه‌ر خه‌لک بگه‌رم‌وه، به‌لام ری به‌خۆم ناده‌م له‌گه‌ل تۆدا له‌سه‌ر هه‌مان میز کۆ ببمه‌وه، چونکه تو پارێزگاریکی خراپیت بۆ به‌رگریکردن له‌ماف و ئازادییه ئەمه‌ریکاییه‌کان.

“ترو‌تسکییه! بیخه‌نه زیندانه‌وه! بووه به‌مایه‌ی پشیوی و ئازاوه‌نانه‌وه بۆ خه‌لک! ئەم سه‌گه‌ سووره!”

خۆت هه‌یمن بکه‌ره‌وه، گرگن! من پشیوی و ئازاوه بۆ “خه‌لک” نانیم‌وه، به‌لکو هه‌ول دده‌م هۆش و هزره‌کانت، کار و کرده‌وه‌کانت، راوه‌شینم. تو، خۆت له‌به‌ر ئەم کاره‌دا راناگریت، چونکه له‌پلویای به‌ده‌سته‌ینانی پله‌وپایه‌دایت، یا خه‌ریکی کۆکردنه‌وه‌ی ده‌نگیت تا ببیت به‌دادوهری دادوهره‌کان، یا رابه‌ری کریکارانی دنیا. هه‌ول و ته‌قه‌لای تو بۆ سه‌قامگیربوونی داد و یه‌کسانی و بۆ به‌ده‌سته‌ینانی رابه‌رایه‌تی، ئەو په‌ته‌یه‌که له‌ملی مرو‌قاییه‌تی ئالێنراوه. چیت له‌گه‌ل ودرۆ ویلسۆن؛ ئەو مرو‌قه‌ دلگه‌رمه‌دا کرد؛ به‌لای تووه؛ ئە‌ی دادوهره‌که‌ی برو‌نکس، ویلسۆن “ئایدیالییه‌کی شیتوو‌یت” بوو، به‌لای تو‌یشه‌وه؛ ئە‌ی رابه‌ره‌ ئایینده‌ییه‌که‌ی کریکارانی دنیا، ئە‌و “خوینخۆری خه‌لک!” بوو. ئە‌و پیاوه‌ت، به‌قسه‌ بیماناکانت، به‌ته‌نگه‌وه‌نه‌هاتن و به‌ترسو‌بیمت له‌رزگاربوون، کوشت.

تو منیشت له‌مه‌رگ نزیک خسته‌وه، پیاوی بچوو‌ک!

تاقیگه که مهت به بیر دیته وه، بهر له چه ند سالیگ له مه وه بهر؟
 ئە وکات، وهک یاریده ده ریگی ته کنیکی له تاقیگه که مدا کارت ده کرد،
 له بهر ئە وهی بیکار بوویت و سۆسیالیستیکی چاپووک و ئە ندای
 پارتییەک بوویت که له بهر یوه بردنی ولاتدا به شدار بوو، که سیکی
 نزیک داوای لی کردم ریته بدهم وهک یاریده ده ریگ له تاقیگه که مدا
 کار بکهیت. مووچه یه کی باش و سه ره به سستییه کی ته واوت هه بوو.
 له بهر ئە وهی بروام به خووت و به "په یامه کهت" هه بوو، بو هه موو
 جفینیک له گه ل خوودا ده مبردیت. دیته وه بیرت له پاداشتی ئە و
 ریژگرن و به پیره وه هاتنه دا، چی پرووی دا؟ ئە و سه ره به سستییه ی
 پیت ره وای بینرابوو، شیتی کرد بوویت. چه ندین روژ بینیت چون
 قلیانه کهت به لالیوته وه نابوو، بی ئە وهی هیچ کاریک له ئە ستو
 بگریت، کارت به سه ر ده برد. له وه تینه ده گه یشتم بو کارت نه ده کرد.
 به یانیان، کاتیک ده هاتمه تاقیگه که، ته نیا به مه به سستی رقه هستاندن،
 چاوه ری ئە وه بوویت "من" له پیشه وه سلاوت لی بکه م. من چه ز
 ده که م له پیشدا سلاو له خه لک بکه م، گرگن! به لام کاتیک که سیک
 به نیازی خو سه پاندن چاوه ری ئە وه له من بکات، تووره ده بم.
 به دیتی تو، من له تو "گه وره تر" و "به ریوه بهر" بووم. ریم پی
 دایت، چه ند روژیکی تریش ئە و سه ره به سستییه ت، ناشییانه، به کار
 به نیت و دواتر قسه م له گه لدا کردیت. چاو پر له فرمیسک، دانت
 به وه دا نا که نه تزانیوه ئە و سه ره به سستییه ی له کاره که تدا پیت ره وای
 بینراوه، چون به کار به نیت. به سه ره به سستی نائاشنا بوویت. تو؛ ئە ی
 رابه ره ئایینه یییه که ی کریکارانی دنیا، له جیکاره که ی پیشووتدا،
 نه ک هیچ سه ره به سستییه که نه بووبوو، به لکو ته نانه ت نه تتوانیبوو له
 پیش چاوی به ریوه به ره که تدا جگه ره ییش بکیشتیت، بیجگه له وه ییش،
 ته نیا کاتیک ریته پی درابوو قسه بکهیت، که پرسیاریک لی کرابیت،
 به لام له تاقیگه که ی مندا، چونکه سه ره به سستییه کی راسته قینه ت
 هه بوو، رقه ه سینیانه و زووه لچوو هه لسوکه وتت ده کرد. کاتیک
 لیت تیگه یشتم، له کاره که ده رمنه کردیت. دواتر، خووت ده سنت
 له کاره کهت کیشایه وه و له باره ی تاقیکردنه وه کانی منیشه وه
 بو ده رووناسی یه کیک له دادگاکان دوابوویت. بی له وه ییش،

یه کیک بوویت له و کهسه فریودەر و زانیاریپێدهره نهینییانهی که
پۆژنامه کانت، چ له خۆم و چ له کاره کهم، تیز کرد؛ بۆ ئه وهی به
هموو شیوهیه که به رهنگاری دهستکهوته زانیارییه کانم بینه وه.

تۆ ئاویت کاتیک بوّ هه لده که ویت تاموچیزه له سه ره به سستی ببینیت،
پیاوی بچووک!

به لام به پێچه وانهی مه رامه کانی تووه، ئه وه هه لوێسته ت و
ده ستریزێ و به دوکه وتنی تۆ و هه ولدانت بۆ تیکدانی کاره کهم،
نه که ناچاری نه کردم به ده سته کیشانه وه، به لکو کاره که می گه لیک
له کاتی چاوه روانکراو زووتر به ئه نجام گه یاند.

مالا واییت لی ده کهم، گرگن! چیی تر بیر له وه ناکه مه وه خزمه تی
تۆ بکه م. کاتیک به ته نگ تووه دیم، ری به وه نادهم له به ره وه
به ده م ئازاره وه بمکوژیت. تۆ ناتوانیت له و ریگا ئاوه لا و
به رفراوانه ی گرتوومه ته به ر، جیی پیم هه لبگریت. ئه گه ر پچیک
ئاگادار بوویتایه له وه ی که له داها توودا چی چاوه ریته ده کات،
له چه ژمه تاندا ده توقایت، چونکه بی هیچ گومان و دوودلییه که،
له سه ر ری به ده سته یانی ده سته لاتدایت له دنیا دا. نوینه ره ته نیا
و ده گمه نه کانی من، به شیکن له داها تووی تۆ. له ئیستادا ناخوازم
هاورپی ئه م گه شته م بیت. وه ک هاورپی گه شت، ته نیا بۆ ئه وه
باشیت پیکه وه روو له مه یخانه یه ک بکه یین، نه که ئه و جییه ی نیازمه
بیگه می.

“بیکوژن! سووکایه تی به و شارستانییه ده کات، که من “منی
بو ره پیاو” بونیادم ناوه. من، مروقیکی سه ره به سستی نیو
دیموکراتییه کی سه ره به ستم. بژی!”

تۆ هیچ نیت، گرگن! تۆ ئه م شارستانییه ت بونیاد نه ناوه. ئه م
شارستانییه ئاکامی هه ول و ته قه لای چه ند که سانیکی لیزان و
به ئه مه کی نیو کومه له که ته. تۆ کاتیک بینا ده که یه ت، نازانیت چی
بینا ده که یه ت. کاتیک من یا هه ر که سیکی تر پیی وتیت: “به رپرسیی

ئەم بىناکردنە لە ئەستۆ بگرە. “مىنا خاننى پرۆلىتارىا!” گالته و سووکايەتت پى کردىن، ھاوکاتىش بە پەلە پرووسكى و ھەلە داوان ھانات بۆ “باوکی کرىکارانى دنيا!” برد، ئەو باوکەى قەت ئەم شتەت پى نالیت.

تۆ سەر بەست نیت، پیاوی بچووک! ھىچ شتىک لە بارەى سەر بەستىيەو نازانیت. ناتەوئیت لەو بە ئاگا بیت مرؤف لە سەر بەستىدا چۆن دەژى. کى بوو چاوە قولکەى ھەست و نەستەکانى لە ئەوروپادا گەياندە دەستەلات؟ تۆ بووئیت، گرگن! لە ئەمەرىکايش؟ بىر لە ویلسۆن بکەرەو.

“گوئى بگرن! من؛ منى بۆرە پیاو، تاوانبار دەکات! من چىم، چ دەستەلاتىکم ھەيە، تا بتوانم پى لە سەرۆکی نەتەوہ يە کگرتووەکان بگرم؟ من ئەرکى خۆم لە ئەستۆ گرتووە و گوێرايەلى بە جیھىنانى فەرمانم. ھىچ شتىکىش لە سیاسەت تى ناگەم!”

کاتىک ژيانى ھەزاران پیاو و ژن و مندال بە ژوورى گازەکان دەسپىریت، ئەو دەکەیت کە پىت راگەيەنراو، وا نىيە گرگن؟ ھىندە بىگوناهیت، کە نازانیت ئەو پروداوانە بۆ روو دەدەن! ئەمەش ھەر درۆ و بوختانە، گرگن؟ تۆ کلۆلىكى بەستە زمانیت، کلۆلىک کە شتىكى بۆ وتن نىيە، کلۆلىک کە خوى دید و تىروانىنى خوى نىيە. بە ھەمەحال، تۆ کىیت تا لە سیاسەت تى بگەیت؟ دەزانم، ئەمەم ھىندە بەر گوئى کەوتووە، بەس بىت. بەلام دەپرسم: “کاتىک مرؤفكى زانا پىت رادەگەيەنیت کە خۆت بەرپرسىارى لە بەردەم ئەو ھەلسوکەوت و مامەلانەدا کە دەيانکەیت. “بۆ بىدەنگ و ئارام ئەرکەکانى سەرشانەت بە جى ناهىنیت، يا کاتىک ھەول دەدات وات لى بکات چىی تر لە مندالەکانە نەدەیت، يا کاتىک بۆ ھەزارەمىن جار دەلێتەوہ کە دواى ئەم يا ئەو “دیکتاتور” نەکەوئیت! ئەى ئەو کاتانە، ئەرکەکانى سەرشانەت و گوێرايەلىيە بىگوناهەکەت، لە کوین؟

ژەنەرالەكەت لە جىيەكى بەرزتر لە خۆت دادەنئیت، بۆ ئەوەی
بتوانیت ریزی لى بگریت.

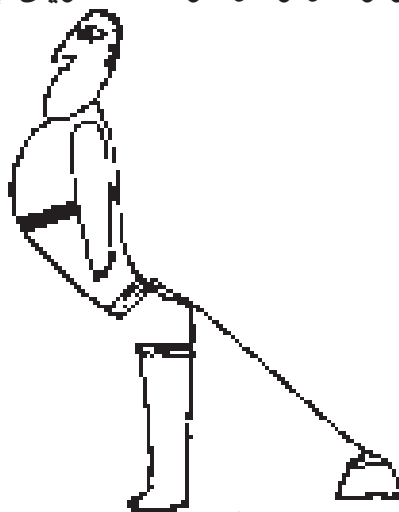
نا، گرگن! تۆ گوی بۆ هەقیقەت ناگریت. تۆ تەنیا گوی لە كەسێك
دەگریت هەراوزەنا و غەلبەغەلبت بۆ بنیتەو، تا بتوانیت لەسەر
هاتوهار و پیداهەلدان و لەسەر چەپەلیدانی خۆت بەردەوام
بیت.

تۆ بەد و نەویریت، پیاوی بچووک!

هیچ شتێك لە ئەركە راستەقینەکانی سەرشان تى ناگەیت، ئەو
ئەركانەى یاریدەت دەدەن وەك مەرفۆكە هەلسوكەوت بكەیت،
ئەو ئەركانەى یاریدەت دەدەن مەرفۆكە تى بپاریزیت و بەرگری

له هاومرؤقييت بکهیت. تو زور چاک لاسایي چته و ريگران دهکەيتەوه و زور خراپيش هي حەکيم و زانايان. فيلمەکانت، بەرنامەکانی رادیۆت، پرن له کوشتن و برین.

تو، ناتوانیت دەست له کاره بەد و هیچوپوچهکانت هەلبگریت. بە دريژايی چاخەکانی بەردەمت لەسەر پيادەکردنیان بەردەوام دەبیت، تا ئەودەمەي به یەكجارهکی دەبیت به سهروهري خۆت. منیش بۆ ئەوهی بتوانم خزمەتی داهاتووت بکەم، له ئیستادا مالاواییم له خۆت کردووه، چونکه کاتیک لیتەوه دوورم زیاتر ریز له کارهکەم دەگریت و ناتوانیت له ناوم ببهیت. تو، رقت له هەر کەسیک و له هەر شتیکه لیتەوه نزیك بیت! هەربۆیه ژەنەراله کریکارهکەت و سوپاسالاری جهنگەکانت، دوور و بەرزتر له خۆت راگرتووہ تا بتوانیت بی ئەوهی سەرزەنشتی هیچ کاریکی بکهیت، یا هیچ پەخنەیهک له کار و کردەوهکانی بگریت، ریزی بگریت و بیپەرسیت؛ له کاتیکدا شایستەي هەموو رق و کینەیهکە. هەر لەبەر ئەوهشە پیاوه گەرەکان، هەر له بوولیلەي میژوووه تا ئەمرۆ، دوور له تو و کار و کردەوهکانت خویان راگرتووہ.

مرؤقی باو.

“به دهستخستنی مه زنی شیتی کردووه، شیت بووه، شیت!”

دهزانم زور خیرایت، کاتیک هه قیقهت له گه لت ناگونجیت، مۆرکی شیتی به سیمای خه لکیدا بنیت. خۆت “ئاسایی و باو” ده بینیت، بویه شیتوویته کانت له زیندانه کان توند کردووه و ریت داوه باو و ئاساییه کان دنیا کهت به رتوه ببهن.

ده کریت مروّف کئی به ئەم هه موو کلۆلی و نه گبه تیه تاوانبار بکات؟! بیگومان تو نا! چونکه تو ته نیا ئه رکه کانی سه رشانت جیه جی ده کهیت و هه چی تر. تو کیت تا دید و تیروانینی خۆت هه بیت؟ ده زانم و پیویست ناکات ئەمه دووباره بکهیته وه.

تو نیت منت شپرزه کردووه، به لام کاتیک بیر له مندا له تازه له دایکبووه کانت ده که مه وه، کاتیک بیر له وه ده که مه وه چون ئازار و هه شکه نه جیان ده دهیت تا بین به مروّفی خۆت ئاسایی و له و به مروّفانه بچن که ده یان په رستیت، ده مه ویت بو ئە وهی ری له تاوانه کانت بگرم، بگه ریمه وه بو لات. ده زانم که تو بو پاراستنی خۆت له م تاوانانه وه زاره تیکت به ناوی وه زاره تی چاودیر کردنی مندا لان و په روه رده و فیر کردنیانه وه دروست کردووه.

خۆزگه ده متوانی له گه ل خۆمدا بو گه شتیک به م دنیا به دا ده مبردیت، پیاوی بچووک! تا ئە وه م پیشان بدایتیه که ئیستایش و له مه و به ریش، مینا “رچه شکینیکی ئایینی، یا نوینه ری ویست و خواسته کانی خه لکی”، چون بوویت و چیت ئە نه جام داوه. هه ر ئە وه نده بویریت سه یریکی خۆت بکهیت له هه موو شوینیک خۆت ده دۆزیته وه، گرنگ نییه فره نساییه ک، ئە لمانیاییه ک، یا ئە ندامی خیلک بیت له خیله بچووکه کانی خوارووی ئە فریقا.

“سووکایه تی به نامووس و ئابرووم ده کات! خۆزیا و ئاواته کانم و ئە و ئه رکه نه ی له ئە ستۆمن پیس ده کات!”

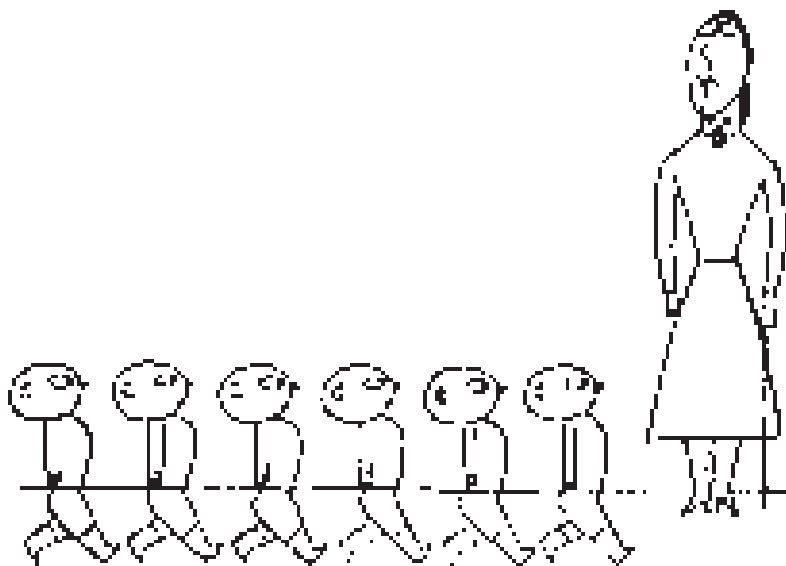
نه گالته به ئابرووت ده که م و نه ئە و به رپرسییه ی له ئە ستۆیشته

لهكه دار دهكهم، گرگن! زور شاد و بهختهوهر دهبووم نهگر بتوانايه نادرستي نه و تهيه م بسه لمينيت، بيسه لمينيت كه له تواناتا ههيه به تنگ خوتهوه بيت و دان به ودا بنيت چون و له چ باريكدا ده زيت. چون به نايهك ناچاره گفتي نهوه بدات نهو خانووهي بيناي دهكات ده بيت توكمه و توندوتول بيت و بو ژيان دهست بدات، تويش گفتي نهوه بهدريت كه له تواناتا ههيه بهو جوړه بينا بكهيت. نهگر نهوه دهستنيشان بكم كه به نايهك له بريي بينا كړدني خانوويه كي توكمه وتول و لايهق به ژيان، ته نيا له باره ي چونيتي بينا كړدنهوه ده په يقيت، نهوا نهو به نايه هيج هه قنكي نيه بهوه گوناهارم بكات كه سووكايه تي و گالته م پي كړدوه. به هه مان شيوهيش، ده بيت بيسه لمينيت كه تو هه لگريكي به نه مه كي داهاتووي مرو قايه تيت. نيتر ناتوانيت وهك ترس نو كيك له پشت په رده ي پاراستني “ئابرووي نه ته وه!” و پاراستني “ئابرووي كريكارانه وه!” خو ت هه شار بهدريت، چونكه به شيكي زورت له خو ت ناشكرا كړدوه و دهسته كه ت خستوه ته رو، گرگن!

مالاواييت لي دهكهم. مالاواييهك كه چهنان شهوي پر نازار و بيخهوي لي خواستووم. رابه ره داهاتوويه كاني كريكاران، ژيانت هينده ي من لي نالوز ناكهن. نهوان نه مړو رابه راني تون و سبه ينيش دهن به چهن نووسه ريكي هيجله باردانه بووي ناو رورژنامه زهر د و هه رزانه كان و خه لكي چون كراسه كانيان دهگورن، نهوانيش بيروپاكانيان دهگورن.

من، بيروپاي خوم ناگورم وهك نهوه ي كراسيكي پيس بيت. من، له سه ر به ته نكه وهه اتن و گرنگيدان به تو و بهو چاره نووسه ي چاوهر يت دهكات، به ردهوام ده بم، به لام كاتيک له تواناتا نيه ريژ له كه سيك بگريت كه ليته وه نزيكه، ناچارم خوم دور له تو رابگرم. وهچه كاني داهاتوت، دهن به ميرانگري كاره كه م و منيش هيج لاريه كم له وه نيه چاوهر يي نهوان بم تا تاموچيژ له به رو بوومي كاره كه م وه ربگرن، چون به دريژايي سي سالي ره بق چاوهر يي تو بووم كاره كه م قه بوول بكهيت و به كاري

بهینیت. تو، له هاتوهاوار و فاکوفیکی خۆت نه که وتیت و دستت له وه هه لئه گرت بقیژینیت: “بروخیت سه رمایه داری!” یا “بروخیت یاسا و دستوره ئه مه ریکاییه کان!”.

به لام کاتیک بیر له منداله تازه له دایکبووه کانت ده که مه وه، کاتیک بیر له وه ده که مه وه چون ئازار و ئه شکه نجه یان ده دهیت تا بین به مروقی خوتناسایی و له و بته مروقانه بچن که ده یان په رستیت، ده مه ویت بو ئه وهی ری له تاوانه کانت بگرم، بگه ریمه وه بولات.

گوی بگره پیاوی بچوک! ده مه ویت دیمه نیک له تو پیشان بدهم. رامه که! دیتتی خوش نییه، به لام به سووده و توقینه ر نییه! بهر له چاخیک خۆت فیر کرد لاسایی زاناکانی فیزیک و ئه ندازیاره کان بکه یته وه و وتت: “رۆح نییه.” و نکولیت له بوونی کرد. دواتر، پیاویکی گه وره، هه رچه ند به و پیوه ندیییه ی نیون “رۆح” و “له ش” ت

نااشنا بوو، توانی “رۆح” ت، “دەروون” ت پیشان بدات. تو وتت: “قسەى هیچ! شیکردنەوەى دەروونی یانی چی! مروّف دەتوانیت میز شی بکاتەو، بەلام دەروون نا! خوۆخەریککردن بە تەندروستی و دۆزینەوەى چارەسەر بۆ نەخۆشیەکان، بەبێ ئەوەى هیچ خویندنیك یا زانیاریەکت لە بارەى تەندروستبوون و کاری پزیشکییەو هەبیت! کەلکی هیچ ناگریت.” ئەمەت وت، چونکە تەنیا شتیك لە بارەى دەرمانسازییەو دەتزانى شیکردنەوەى میز بوو. خەبات لە پیناوى “رۆح” ی تودا چل سالى رەبەقى خایاندا. لەو خەباتە ئاگادارم، چونکە بۆ تو و لەبریی تو تیندا بەشدار بووم. رۆژیک لە رۆژان بۆت دەرکەوت کە پیاو دەتوانیت دەستکەوتیكى باش لە دەروونی مروّفیكى نەخۆش بە دەست بهیئیت و بۆ ئەویش تەنیا ئەوئەندە پێویستە نەخۆشیک ناچار بکەیت کە بۆ ماوێهەکی دیاریکراو، رۆژانە چەند ساتیک بۆ دۆزینەوەى چارەیهک، بیت بۆ دیدەنیت و لەبریی هەر ساتیکش لەو ساتانە، برەپارەیهک بدات.

تەنیا ئەوکات، کە رۆح بوو بە کەرەستەیهک بۆ دەستکەوت، باوەرێت بە هەبوونی هینا. هاوکاتیش تووژینەو هەسەر لەشە نازیندوو هەکت بەردەوام بوو. ئەوهم بۆ بۆ دەرکەوت کە “رۆح” ی تو بەرھەمی وز و تواناتە بۆ ژیان. بە واتایەکی تر: لەش و رۆح دوو بەشی پیکھینەرن لە یەکەیهک. پاشان، جیپیی ئەم دۆزینەوەیهەم هەلگرت و بۆم دەرکەوت، کاتیک هەست بە بەختیاری دەکەیت، کاتیک هەست دەکەیت خوۆش دەویسترییت، وزە و توانای ژیان بەرفراوان و ئاوەلا دەبیت، کاتیکیش دەترسیت، ئەم وزە و توانای ژیانە گرژ دەبیت و دەچیتەو یەک. بە درێژایی پانزە سالی رەبەق، بە بیدەنگبوونت، دۆزینەو کانت کوشت، بەلام من هەر لەسەر هەمان رینگا بەردەوام بووم و بۆم دەرکەوت کە ئەم وزە و توانای ژیانە، کە ناوم لی ناو “ئورگۆن”، لە دەرەوەى لەشى تودا، لە گەردوونیشدا، هەیه و کە تاریک دادەهات دەمتوانی لەرپیی ئامیریکى تايبەتەو کە بۆ ئەو نیازە دروستم کردبوو، ببینم. ئامیریک کە دەیتوانی بەھوی راکیشانی ئەو وزەى ژیانەو بۆ

لاى خۆى، واى لى بكات كلپه بسىنىت. به دريژايى دوو سال، كاتىك تو به يارىي كاغز و به نازاردانى ژن و منداله كاتته وه خهريك بوويت، يا خهريكي قسهى بيسهروبهرى سياسى بوويت، له ژوورىكي تاريكدا رۆژانه چهند سات داده نيشتم و دهمروانى، تا دنيا بم له وهى وزهى ژيانى توّم دۆزيوه ته وه. به ره به ره بيش شينوازيك فيز بووم، تا له ريگه يه وه بتوانم پيشانى خهلكى تريشى بدهم، پاشان بۆم دهركهوت، ئەوانيش هه مان شتيان ده بينى.

ئه گهر ئىستا تو پزىشكىك بيت و له و بروايه دا بيت كه “رۆح” ده ره نه جامى تىكچوون و ئاسايىكار نه كردنى ئەو ئەندامانهى له شن كه ئەنزيمه كانيان راسته وخۆ تىكه ل به خوین نابن، ده لئيت: “ئەو نه خو شانەى چاكت كردوونه ته وه، ده ستهات و به ره و پيشچوونت له دۆزينه وهى ريگاچاره دا بۆ چاره سه ر كردنى نه خوشيه ده روونيه كان، هيچ نين له “به هره” يه ك زياتر كه له و رييه وه ده توانيت ويست و خواسته كانى خۆت بسه پىنىت. “ئەگه ريش به ده ست دوودلييه وه نازار بچيژيت، يا له تاريكى بترسيت، ده لئيت: “ئەو ديارده يهى تو به ر له ماوه يه ك به ديت كردوه، هيچى تر نييه له هه ولدان زياتر بۆ سه پاندنى خواست و ويستەكانى خۆت و له وه ده چيت له جفينىكدا بۆ ئاماده كردنى “رۆحه كان” دانىشتىت!” تو ئاويت، گرگن! چۆن سالى ۱۹۲۰ نكوليت له هه بوون “رۆح” ده كرد، ئىستايش كه سالى ۱۹۵۴، بيهووده، هه ر له سه ر هه مان فلتە فلت له بارهى “رۆح” وه به رده واميت. ئىستايش، هه ر هه مان پياوى بچووكى. سالى ۱۹۸۴ يش، بيدوودلى و سلهمينه وه، “تورگون” ده كه يت به مايه ي به ده سته يتانى پارهيه كى زور و له سه ر هه مان كرده وه بيش به رده وام ده بيت كه گالته به هه قيقه تىكى دى بكه يت و له نرخى كه م بكه يته وه و به خراپه باسى بكه يت، كتومت وهك ئەوهى له گه ل دۆزينه وهى “رۆح” و دۆزينه وهى وزه ي “كۆسميك” دا كردت. له سه ر ئەوه بيش به رده وام ده بيت، ريگ وهك هه مان پياوه ره خنه گره گرگنه كه ي جاران، ده ميگ ليژه و ده ميگ له وى، خه ريكي ها توهاوار و با بژى و با بژى خۆت بيت و ده ستى لى هه لئاگرىت.

دیته وه یادت چون گالتهت به و دوزینه وه یه ده کرد که سه قامگیر بوونی زهوی سه لماند. ئەو دوزینه وه یه ی سه لماندی زهوی به دهوری خوردا ده سوورپیتته وه و وه ستاو نییه! تۆ ده توت: “ئەگەر وا بیت که زهوی ده سوورپیت، ده بیت ئەو لیوانانە ی له سه سینی مه یگیره که ن بکه ونه خواره وه.” ئەمه چه ند چاخیک له مه و بهر بوو. بیگومان له یادت کرد وه، گرگن! تۆ هه ر هینده له باره ی نیوتته وه ده زانیت که دیویتی سیوێک له داریک بهر بوو ته وه. هینده ییش له باره ی رۆسووه ده زانیت، که ده یویست “بگه رپیتته وه بۆ سروشت”، ته نیا شتیکیش که له داروینه وه فییری بوویت، “خه بات له پیناوی مانه وه دا” یه، به لام هه یچ له باره ی ره چه له کی خوته وه که ده که رپیتته وه سه ر مه یموون، فییر نه بوویت. له فاوسته که ی گوته ییش، که به خوشحالییه وه و زوو زوو به نمونه ده یهینیتته وه، هینده تیگه یشتوویت که پشیله یه ک له ماتماتیک ده گات. تۆ، ده به ننگ و گه لۆر و که لله ره ق و پووت و مه یموونئاسایت، پیاوی بچووک! له گه ل ئە وه یشدا که دنلیایت له کارامه ییت له پینکانی ئەو نیشانه یه دا بۆت دانراوه، به لام هه میشه ئەو جیه ده پیکیت که مه به ستت نییه. کتیبخانه کانت به نا پۆلیونه که ت؛ ئەو پیاوه گرگنه ی که شتیکی تری له پاش جی نه ماوه له مافی سه ربازی گشتی؛ “سه ربازی بۆ هه مووان” زیاتر، رازاندوته وه، به لام کتیلهر که له نزیکه وه له به نه چه و ره چه له که گه ردوو نییه که ت گه یشتبوو، له هه یچ په کیک له کتیبخانه کانتدا، ده ست ناکه ویت. هه ربویه ییش، له و کلۆلییه ی تیی که وتوویت، قوتارت نابیت، پیاوی بچووک! سه رزه نشت و سه رکۆنه ت ده که م، کاتیک له و بروایه دایت، که من دوا ی ماندوو بوون و خه ریکبوونیکی دووردریژ - با له وه بگه رپین که ئەو ماندوو بوون و خه ریکبوونه، چ خه رجیه که ی خواستوه - گوا یا ده مه ویت له ریگای سه پاندنی خواست و ویسته کانی خۆمه وه، بروات به هه بوونی وزه ی “ئۆرگۆن” ی له گه ردووندا پی بهینم!

نا، پیاوی بچووک! له راستیدا له ریگای ئەو هه موو قوربانی و خۆبه ختکردنه وه خۆم فییر کرد چون چاره سه ری ده رده که ی نیو له شی تۆ بکه م. تۆ، بروا به مه ناهینیت. له نه رویج گویم لیت

بوو دهتوت: “کهسیک ئەو هه‌موو پارەیه‌ی بۆ تا‌قیکردنه‌وه‌کانی ته‌رخان کردبیت، به‌هه‌موو مانایه‌ک شیتته.” تیت گه‌یشتم، چونکه له‌خۆته‌وه و له‌ئەزمونه‌کانی خۆته‌وه، ده‌روانیت. تۆ، ده‌توانیت ته‌نیا وه‌ربگریت و ناتوانیت ببه‌خشیت. هه‌ربۆیه‌یش له‌وه‌تێ ناگه‌یت که‌ مرۆفیک ده‌توانیت به‌وه‌شاد و خه‌نی بیت ببه‌خشیت. کتومت وه‌ک ئەوه‌ی که‌ له‌وه‌تێ ناگه‌یت که‌ ژن و پیاویک به‌بێ ئەوه‌ی هه‌لکوتنه‌ سه‌ر یه‌کتر و په‌لی یه‌کتر بۆ نیو “جیگای نووستن” ڕابکێشن، ده‌توانن پیکه‌وه له‌ ژووریکدا بن.

ده‌متوانی ڕیزت بگرم ئەگه‌ر کارامه و به‌ده‌ستوبرد بوویتایه له‌وه‌دا که‌ به‌ختیاری بۆ خۆت بدزیت، به‌لام تۆ دزیکی نه‌وێر و گرگنی. تۆ زیره‌ک و کارامه و به‌ده‌ستوبردیت، به‌لام چونکه له‌ باری ده‌روونیه‌وه ره‌قوته‌ق و وشکه‌لاتوویت، له‌ توانادا نییه بخولقینیت. هه‌روه‌ک چۆن فرۆید جارێک له‌ جاران پێی وتیت: “تیسکیک ده‌دزیت و خۆت له‌ قورنه‌یه‌ک ده‌ناخنیت، تا بتوانیت بپه‌ختیت.” له‌ ده‌وری که‌سانی دل‌اوا و به‌خشنده‌کو ده‌بیتته‌وه، تا دوایه‌پوولیان له‌ ژێر چنگ ده‌رده‌هینیت. خوینمژه‌که توتیت، به‌لام به‌وه‌ جوړه‌ناحه‌زه‌ی که‌ بێر ده‌که‌یتته‌وه، که‌سانی به‌خشنده‌ و دل‌اوا به‌ خوینمژ ناو ده‌به‌یت. ورگی خۆت له‌ توانا و زانیاریه‌کانی ئەوان و له‌ مه‌زنی و به‌ختیاریی ئەوان پڕ ده‌که‌یت، به‌لام ئەوی قوتت داوه ناتوانیت هه‌زمی بکه‌یت و یه‌کسه‌ر ده‌یکه‌یت به‌ گوو و بۆنیک که‌ سه‌ردار بێ سه‌ر ده‌کات به‌ هه‌موو لایه‌کدا بلاو ده‌که‌یتته‌وه، یا بۆ ئەوه‌ی دزییه‌که‌ت داپۆشیت و نرخ‌ی خۆت له‌ ده‌ست نه‌ده‌یت، نیچیره‌که‌ت به‌ ده‌به‌نگ و مندالفریوین و هه‌لخه‌له‌تین ناو‌دیر ده‌که‌یت.

پاره‌سته “مندالفریوین!” پاره‌سته!

دیتته‌وه یادت پیاوی بچووک! - ئەوسا ده‌م‌راستی یه‌کتییه‌کی زانستی بوویت - گونا‌ه‌بارت کردم به‌وه‌ی گوا‌یا ڕیم داوه به‌ منداله‌کانم سه‌یری دیمه‌نه‌کانی گانکردن بکه‌ن؟ ئەوکات، تازه‌کی یه‌که‌م وتارم

له باره‌ی مافه جنسییه‌کانی مندالانه‌وه بلاو کردبووه‌وه. جاریکی تریشت دیته‌وه یاد - ئەمجاره‌یان دەمراستی یه‌کیک له ریکخراوه فەرهنه‌نگییه‌کان بوویت له به‌رلین - بانگه‌شهی ئەوهت کردبوو که گوا‌یا کچانی گه‌نجم له‌گه‌ل خۆمدا سوار ده‌کرد و به‌ره‌و دارستانه‌کان دەم‌بردن، تا فریویان بدهم و له خشته‌یان بیه‌م؟ من؛ قه‌ت کچیکی گه‌نجم فریو نه‌داوه، ئەمه‌ خه‌یال و ئەندیشه‌کانی تۆن، نه‌ک هی من، گرگن! من، ژنه‌که‌م، یا کچه‌دۆسته‌که‌م، خۆش ده‌و‌یت. وه‌ک تۆ نیم، که له توانادا نییه‌ ژنه‌که‌تت خۆش بو‌ویت، بۆیه کچانی گه‌نج به‌ره‌و دارستانه‌کان فریو ده‌ده‌یت.

کچی ئەم یا ئەو شورش.

ئهی تۆ کچه گه‌نجه‌که! تۆیش خه‌ون به یه‌کیک له پال‌ه‌وانه‌کانی سینه‌ماوه نابینیت؟ له‌گه‌ل وینه‌که‌یدا ناچیته نیو جیگی نووستنه‌که‌ته‌وه؟ به‌ دوایدا نه‌گه‌رایت و وا خۆت پێشان نه‌دا که تهمه‌نت هه‌ژده‌ سالانه و له خشته‌ت نه‌برد؟ پاشان، به‌ تاوانی ئەوه‌ی گوا‌یا ده‌ستدریژی لی کردو‌ویت، راپیچت نه‌کرد بۆ به‌رده‌می دادگا؟ “ئهو” دوا‌ی دادگا، یا به‌ر ده‌درییت، یا ده‌خریته‌ زیندانه‌وه. دایک و داپیره‌کانت، مینا خودی خۆت، ده‌سته‌کانی ئەو پال‌ه‌وانه‌ گه‌وره‌یه‌ی

سینه‌ما ماچ ده‌کن. ده‌تویست، له‌گه‌ل ئه‌و پاله‌وانه به‌نیوبانگه‌ی سینه‌مادا بخه‌ویت، به‌لام هینده ئازا و بویر نه‌بوویت که به‌رپرسی ئه‌و خواست و کاره‌ت له‌ ئه‌ستۆ بگریت و هه‌موو گونا‌هه‌کان‌ت خسته ئه‌ستۆی ئه‌و و به‌ ده‌ستدریژی‌کردن بۆ سه‌ر ئابرووت تاوانبارت کرد. تۆ؛ کچه به‌سته‌زمانه بچوکه به‌زۆرگراوه‌که! یا تۆ؛ ئه‌ی ئه‌و ژنه به‌سته‌زمانه‌ی به‌ زۆر ده‌ستدریژی کراوه‌ته سه‌ر نامووست، تۆ که په‌حه‌تبوونی جنسیت له‌گه‌ل شو‌فیره‌که‌تدا به‌ ده‌ست ده‌هینا له‌بری می‌رده‌که‌ت، شو‌فیره‌ ره‌شپه‌سته‌که‌ت له‌ خسته نه‌برد و فریوت نه‌دا، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی جنسی ئه‌و نزیکتر بوو له‌ جه‌نگه‌له‌کانی ئه‌فریقاوه. دواتریش، به‌وه تاوانبارت نه‌کرد که ده‌ستدریژی کردووه‌ته سه‌ر نامووست! بوونه‌وه‌ره لێقه‌وماوه به‌سته‌زمانه‌که، تۆ قوربانیی ده‌ستی ئه‌و په‌گه‌زه‌یت که هه‌میشه له‌ ژیره‌وه بووه. نا، نا، بیگومان! تۆ له‌ په‌گه‌زیکی پاک و سپی بوویت، تۆ “ئه‌ندامی ئه‌م یا ئه‌و ریکخراوه‌ی ژنانی ئه‌م یا ئه‌و شو‌رش بوویت”، دانیشتووی ولاتیکی باکوور، یا باشوور، ئه‌وه‌ی باپیره‌ی به‌ راکیشانی ئه‌فریقاییه ره‌شپه‌سته ئازاد و سه‌ربه‌سته‌کان به‌ره‌و کۆت و زنجیره ئه‌مه‌ریکاییه‌کان، ده‌وله‌مه‌ند و زه‌نگین بوو.

چه‌نده بیگونا‌ه و چه‌ند پاک و بیگه‌رد و چه‌ندی سپیت، هیچ ئاره‌زوویه‌کت به‌رانبه‌ر ره‌شپه‌سته‌کان نییه. تۆ ژنه ترسنۆکه به‌سته‌زمانه کلۆله گرگنه‌که، نه‌وه‌ی په‌گه‌زه نه‌خۆشه‌که، نه‌وه‌ی پاوه‌رانی کویله‌کان، وه‌چه‌ی ئه‌و “کۆرتیز” به‌د و سه‌گساره‌ی که هه‌زاران “ئه‌زتیکت”ی خۆشباوه‌ری هه‌لخه‌له‌تاند و کردنی به‌ ته‌له‌وه بۆ ئه‌وه‌ی دواتر بتوانیت له‌ پشته‌وه بیانکوژیت.

ئیه‌وه، ئه‌ی کچه به‌سته‌زمانه‌کانی ئه‌م یا ئه‌و شو‌رش! چی له‌ رزگاری تیگه‌یشتن؟ چی له‌ تاسه و ئاره‌زووی شو‌رشگه‌رانه‌ی شو‌رشگه‌ران، یا له‌و لینگۆلنه تیگه‌یشتن که کویله‌کانی رزگار کرد، ئه‌و کویله‌نه‌ی پاشان فریتاندا نه‌ی “بازاری به‌راهه‌رکیی سه‌ربه‌سته‌وه”؟ خۆتان له‌ ئاوینه‌دا ببینن، ئه‌وسا له‌ خۆتاندا “کچانی شو‌رشی رووسی” ده‌بینن و ده‌یاناسنه‌وه، ئیه‌وه کچه بیگونا‌ه و پاک و بیگه‌رده‌کان.

ئەگەر ئىۋە جارىك لە جاران بتانتوانيايە پياويكتان خۇشت بوويت، چەندان رەشپىست و جوولەكە و كرىكار لە چىنگى مەرگ قوتار دەبوون و ژيانيان لە دەست نەدەدا! كتومت چۆن لە رىگاي مندالەكانتانهوۋە ئەو زىندووويە دەكوژن كە لە خۇتاندا ھەيە، ئاوايش لە رىگاي رەشپىستەكانەوۋە نزيكبوونەوۋەتان لە خۇشەويستى و ئەندىشە و ئارەزووكانتان، كە بوون بە چەند پىشچاۋ و ديمەنىكى ناحەز لە خۇشەويستىكردن، دەكوژن. دەتاناسم، كچانى پياۋە دارا و دەسترويشتوۋەكان، دەزانم ناوگەلە رەقوتەق و وشكەھلاتوۋەكانتان چ بەدكارى و ناپەسەندىيەك دەخولقينيئەت؟

نا، تۆ ئەى كچەكەى ئەم شوۋرش يا ئەويان، من ھىچ نيازىكم نىيە بىم بە دادوەر يا پۇلىس. ئەمە بۆ نموونە جوانەكانى نىۋ كۆمەلەكەت، ئەوانەى جلكى رەسمى و فەرمانبەرييان پۇشيوە، بە جى دەھىلم. من، بالندەكان و ئاسكەكان و سمۆرەكانم خۇش دەويت، چونكە ھاورىيانى نزيكى رەشپىستەكانن. مەبەستم لە رەشپىستەكانى جەنگەلە، نەك ئەوانەى لە “ھەرلىم” بە جلوبەرگى شىك و ئالووالاۋە دەگەرپن. مەبەستم لەو ژنە رەشپىستە قەلەو و گوارەلەگوئيە نىيە كە ھەز و ئارەزوۋە بەدىنەھاتوۋەكانى بەرەو زىدەرپۇيى ئايىنى راپىچيان كردوۋە و بوۋە بە مايەى قەلەو بوونى. مەبەستم لە لەشولارى ناسكۆلە و نەرمونىاي كچانى زەرياي باشوورە كە توى پىس و پەلۇخ و بۆگەن، توى سەر بەم سوپا يا ئەويان دەينىيە ژىر خۇت. ئەو كچانەى لەوۋە بىئاگان كە تۆ خۇشەويستىيە پاكەكەيان ۋەك لەشى ژنە قەھبەكانى دىئقەر دەبىنيئەت.

كچى بچووك، تۆ تاسە و ئارەزوۋى ژيانىك دەكەيت كە ھىشتا لەوۋە بىئاگايە دەچەوسىنرئىتەوۋە و مايەى رقوقىنەيە. ئىستا لە گيانەلادايئەت. چىيى تر بەو سىفەتەى كە خامايەكى لە رەگەزىكى پاك لە ئەلمانىا ناتوانىت بە كار بىت، بەلام تا ئىستايش بە ناۋى كچى رۋوسى و كچى شوۋرشى ئەمەرىكايىيەوۋە لەنىوماندا دەژىت. دۋاي چەند چاخىكى تر، كاتىك كۆر و كچانى تەندروست تاموچىژ لە ئەوین ۋەردەگرن و پارىزگارى لى دەكەن، تەنيا يەك

بیره وهری له تو دمینیته وه و ئه ویش مایه ی هه موو پیرابواردن و سووکایه تییه که.

تو نه بوویت؛ ئه ی ئه و ژنه ی شیرپه نجه دایه شان دوویت، ریت نه دا ماریان ئه ندهشین؛ ئه و دهنکه زیندووه ی ژیان، هۆلی کۆبوونه وه کانت به کار بهینیت؟ دوا ی ئه وهیش ئه م هه ساره یه ی له سه ری ده ژین هیچ جیه نه جیه کی تو ی پیوه نامینیت، ناوی ماریان ئه ندهشین له ته وای چاخه کاندایه زرنکینه وه. هه رچه ند ناتوانم له خۆم نه پرسم که ئاخۆ ئه ویش دوور ده روانیت، یا بووه به له مپه ریک له به رده می منداله کهیدا و ناهیلایت تاموچیز له خۆشه ویستی وه برگریت! نازانم! ژیان بۆ خۆی چه ندان وه رچه رخان و هه لبه ز و دابه زی تیدا یه و به وهیش شاد و خه نییه که له خودی خۆیدا ده ژی، نه ک له نیو تو دا، ژنه به شیرپه نجه داوه شاهه نه خۆشه گرگنه که!

پیت وایه و بانگه شه ی ئه وه ده کهیت که “ژینی نیو کۆمه ل” و “کۆمه ل” خۆتیت، ژنکۆک! ئه و کۆمه له ی که پیاوه گرگنه کهت به تووک و پیسته وه هه لیلووشیوه، به لام تو نه ژینی نیو کۆمه ل و نه کۆمه لیت. تو له رۆژنامه ئایینییه کانتدا هه میشه ده رباره ی ئه وه ده نووسیت که که کهت چ کاتیک بۆی هه یه و ریی پی دهریت پیاویک له ئامیز بگریت، به لام هیچ مرۆفیکی دانا و وریا گرنگی به وه نادات!

“کۆمه ل” له دارتاش و به نا و باخه وان و مامۆستا و دوکتۆر و کریکارانی پیشه ساز و من پیک دیت. ئیمه ی “ژیان کۆمه لایه تی”، نه ک تو، ژنه ره قوته قه، نه خۆشه، کرمرنه که! تو ژیان نیت، به لکو گه وره ترین نه فره تیکی تیدا، به لام ده زانم بۆ خۆت له قه لا شووره به ده ورکراوه نتدا، له گه ل هه موو پوول و پاره کانتدا، توند کردووه. ئه مه ته نیا شتیک بوو که ده تتوانی ده ره ق به ته سکینی و نزمیت به رانه بر به دارتاشه کان و به ناکان و باخه وانه کان و مامۆستاکان و کریکاره پیشه سازه کان و دوکتۆره کان بیکه یه. له و قالب و چوارچیوانه ی ئه م چاوه قوولکه یه یان له خۆ گرتووه، ئه وه ته نیا

کاریکی چاک بوو کردبیتت. نزمی و هیچله باردانه بووییت، مۆخ و ئیسی گرتویته تهوه و بووه به مایه ی قه بزبوون و تووشبوونت به پوماتیزم، بووه به و دهمامکه ی که سایه تیی خۆتت له پالدا ههشارداوه، به په تکردهوه و رقت به رانه به ژیان! تۆ، ژنه به سته زمانه بچوکه که، به ختیار نیت، چونکه کوره کانت له نیو دهچن و کچه کانت دهبن به قه حبه و میرده کهت و شک ده بیته وه و ژیان و دهماره کانت بوگن دهکن. ناتوانیت فریوم بدهیت، کچه گرگنه که ی شوپرش، چونکه رووتوقوت بینومیت.

دهمناده میک، سه ره له و کلۆلییه ی تیی که وتوویت دهرده هینیت و
هاوار ده که ییت: بژی! بژی!

کچی ئەم شوپرش یا ئەویان، تۆ هه میسه ترسنۆک بوویت. تۆ به ختیاریی مروقایه تیت له ده ستدا بوو، دۆراندت. چه ندان سه رکۆمارت به مه رامی خۆیان گه یاند و نزمی و هیچله باردانه بووی خۆتت پی به خشین. سه رکۆماره کانت، مه دالیا به سه ره خه لکیدا ده به خشنه وه و وینه یان ده گیریت و بو دوایین جار پیده که نن و ناویرن رووبه رووی ژیان بینه وه. دنیا له سه ره له پی ده سته کانت بوو. چیت لی کرد و به چیت گه یاند؟ تۆ بو می ئەتۆمیت به سه ره

هیرۆشیمیا و ناکازاکیدا باراند، مه به ستم له کۆره که ته، ئه و کۆره ی ههر بۆ تاقیکردنه وه و بۆ ئه وه ی بزانیته چی پوو ده دات، ئه و شارانه ی بۆمباران کرد. تو به خۆت گۆره که ی خۆت هه لکه نه، ژنی گرگن! به م بۆمبارانه ت، چین و ره گه زه که ته ت به بیده نگی تاهه تایی نیو گۆر سپارد، چونکه هینده ئینسان نه بویت، پیاوان و مندالان و ژنانی هیرۆشیمیا و ناکازاکی له ئاکامی ئه م کاره ساته ئاگادار بکه یته. نه تتوانی وه ک مرۆفیک هه لسوکه ت بکه یته، بۆیه بیده نگ و مینا به ردیک به قوولایی زه ریادا پۆچوویت و ونبوویت. گرنگ نییه، ئیستا چی ده لیته و چون بیر ده که یته وه، ئه ی ئه و ژنه گرگه ی چه ندان سوپاسالاری گه لۆر و ده به نگت هیناوه ته دنیا وه. له داها توودا خه لکی پیته پی ده که نن و سه رسوورماو و حه په ساو ده روانه کار و کرده وه کانت. ئیستا که نه بوویت به مایه ی گالته و خه لکی سه ریان لیته سوور نه ماوه، به شیکه له و کلۆلییه ی دنیای گرتووه ته وه.

ده زانم ژنکۆک! گشت پوودا وه کان و “پاریزگاری له نیشتمان” و هه رچییه کی تر که پوو ده دن، به خیر بۆ تو ده گه ری نه وه. زۆر ده میک له مه وه بهر، ئه مه م له نه مسا بهر گوئی که وت. قه ت له عه ره بانچییه که ی خه لکی قییه نات بیستووه، بلایته: “نه مری و سه ربلندی بۆ قه یسه ر!” “نه تیبیستووه؟ گرنگ نییه؟ گوئی له خۆت بگه ره، هه مان ئاواز له نیو تویشدا ده نگ ده داته وه. نا، ژنکۆک! لیته ناترسم، ناتوانیت هه یچ شتیک ده ره ق به من بکه یته. ده زانم زاواکه ت دادوهره، یا برازاکه ت باجگری شاره و بۆ چاخواردنه وه یه ک بانگی ده که یته و چه ند شتیک له باره ی منه وه به گویندا ده چرپینیت. ئه ویش له بهر ئه وه ی ده یه ویته پله وپایه یه کی به رزتر به ده ست به یینیت، یا بۆ چه سپاندنی ته کووزی و یاساکان، به دوای نیچیریکدا ده گه ریته. ده زانم چون ده که یته و چی پوو ده دات. ناتوانیت به و جوړه خۆت بزگار بکه یته، ژنی بچووک. هه قیقه ته که ی لای من به هیزتره له وه ی تو.

“یه کلایی ده بینیت، ده مارگیره! ئه ی من هه یچ پۆلیکم له کۆمه لدا نییه؟”

من تهنيا ئۈەۋەندەم پېشان داۋە كە ئەنگۆ بە چ جورىك بچووك و بەكارن، پياۋى بچووك، ژنى بچووك. ناۋى رۆل و گرنكى ئىۋەم نەھىناۋە. لەو بىروايەدايت ژيانى خۆم بختايەتە مەترسىيەۋە، ئەگەر پىم و نەبوۋايە گرنكىت؟ ھىچۈپوۋچى و بىمانايىت، سووكى و نزمىت، لەبەر رۆشنايى رۆلى گرنكى تۆ و ئەو بەرپىسىيە زەبەلاھى لە ئەستۈتدايە، تا بىت تۆقىنەرتەر دەنۆينىت. ئەۋان دەلېن: “تۆ دەبەنگىت”، من دەلېم: “تۆ زىرەكىت، بەلام ترسنۆكىت.” ئەۋان دەلېن: “تۆ بەرماۋەى كۆمەلى مەرۋقايەتت.” من دەلېم: “تۆ، تۆۋى ئەو كۆمەلەيەت.” ئەۋان دەلېن: “كولتور پىۋىستى بە كۆيلە ھەيە.” من دەلېم: “ھىچ كولتورىك بە دەستى كۆيلە بونىاد نازىت.” ئەم چاخە نوئ ترسىنەرە؛ چاخى بىستەم، ئەۋەى سەلماندا كە ھەر تىگە و دۆزىك دەربارەى كولتورە، دواى پلاتون، مايەى لاقرتى و گالته پىكردە. قەت كولتورىكى ئىنسانى لە ئارادا نەبوۋە، گرگن! ئىمە تازەكى خەرىكىن لە سەراسىمەيى و سەرگەردانىيە تۆقىنەرەكەى بوۋنەۋەرە ئىنسانىيەكە و نەخۆشە تايبەتايەكانى دەگەين. ئەم نووسراۋەيە؛ “وتەيەك بۆ پياۋە بچووكەكە” و ھەر نووسراۋەيەكى تر كە لە ئەمپۇدا جىي متمانە و باۋەرن، ھىندە لەو كولتورەۋە نىكەن كە لە چاخەكانى داھاتوۋدا بونىاد دەنرىت، كە “دیزلوك”ى ئەمپۇ لەو پىچكەيەۋە نىكە كە بەر لە ھەزاران سال دروست كرا.

تۆ نىكبنىت، قەت بىر لە داھاتوۋ ناكەيتەۋە، پياۋى بچووك! ناتوانىت دورتر لەو ماۋەيەى لە نىۋان بەرچايى و فراژىدايە، بىروانىت. پىۋىستە خۆت فىر بكەيت بىر لە چەندان چاخى رابوردوۋ، لە چەندان چاخى داھاتوۋ، بكەيتەۋە. دەبىت بىر كەردنەۋەكانت لە دەۋرى زىندوۋىي ژيان بسورىنەۋە، لە ئاست ئەو بەرەۋپىشچوون و گەشەكەردنەدا بن كە يەكەم بوۋنەۋەرىي خانەيى كەرد بەو بوۋنەۋەرىي ناۋى “مەرۋفە”، ئەو بوۋنەۋەرىي ئىستا قنج و قىت راۋەستاۋە، بەلام ناتوانىت راست و رەۋان بىر بكاتەۋە. ھىچ رۈۋداۋىكى چەند سالىك لەمەۋبەرت نايەتەۋە ياد، بۆيە دوو

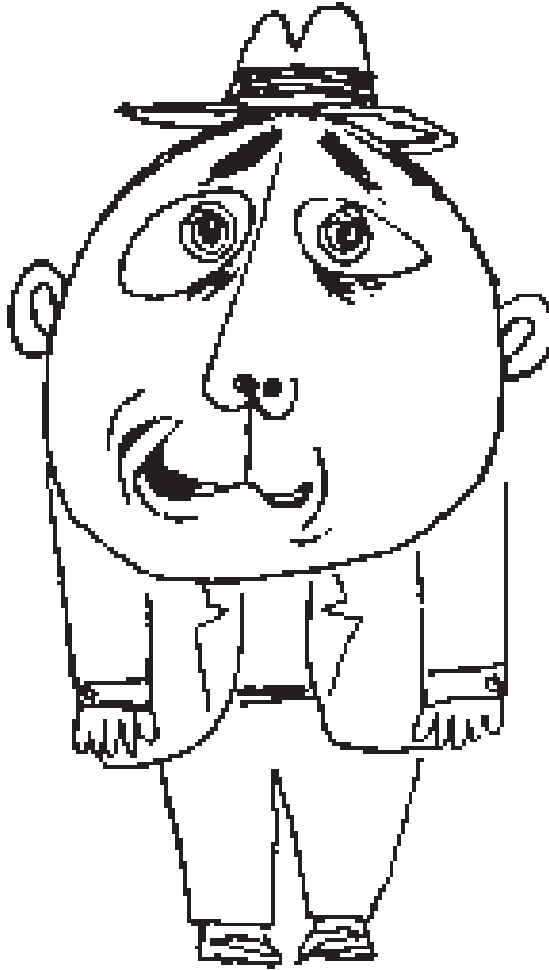
ههزار ساله، هه مان کار و کردهوهی گهلورانه دووپات دهکهیتهوه. لهمهیش خراپتر، تو وهک گهنهیهک به کاره پرپووچهکانی خوتهوه نووساویت و لییان نابیتهوه، له رهگهن، نهتهوه، زهبروزهنگی ئایینی و ژیرپینخستن و چهوساندنهوهی ئهوین نابیتهوه. ناویزی سهیر بکهیت که به چ قولاییهک بهنیو کلۆلی خوتدا رۆچوویت. جارناچاریک سهر له کلۆلیهکهت دهردههینیت و هاوار دهکهیت: “بژی! بژی!”. بۆقیکی قیرهقیرکههر له قورولیتاوهکهی خویدا له تو زیاتر له ژیانهوه نزیکتره.

“بو له چنگ ئهه کلۆلیهه رزگارم ناکهیت؟ بو بهشداریی کۆبوونهوه و کۆنفرانسی پارتیهکهه نابیت؟ تو خاینیت! تو له پیناوی مندا جهنگاویت، ئازارت چهشتوووه و قوربانیت داوه، کهچی ئیستا گالتهه پی دهکهیت!”

ناتوانم لهو کلۆلیهه قوتارت بکهه. ته نیا خوت دهتوانیت خوت رزگار بکهیت، خوت. هیچ کاتیک له کۆبوونهوه و کۆنفرانسهکانتا بهشداریه نه کردوووه، چونکه تیئاندا دهوتریت: “بروخیت شته گرنگهکان! لیگه رین با له شته بیبایهخ و لاوهکییهکان بدوین!” راسته، به درێژی بیست سالی ره بهق له پیناوتودا جهنگیم. دلناییی کارهکهه و گهرموگورپی نیو خیزانهکههه له پیناوی تودا کرده قوربانی، پارههوپولیکی زورم به ریکخراوهکانت بهخشی، بهشداریی خویپشاندا نهکانم کردویت و لهگهله رهوتی برسبوونتدا بووم. بهبی ئهوهی هیچ بهخشش و پاداشتیکت پیدابم، مینا پزیشکیک، ههزاران سات له کارهکهی خۆم پی بهخشیویت. له پیناوی تودا و زورجارانیش لهبری تو کاتیک تو قورگی خوتت به هاتوهاوار و پیداههلدانی سهروهههکانت دهنووساند، ولاته و ولات راونراوم و له بهرهنگاریکردن و دژایهتی پهتا سیاسیههکههه ئاماده بووم له پیناوی تودا خۆم بهخت بکهه. لهگهله ئهوهیشدا که ژیانم له مهترسیدا بووه، چهندان جار ژیانم تووم پاراستوووه، له کاتی خویپشاندا نهکانتا پاریزگاریم له مندالان کردوووه و له دستدریژی پۆلیس پاراستوومن. یارمهتیم داویت، ههرچی پاره و سامانیکم له دستدا بووه، بو دامهزراندنی دامهزراوهی

تایبەت بۆ چارەسەرکردنی نەخۆشییە دەروونییەکان بە کارم
 ھیناوە، ئەو دامەزرانەیی که لە ڕیگایانەو دەتوانی یارمەتی و
 ئامۆژگاری بە دەست بهێنیت. تۆ، ھەر لیت وەردەگرتم و قەت
 ھیچت لە پاداشتدا نەدەدایەو. ھەر ھیندەت دەویست خۆ ڕزگار
 بکەیت، بەلام بە درێژیی سالی پر لە دەردی تۆقینەر، ھیچ
 بێرکردنەو ھیەکی بە بەرھەمت نەبوو. کاتیکیش جەنگی جیھانگری
 دووھمت کۆتایی ھات، لە ھەمان جیگەدا خۆت بینیووە کہ بەر لە
 جەنگ تێیدا بوویت، لەوانە یە کہ میک بە لای “چەپ”، یا کہ میک بە لای
 “راست” دا لاتداییت، بەلام یە کہ میلیمە تر بەرپیش نەچوو بوویت.
 تۆ، یە نووکەشەق ڕزگارییە گەورەکە ی فرەنسائت لە خۆت دوور
 خستەو و کردت بە ترسویمیکی وا کہ ھەموو دنیا ی گرتەو.
 ئەم ھەلە گەورانەت کہ تەنیا کہسانی گەورە لیان تێدەگەن، بەبی
 ئەو ی بە دەستی تۆو شیت و ھار ببن، بەبی ئەو ی رقت لی
 ھەلبێگرن، ئەم ھەلە گەورانەت، دوولییەک بە دوا ی خۆیاندا کیش
 دەکەن کہ دنیا یەک - ھەر نەبیت ئەو بەشە ی دنیا کہ ئامادە بوو
 لە پیناوی تۆدا بییت بە قوربانی - بە دەستیووە دەینالاند. بە
 درێژیی ئەو نیوچاخە پر لە کوشتن و برینە، ھیچ شتیکی ماقولت
 دەرنەبری و ھەر لەسەر کلێشە قۆرەکانت و لەسەر دەبەنگی و
 گەلۆریی خۆت بەردەوام بوویت.

تائیسٹایش دەستم لی ھەلنەگرتوویت، چونکہ لەو ماوەیەدا خۆم فیر
 کرد کہ چاکتر و قوولتر لە نەخۆشییەکەت تی بگەم. ئیستا تێدەگەم
 بۆ نە دەتوانیت بە جوریکی تر بێر بکەیتەو کہ بێرت کردووەتەو
 و نە بە جوریکی تر ھەلسوکەوت بکەیت. لەنیو تۆدا ئەو ترسە
 مردووم دۆزیووە کہ بەرانبەر بە زیندوویی ژیان ھەتبوو. ترسیک،
 ئەگەرچی بېشخواییت بە ڕیکی دەست پی بکەیت، دەتخاتە سەر
 لاریکان. تۆ، لەو تێ ناگەیت کہ ھیواکان دەرنەجامی توانا و
 زانستیەکانی خۆتن. خۆت بە ھیوا و خۆزیاکان فوو دەدەیت و
 ناتوانیت لە خۆتیان دەربکەیت. ھەربۆیە ییش کاتیک بێر لەو ھەژەندە
 گشتییە ی دنیاکەتی گرتۆتەو دەکەیتەو، بە “رووناکبین” ناودیرم
 دەکەیت، گرگن! بەلێ، من رووناکبینم و پریشم لە داھاتوو.

تا رۆژنیک له رۆژان چاوه کانم کرده وه و رۆوبه پرووت وه ستام و
تیمروانیت.

چۆن ئەمە دەبیت؟

بۆت دەگىر مەوہ:

چەند زياتر لیتەوہ نزيك بووم، بەو جۆرەى كە ھەبوويت و ھەيت، ھىندە زياتر سەروسەكوتت بە نزمى و سووكيى خۆت كوتاو مەتەوہ. ھەزاران جار ئەوہم لە ياد كرد، چيەت لە دژى من دەكرد، كاتيەك دەستى يارمەتيم بۆ دريژ دەكریت. ھەزاران جار، نەخۆشيبەكەتت بە بىر ھىناومەتەوہ، تا پۆژيەك لە پۆژان، چاوەكانم كردهوہ و پووبەپووت راوہستام و تيمروانیت. سەرەتا، ھەستم دەكرد چ رەق و رەقلىبوونەوہ يەك بەرانبەر بە تۆ لە لەشمەوہ ھەلدەقوولا، بەلام لەرپى تىگەيشتمەوہ لە نەخۆشيبەكەت، خۆم فير كرد چۆن بەرە بەرە دژى ئەو رەقوكنەيە بوەستمەوہ و بەرى لى بگرم. چى تىر دەرھەق بەو ھەلە دلپرويناھى لە ھەولدانەكانتدا بۆ بەرپوہبردنى دنياكەت دەرەكەون، توورە نەبووم لیت. لەوہ تىگەيشتم ئەمانە شتيەك نين بتوانيت خۆتيان لى پياريزيت، چونكە تۆ ھەزاران سال لە زىندووئى ژيانەوہ دابراو و دوور بوويت.

پياوہ بچكۆلە ئازيزەكەم، كاتيەك تۆ بە قىژەقيژ و ھاوار دەوروبەرەكەت پىر كردبوو و ھاوارت دەكرد: “شيتە!” من ياسا بنچينەيبە زىندووہكەى ژيانم دۆزيبووەوہ. ئەوسا، تۆ دەروونناسيەكى بچووك بوويت، دەروونناسيەك كە رابوردووہيەكى لە بزوتنەوہى لاواندا ھەبوو، دەروونناسيەك كە داھاتوو چاوەرپى دەكرد، دەروونناسيەك كە گرفتى رەھەتنەبوون تووشى نەخۆشيبەكە دلى كردبوو، دواتر ھەمان نەخۆشيبەكە فرپى دايتە نيو دەستى مەرگەوہ، چونكە مەرفۆف ئەگەر پچيەك نەزاكەتى تيدا بيت، كاتيەك دەدزيت و لە پاشملە و بە خراپە لە بارەى خەلكيبەوہ دەدويت، لە دەست سزادان قوتارى نابيت. لە قوربينيەكى گيانتدا ئەوہت تيدا بوو، پياوى بچووك. كاتيەكيش پيت وا بوو كە ئيتىر من كوتاييم ھاووە، لە ھاوړيبەكەى نزيكەوہ بوويت بە دوژمن و ھەولت دا داوھەقم تى ھەلبەدەيت، چونكە دەترانى كە لە تواناتدا نيبە بپروا

به‌وه بهینیت که راست بووم. چند سالیگ دواتر، کاتیک مینا پروناکبیریکی چاوکراوه و به‌هیزتر و به‌بروایه‌کی پته‌وتره‌وه گه‌پامه‌وه، له ترساندا زاره‌تره‌ک بوویت و گیانت سپارد، چونکه به‌ر له‌وه بوّت دهرکه‌وتبوو که من به‌سه‌ر گشت ئه‌و چاله قوول و فراوانانه‌دا که بوّت هه‌لکه‌ندبووم، دهر باز بووبووم. تو نه‌بوویت، له ریخراوه‌که‌تدا تیگه و دوزه‌کانی منت به‌هی خوت له قه‌له‌م دابوو؟ ئه‌مه ده‌زانم، چونکه ئه‌ندامه به‌ئه‌مه‌که‌کانی نیو ریخراوه‌که‌ت بویان گیزاومه‌ته‌وه. نا، پیای بچووک! مروّف به‌گرتنه‌به‌ری تاکتیک، ته‌نیا به‌گورپکی ناوه‌خت ده‌گات و هیچی تر.

له‌گه‌ل تودا بوون، پر مه‌ترسییه! مروّف ناتوانیت له‌گه‌ل تودا له‌هه‌قیقه‌ته‌وه نزیگ بیت، به‌بی ئه‌وه‌ی بی ترس بیت له‌وه‌ی که شه‌ق له‌پاشه‌لی هه‌لده‌دریت و ده‌ستدریژی ده‌کریته‌سه‌ر و له‌پاشمله‌به‌خراپه‌باسی ده‌کریت، هه‌ربویه‌یش، خوم له‌تو دوورخستووته‌وه.

دووپاتی ده‌که‌مه‌وه، له‌ئیس‌تات خوم دوور خستووته‌وه، نه‌ک له‌داهاتووت. خوم له‌مروّقایه‌تیت دانه‌بربویه، به‌لکو له‌نزمی و سووکیت، له‌نائینسانبوونت، خوم دووره‌په‌ریز گرتوو.

ته‌نیا له‌پیناوی زیندوویی ژیاندا ئاماده‌ی خو‌به‌ختکردن و قوربانیدانم، نه‌ک له‌پیناوی تودا، پیای بچووک! تازه‌کی ئه‌وه‌م بو دهرکه‌وت، بیست سال له‌مه‌وبه‌ر، چ هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌م کرد. ئه‌وسا، هه‌موو ژیانم بو تو ته‌رخان کردبوو، چونکه پیم وابوو “تو خوت” زیندوویی ژیان و داهاتوو و هیوا بوویت. چه‌ندان مروّقی سه‌رپاست و راستگو به‌وه‌یوایه‌وه بوون زیندوویی ژیان له‌تودا ببینه‌وه، هه‌ر هه‌موویان له‌نیو چون. دواي ئه‌وه‌ی له‌مه‌تیگه‌یشتم، برپام دا ری له‌وه‌بگرم سووکی و نزمیی تو و هیچله‌باردانه‌بوویی تو له‌نیوم بیات. شتی گرنگتر له‌“تو” هه‌ن، خومیان پیوه‌خه‌ریک بکه‌م. من ژیانم دوزیوه‌ته‌وه، گرگن! چیی تر به‌زیندوویی ئه‌و ژیانته‌ناگورمه‌وه که له‌خومدا هه‌ستم پی کردوو و له‌نیو “تو” دا بوئی گه‌راوم.

تهنیا به وهی که بتوانم روون و ئاشکرا جوړی ژيانی تو له چوښتیې کارکردنی ژيانی زیندوو جیا بکه مه وه، ده توانم یارمه تیبیه کی راسته قینهی داهاتووت و دلنیا بوون له هه بوونی زیندوویی ژیان له تودا بدهم. دهرانم، نکولیکردن له تو، نازایه تی و بویری دهویت، به لام هر له باریکی وادا ده توانم له کارکردندا بو داهاتووت به ردهوام بم، چونکه نه به زه بیم پیتدا دیته وه و نه ده شمه ویت وهک رابه ره به دبهخت و کلوله کانت بکریم به “پیاویکی گه وره ی گرگن.”

تازه کی ژیان، کاتیک به هه له له لایه ن توه به کار ده هیئرا، پشیوی نایه وه و یاخی بوو. ئەم پشیوی و یاخیوونه ی ژیان ده سټپیکیکی گه وره یه بو داهاتوه گه وره کهت و کوتاییه کی پر له په شیمانی و نازاره بو ئەو نزمیوسووکییی بووه به بهرگی مروفانی گرنگ و بسته بالا. ته نیا له کاتیک وادا ده توانیت نیشانه کانی ئەو درده ده سټنیشان بکه ین که هه ست و نه سته کانتی له په لوپو خستوه. ئیستا مروف تیبینی ئەوه ی کردوه که چاوه قولکه ی هه ست و نه سته کان، له راستیدا، به چ شیوه یه که کار ده کن. ئەو درده ی، کاتی بریاری دابوو هه لکوتیتته سهر پولونیا، ئەو ولاته ی به وه تاوانبار کرد که نیازی هه بووه ده سټدریزی سوپایی بکاته سهری، ئەو درده ی کاتیک بریاری دابوو دژبه رکیکه ی بکوژیت، به وه تاوانباری ده کرد، که گویا “ئهو” نیازی کوشتن و له نیوبردنی “ئه م” ی هه بووه. ئەو درده ی، کاتیک بو خو ی بیر له ئە نجامدانی بیشرمی و بیئابروویی ده کاته وه، به خراپه له باره ی ژيانی تهندروست و پاکی کهسانی تره وه ده ویت و مورکی پیسبوونی پیوه ده نیت.

به گیرمان هیئاویت، پیاوی بچووک! په رده مان له سهر راز و نیازه کان، له سهر به خودانازین و خو به زلزانیت، له سهر پارانه وه و لالانه وهت بو به ده سټه یتانی به زه یی، هه لدا وه ته وه. ده مانه ویت، به هه ول و ته قه لا و کارکردن، راستی و دروستی به ره و پیشچوونی دنیا کهت بسه لمینیت. نامانه ویت خونخواریک به خونخواریکی

لەو بەدتر بگۆرپیتەو. تا بیت زیاتر، چۆن تۆ لە کەسانی تر داوا دەکەیت، داوات لێ دەکەین دان بە راستیی یاسای ژياندا بنییت، بەپێی ئەو شیوازانە ی بۆ رەخنەگرتن لە کەسای تر بە کاری دەهینیت، خۆت چاکتر بکەیت. تا بیت زیاتر بەهره و کارامهیییت لە قسههینان و قسهبردندا، داواکانت، خۆدزینەووت لە بەرپرسی، که لە راستیدا نەخۆشییە هەرە سەرەکییە کەتە و ئەم دنیا جوانە ی بۆگەن کردوو، ئاشکرا دەبیت. دەزانم، پیت خۆش نییە ئەمە بیستیت، تۆ ئەووت پێ باشتەر، مینا هەلگری داها تووی کریکاران، یا هەلگری "رایخی چوارەم!" بقیژینیت: "بژی! بژی!" بەلام پیم وایە چیی تر ئەو سەرکەوتنە بە دەست ناهینیت، که لە رابوردوودا بە دەستت هینا. کلیلی نهنییە کانتیمان دوزیووتەو، ئەو نهنییانە ی هەزاران ساله پهنانت داون. تۆ، لە پشت دەمامکە کۆمە لایەتی و دوستانه تییه رووکەشە کەتەو، بەدکاریت. ناتوانیت نیو رۆژ لەگەل مندا بە سەر بەریت، بەبێ ئەو ی خۆت بناسینیت که چۆن و چیت، بەبێ ئەو ی خۆت ئاشکرا بکەیت.

تۆ، لە پشت دەمامکە کۆمە لایەتی و دوستانه تییه رووکەشە کەتەو، بەد و سەرسەختیت.

بروام پښ ناکه‌یت؟

ده با به بیرت بهیښمه‌وه.

ئهو پاشنیوه‌ړو گهرمه‌ت دیته‌وه یاد هاتیت بو مال‌ه‌که‌م - ئه‌مجاره‌یان مینا داربریک - به دوا‌ی کاردا ده‌گه‌رایت؟ تووله‌سه‌گه‌که‌م به‌ره‌و ږووت هات و هه‌لبه‌ز و دابه‌ز خو‌ی بو هه‌لده‌دایت و یاری‌ی له‌گه‌لدا ده‌کردیت. تیښینی ئه‌وه‌ت کرد که ئهو تووله‌یه ده‌کریت بییت به سه‌گیکی چوست و چالاک بو ږاو. وتت: “بو نایبه‌ستیته‌وه تا بییت به سه‌گیکی ډر و ږقی له‌خه‌لک بیته‌وه؟ ئه‌م تووله‌یه زور هوگره‌!” وه‌لامم دایته‌وه: “من سه‌گی ډر و به‌ستراوهم ناویت. سه‌گی‌کم ناویت ږقی له‌خه‌لک بیته‌وه.” داربره‌ نازیزه‌که‌م، له‌تو گه‌لیک زیاتر له‌م دنیا‌یه‌دا دوژمنم هه‌ن، به‌لام سه‌گیکی هوگرم ده‌ویت، نه‌ک ډر. سه‌گیکم ده‌ویت دوستی غه‌ریبان، نه‌ک دوژمنیان.

ئهی ئهو یه‌کشه‌ممه دل‌پروینه‌ت دیته‌وه بیر که بی‌تاقه‌ت و پشوول‌یبراو به‌ده‌ست ئهو باره‌ ناسروشتیبه‌ی له‌شتی گرتووه‌ته‌وه، مال‌ه‌که‌م به‌جی هیشت و ږووم کرده مه‌یکه‌ده‌یه‌ک؟ له‌سه‌ر میزیک دانیشتم و داوای پیکیک ویسکیم کرد - نا پیاو‌ی بچووک، من که‌سیکی به‌دمه‌ست نیم، هه‌رچه‌ند جارنا‌جاریک چه‌ز له‌هه‌لدانی پیکیک ده‌که‌م - به‌هه‌مه‌حال، پیکیکم بانگ کرد و ئه‌وسا تو مه‌ست بو‌وبوویت و تازه‌کیش له‌جه‌نگ‌گه‌رابوویته‌وه. گویم لیت بو‌وه‌سفی یابانیبه‌کانت، وه‌ک “مه‌یمونانی ناحه‌ز و دزیو”، ده‌کرد. پاشان، به‌وه‌سه‌روسیمائشنایه‌ته‌وه که زور باش له‌کاتی چاره‌سه‌رکردنتدا دیومه، وتت: “ده‌زانن ده‌بییت چی ده‌ره‌ق به‌وه‌مه‌یمونانه‌ی سه‌ر که‌ناری خو‌راوا بکریت؟ ده‌بییت هه‌ر یه‌کیک له‌وان هه‌لبواسریت، هه‌لواسینیکی په‌له‌نا، به‌لکو هیواش و به‌کاوه‌خو و هه‌ر ده‌مناده‌میکیش په‌ته‌که‌زیاتر له‌ملیان بجه‌ږینریت.” و - به‌ده‌ست پیشانت دا که چو‌ن بکریت، گرگن! - مه‌یگیره‌که‌یش سه‌ری نه‌وازشی بو له‌قاندیت و پیشانی دا چو‌ن سه‌ری له‌پیاوه‌تیبه‌پر له‌پاله‌وانیته‌یه‌که‌ت سو‌ورماوه. ئه‌ری قه‌ت ساوایه‌کی تازه‌له‌دایکبووی یابانیت له‌نامیز گرتووه،

نیشتمانپه روهری گزگل؟ به دريژايی چاخه کان دیت و سیخوره یابانییه کان، سیخوره ئەمەریکاییه کان، ژنه کشتیاره رووسه کان، ئەنارکبسته ئینگلیزه کان و کۆمونیسته یۆنانییه کان هەلده واسیت و دهیانکوژیت. رهوانه ی کورسی کاره بای و ژووری گازه کانیان دهکهیت، به لام هیچ کام له م کردانهت، ری له و قه بزیه ناگرن که ریخوله کانت و بیرکردنه وه کانتی گرتوته وه، ری له نه توانین و هیچله باردانه بوویت له خوشه ویستیدا، ری له تووشبوونت به نه خوشی پۆماتیزم، یا کولیرا، یا نه خوشییه دهروونییه کانت، ناگرن. هیچ کوشتن و برینیک و هیچ هه لواسینیک له و هه ژارییه قوتارت ناکهن، که تیی که وتوویت.

سه بری خۆت بکه و خۆت ببینه، گرگن! ئەوه ته نیا هیواته بۆ رزگار بوون.

ئەو پۆژەت دیتەوه یاد، ژنکۆک! له عیاده که مەدانیشتبوویت و دل پر له کینه و به رقیکی زۆره وه له باره ی پیاوه که ته وه، ئەو پیاوه ی بهر له ماوه یه ک لیت جیا بوو بووه وه، دده وایت؟ چه ندان سال له گه ل دایکت، پوره کانت، برازا و خوشکه زاکانت، له گه ل خالۆزا و پورزاکانت، بۆژۆتان کردبوو، به جۆریک هینده ی نه مابوو بیخنکینن، ناچار تان کردبوو چ خۆت و چ خزمه کانت به خپو بکات. ئەو پیاوه ییش، له دواهه ولیدا بۆ ئەوه ی ته وای هه ست و نهسته کانی به رانه ر به ژیان له ده ست نه دات، خۆی له ده ستان رزگار کرد. دواتر، بۆ به دهسته یانی یارمه تی هات بۆ لای من. ئەو، به ویستی خۆی، دوا ی جیا بوونه وه ییش، خه رجی بژیوی تو - که سی به ش له دهسته که وته که ی بوو - دهیدا، خه رجییه ک که به یاسایه کی ته وای ناسراو و ئاشنا به هه موومان، پئورابوو. ئەم حاله ته، نرخی ئەو سه ره به ستییه بوو که به دهستی هیتابوو، به وه ییش ناره حه ت و دلگران نه بوو، چونکه پیاویکی گه وه ره و هونه رمه ندیکی گه وه ره بوو و هونه ریش مینا زانستیکی راسته قینه به رگه ی هیچ پییه ند و دهسته ندیک ناگریت، به لام ئەوه ی تو داوات ده کرد، ئەوه بوو ئەو پیاوه ی که له دله وه رقت لێ ده بووه وه،

بتگریته وه خوئی، هه رچه ند تو بۆ خویشت کاریک فیر بووبوویت، کاریک که دهیتوانی له وابهستهیی بهو پیاوه وه رزگارت بکات و بتخاته سهر پیی خۆت. تو دهترانی که من یارمه تیی ددهم، بۆ ئه وهی له هه موو ئه رکیکی ناهه ق رزگاری بیته. ئه م یارمه تی و دهستگیروییی من، شیتی کردبوویت. هه ره شه ی چوونه لای پولیست لی کردم، دهتوت: “له بهر ئه وه ی پیوستی به یارمه تی هه یه، دهمه ویته له و رییه وه هه موو سامان و دهوله ته که ی له ژیر دهست دهر بهیتم. به مانایه کی دی، بهو کارهت هه موو نیازه پیس و په لوخه کانی خۆت لا ئاشکرا کردم، ژنکوک! تو، پیته گرنه نه بوو ئه و کاره به ره و پیش به بهیت، که فیری بووبوویت، یا بیگه یه نیت به په یه کی بالاتر، چونکه کاریکی وا له وابهستهیی رزگاری ده کردیت، وابهستهیی به پیاویکه وه که به درژیایی چه ندان سال رقت لی بووبوو. ئیتر چۆن له و بره وایه دایت مرۆف بتوانیت بهو شیوه یه دنیا یه کی نوێ بونیاد بنیت؟ بیستم، که هاورییانی سو سیالیست هه بوون - ئه وانه ی هه موو شتیکیان دهر باره ی من ده زانی! - نابینیت که تو نمونه یه کی دیار و ئاشکرایت، نابینیت که ملیونان ئه وانه ی له تو ده چن و ئه م دنیا یه تان تیکوپیک داوه و شیواندووتانه؟ ده زانم که “لاواز” و “ته نیا”یت، “وابهسته ی دایکت”یت، “بیچاره”یت. ده زانم له بهر ئه وه ی خۆت رقت له خۆته و بهرگه ی خۆت ناگریت و سه راسیمه و سه رگه ردانیت، بۆیه ژیانته له میرده کهت تال کردوو و لیت کردوو به دۆزه خ، ژنی بچووک! خۆت داوته بهر ته و ژمی ژیانی ئه مرۆ و جه له بیگه له دادوهران و پاسه وانانی یاسات له پشته، به لام بروام پی بکه که ئه وان هیچ به رسقیکیان نییه بۆ ئه و هه ژاری و کلۆلییه ی تیی که و توویت.

گویم لیته و ده تبینم ژنه سکر تیره گرگنه که، که له یه کی که له بینای لیپرسینه وه و پیاوه کردنی یاسا کاندایانیش توویت و له باره ی رابوردوو و ئیستا و داها توومه وه، له باره ی بیروا سیاسییه کانه وه، له باره ی دید و تیروانینه وه له سه ر مولکایه تیی

تایبەت، لەسەر ڕووسیا و لەسەر دیمۆکراتی دەنوووسیتەو و ھاوکاتیش دادوهرکانت لە بارەى پلەوپایەى کۆمەلایەتیمەو و لیم دەپرسنەو. لە وەلامیاندا دەگێرمەو و ئەندامى فەخرى سى یەکتىبى ئەدەبى و زانستىم؛ لەوانە یەکتىبى پلازمۆگىنى نۆنەتەو دى. ئەو دى لیم دەپرسیتەو، سەرسوورماو لیم دەپرسیت: “شتىكى سەیر لێزەدا نووسراو، نووسراو کە تۆ ئەندامى فەخرى یەکتىبى پۆلگامى نۆنەتەو دى، ئەمە راستە؟” پاشان - ھەردوو کمان پیکەو بەو ھەلە بچکۆلە یەت پێدەکەن - نىستا تێدەگەیت، ژنە گرگنە دەرئەندىشە کە، کە من چۆن ئابروو و بىئابروویم بە دەست دەھىنم؟ بە خاترى ئەندىشەکانى تۆ، نەک ئەو شىوہ ژيانەى گرتوومەتە بەر. ھەرچىبە ک تۆ دەر بارەى ڕۆسو بىرت ماو، ھەر ھىندە یە کە دەپووست “بۆ سروشت بگەریتەو”، ھەر ھىندە یە کە گوئى بە مندالەکانى خۆى نەدا و ڕەوانەى مەیتەمەکانى کردن. تۆ، لە قوولایى دەروونتەو، خەنىت بە بەدبەختى و لىقەومانى کەسانى، چونکە تەنیا ناحەزىبەکان بە دى دەکەیت، دزىبە کانت دیتە بەر گوئى، ئەو دى جوانە نە دەبىنیت، نە بەر گوئى دەکەوئى.

“گوئى بگرن، ھاوولاتە بەشەرەفەکان، گوئى بگرن! نىوہ شەوان چاوم لى بوو پەردەى مالەکەى لادراو، پىتان وایە لە کاتىكى وادا چى دەکات؟ بە دزىبى ڕۆژانىش پەردەکانى مالەکەى دادراونەتەو. ئەمە لە خۆرا نىبە، بىگومان، دەبىت شتىكى لە پالدا حەشار درابىت!”

بەکارھىنانى ئەم شىوازە، بۆ دزىبە تىکردنى ھەقىقەت، چى تر یارمەتیت نادن. ھەموومان لەو بەئاگاین کە ھىچ گرنگىبە کت بۆ پەردەکانى مالەکەى من نىبە، بۆ تۆ گرنگ بەرگرتن و ڕاوەستانە دزى ھەقىقەت. دەتەوئىت مینا سىخوړىک ھەر بەردەوام بىت، مینا درۆزنىک بە خراپە لە بارەى کەسانى ترەو بەدبىت و بەردەوام بىت لەسەر ئەو دى دراوسىبە کەت؛ دراوسى بىگوناھە کەت، ھەر لە بەر ئەو دى ھىچ گرنگىبە کت پى نادات و ئاغور و سەربەستە و جوړى ژيانى لەگەل جوړى ژيانەکەى تۆدا ناگونجىت، ڕەوانەى

زیندانه‌کان بکه‌یت. تۆ خۆه‌لقورتینیت، پیاوی بچووک! ده‌ست ده‌خه‌یته کاروباری خه‌لکه‌وه، درۆیان بۆ هه‌لده‌به‌ستیت و به‌ خراپه‌ باسیان ده‌که‌یت. له‌ به‌ختی تۆیه‌ که‌ پۆلیس سیخوره‌ نه‌ینیه‌کانی خۆی ئاشکرا ناکات.

“گۆی بگرن، ئە‌ی باجده‌ران به‌ ده‌وله‌ت، گۆی بگرن! مامۆستای فله‌سه‌فه‌یه. زانکۆیه‌کی گه‌وره‌ له‌ شاره‌که‌ماندا ده‌خوازیت، بۆ ئە‌وه‌ی وانه‌ به‌ لاوه‌کانمان بلینه‌وه، دایمه‌زینیت. ئە‌مه‌ ئابرووچوونه‌! با برووخیت! سه‌ربلندی و نه‌مری بۆ باجده‌ران! ڕی بده‌ن با باجده‌ران خۆیان بریار بده‌ن چ‌ جووره‌ مامۆستایه‌ک له‌ زانکۆکاندا وانه‌ به‌ لاوه‌کانمان بلینه‌وه. ڕی له‌ مامۆستا ئازاد و سه‌ربه‌سته‌کان بگرن!”

پاسه‌وانی ئاکار و ره‌وشتی باوی نیو کۆمه‌ل، وزه‌ی “تۆرگۆن” ی ده‌پشکنیت.

ئا بەم جوړه، كابانه سه‌رراست و ئاغره باجده‌ره‌كه، نارې‌زايي خوت، دژى ئه‌و ماموستايه‌ى كه هه‌قيقه‌تى له هه‌موو شتيك پي گرنگتړه، دهرده‌برپت! لپت پيروژ بيت، كابانه باجده‌ره به‌شهره‌فه نيشتمانپه‌روه‌ره‌كه، تو هه‌تا ئيستايش له زانست و فهلسه‌فه‌ى چوار هه‌زار سال به‌هيژتر و به‌ده‌سته‌لا‌تتريت، به‌لام خه‌ريكه تپده‌گه‌ين لپت و دره‌نگ يا زوو فيل و ته‌له‌كه‌كانت رپيان لى ده‌گيريت و كو‌تاييان پي ده‌هينريت.

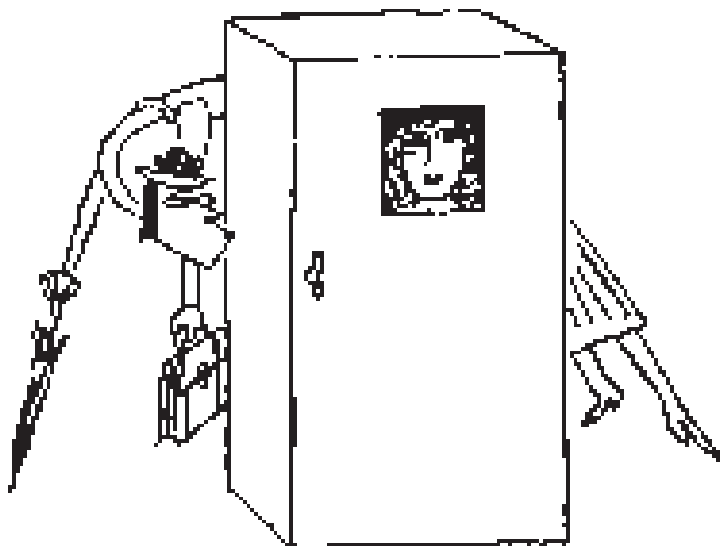
“گوئ بگرن، پاريزه‌راني ره‌وشتي گشتى، گوئ بگرن! له پيچى كولانه‌كه‌دا دايكيك له‌گه‌ل كچه‌كه‌يدا ده‌ژى. كچه‌كه‌ى ده‌توانيت چ كاتيك بيه‌ويت، ته‌نانه‌ت ئيواران دره‌نگيش، كورپه‌دوسته‌كه‌ى خوى ببينيت. ئه‌و دايكه، به‌تاوانى گه‌واديكردن، ده‌بيت بدريت به‌ دادگا! له پوليس بگيرنه‌وه! ده‌مانه‌ويت ره‌وشتي گشتيمان، ياسا و ته‌كووزى، بپاريزين. پوليس ئاگادار بگه‌ن!”

ئو دايكه سزا ده‌درپت، چونكه خوتپه‌لقورتينيت و جيگى نووستنى خه‌لكانى تر ده‌پشكنيت. به‌ته‌واوى خوتت پيشان داوه و رازه‌كانى خوت ئاشكرا كردوه. ده‌زانين، چ نيازىكت له “ياسا و ته‌كووزى” هه‌يه. مرو‌قه به‌ره‌وشته گرگنه‌كه! ئه‌ى ئه‌وه هه‌ر تو نيت كه ژيركراسى ئه‌و ژنانه‌ى له باره‌كاندا خزمه‌ت ده‌كه‌ن، ده‌پشكنيت؟ به‌لى، ئيمه ده‌خوازين كچان و كورپانمان ئاشكرا و له‌به‌رچاوان به‌خوشه‌ويستى و ئه‌وين شاد بن، نه‌ك وه‌ك تو له كولانه‌تاريكونووته‌كاندا، يا له‌پشت مالانه‌وه به‌نه‌ينى و به‌دزيبه‌وه بچنه ژوانى خوشه‌ويسته‌كانيان. ده‌خوازين رپز له‌و باوكودايكه بوير و سه‌رراستانه بگرين كه له خوشه‌ويستى منداله‌كانيان ده‌گه‌ن و ده‌بپاريزن. ئه‌و دايكوباوكانه ئاوله‌مه‌ى نه‌وه‌ى تازه‌ى داهاتون، نه‌وه‌يه‌كى ته‌ندروست، چ وه‌ك له‌ش و چ وه‌ك هه‌ست و نه‌ست. نه‌وه‌يه‌ك كه هپچ جيپه‌نجه‌يه‌كى ئه‌نديشه‌په‌لوخ و پيسه‌كه‌ى تو “ئه‌ى پياوه هه‌رگيز ره‌حه‌ته‌بووه‌كه‌ى چاخى بيست!” نه‌ به‌ له‌شيانه‌وه، نه‌ به‌ هه‌ست و نه‌سته‌كانيانه‌وه، دياره.

“گوى بگرن، هاوولاتان، گوى بگرن! دواهه والتان بيستووه! پياويك ده ناسم كه بۇ به دهستهينانى ئامۇژگارى پهنای بۇ “ئەم” بردبوو. ئەميش، له بهر ئەوهى دهستدریژی کردبووه سهرى، تهنانهت بهر له وهى پى رابگات شهروالهكهى ههلبكيشيتهوه، له دهستی ههلهاتبوو!”

ئەرى لىك به دهمندا نايهته خوارهوه كاتىك ئەم چيروكه “راست و بيگريوگوله!” دهگيرپينهوه؟ دهزانيت ئەم چيروكه دهرئهنجامى تيگهيشتنه پيس و پهلوخهكانى خوته، دهرئهنجامى قهبزبوون و پيداويستيه بۇ به دهستهينانى هز و ئارهزوو؟ من، قهت وهك تو، تاسه و ئارهزووى پياوانم نهكردووه. قهت وهك تو، كچانى گهنج و جوانم له خشته نهبردووه و دهستم نهبريوون. قهت وهكو تو، دهستدریژيم نهكردووه ته سهر ناموسى ژنيك. ههركيز، مينا خودى خوت، به دهست قهزبويه وه ئازارم نهچيشتووه. قهت ئەوين و خوشهويستيم نهذريوه.

ههولدان بۇ هينانهكايهى روجه ناديارهكان.

هیچ ژنیکم له ئامیز نه گرتوو، ئه گهر خوئی نه یخواستیییت له ئامیزم بگریت. قهت، مینای خودی خوئی، به نیازی خوئیواندن له بهردهم کهسانی تردا خووم پروت نه کردوو ته وه. خاوه نی ئه ندیشه یه کی پیس و په لوخ نیم، وهک تو، پیای بچووک!

“ئه ئه ئه مه تان بیستوو؟ هینده ده ستبازی له گه ل سکر تی ره که یدا کرد تا نا چاری کرد به په له پرووسکی له ماله که ی بیته دهره وه! له مالیکدا له گه لیدا ده ژی، له مالیکدا که په رده ی په نجه ره کانی دادرابو نه وه و تا به ری به بیان پرووناک بو!”

تو وت: “لامیتری که سیکی ئاره زوومه ند و چه زوکی بو و خواردن کوشتی. یا کاتیک له باره ی باری خیزانی جیگری میر رۆدولفه وه ده دویت، که ژنیکی له په یه کی کومه لایه تیدا نزمتر له خوئی هینابوو، ئاو به دهمو پلدا دیته خواره وه و لیک ده که یت، ئیلیانور رۆزفلت ژنیکی نائاسایی و ناباو بو. تو وت: “سه روکی یه کی که له زانکوکان ژنه که ی به سه ر خه لکه وه گرتبوو. ماموستای قوتا بخانه ی گونده که تان دوستی هه یه. هه ر هه موو ئه مانه ت، نه وت، پیای بچووک؟ تو، دانیشتوو کلۆله که ی سه ر ئه م هه ساره یه، که هه زاران ساله ژیانی خوئی دۆراندوو و ئیستایش تا بیته قاقات له و زه لکاوه دا که تیی که وتوویت نفووم بووه و قوتارت نه بووه.

“بیگرن! سیخوری ئه لمانیایه. دوور نییه سیخوری پرووسیا، یا ئیسلاند بیت! سه عات سیی پاشنیوه رۆ له شه قامی ۸۶ له نیویورک بینوومه. له وه یش زیاتر، له گه ل ژنیکی بو!”

ده زانیت گرگن مورانه یه که له بهر ئه و تیشکی پرووناکاییه ی له باکووره دیت چۆن دهرده که ویت؟ نه؟ له و بر وایه دام که نه زانیت. رۆژیک دیت یاسای سهخت به رانه بر به مورانه بوونت بیته کایه ته وه. یاسای سهخت و توندوتولی دژ به تو و له پیناو پاراستنی هه قیقه ت و ئه ویندا. کتومت چۆن ئه مرۆ تو لاوه دلداره کان له و دامه زراوانه توند ده که یت که به نیوی په روه رده کردن و گو شکر دهنه وه دروستت کردوون، تویش له بهر ئه وه ی نامه ردا نه

ناوی خه لکی مهرد و به نامووس له که دار و پیس ده که یت، له و جوړه دامه زراوانه بئاخرییت. روژیک دیت، دادوهر و پاریزهران هه بن، پیچه وانه ی ئه وانه ی ئه مرو، له بری ئه وه ی پاریزگاری له یه کسانیه کی ساخته و له قالب دراو بکه ن، پاریزگاری له یه کسانیه راسته قینه، له دوستانه تی بکه ن. روژیک دیت، یاسای سهخت و گرانی و ابین که پاریزگاری له ژیان بکه ن و ناچارت بکه ن ملکه چیان بیت، پیاوی بچووک! گرنگ نییه چه ند رقت لیان ده بیته وه. ده زانم تو له چاخی داهاتوویشدا، له چاخه کانی داهاتوویشدا، له رپی به خراپه باسکردن و له پاشمله بو هه له ستنه وه، له رپی پلاندانانی پر له فیل و ته له که وه، له رپی دیپلوماسیه ت و له رپی سزادانی ئه و که سانه وه که گوپراهی یاسا کانی کلیسا و دیره کان نین، ههر به رده وام ده بیت له سهر به تعاون نه خو شستن، به لام دواییه که ی له بهر هه سترکردن به پاکبوونه وه که ئیستا له قوولایی ناخدا په نهانت داوه، دهرده که ویت.

هیچ خاوه نشکوویه ک، هیچ تساریک، هیچ باوکیک له باوکانی کریکارانی دنیا، نه یاننوانیوه رزگارت بکه ن. ئه وان ته نیا ده توان بته کن به کوپله، هیچ کام له وان نه یاننوانیوه له بچووک ی و هیچله باردانه بووی قوتارت بکه ن. ئه وه ی ده توانیت رزگارت بکات، ته نیا هه ست و نه سته کانی خو تن بو به ده سته نیانی پاک ی، بو به ده سته ستنی تاسه و ئاره زوت بو ژیان.

هیچ دو دلییه ک له مه دا نییه، پیاوی بچووک! پاکبووه وه له و نزمی و بچووکیه ی که تی که وتوویت، ده ست به بیرکردنه وه ده که یت. راسته ئه م بیرکردنه وه یه، له سهره تادا، لاواز و پر له هه له و بیئا کام ده بیت، به لام ده میک دیت، شیلگیرانه، بیر بکه یته وه. ده میک دیت، ناچار بیت فی ر بیت چون به رگه ی ئه و ئازاره بگری ت که ئه م جوړه له بیرکردنه وه له گه ل خویدا ده یه نییت، کتومت مینا من و که سانی تر، که چه ندان سالی دووردریژ، بیده نگ و به دانه چیره وه، ئازاری ئه و جوړه بیرکردنه وه یه مان له باره ی تووه چیشتووه. ئه و ئازاره ی ئیمه، له باره ی تووه چه شتوومانه، وات له ده کات بیر بکه یته وه.

ھەر ئەۋەندەش دەست بە بېرکردنەۋە بەكەيت ئىتر ناتوانىت بەر لەۋە بگريت كە بە سەرسوورمانەۋە لەۋ “شارستانى” يە برونىت كە بونىادت ناۋە، ناتوانىت بەر لەۋە بگريت، كە بە سەرسوورمانەۋە ورد بىتەۋە چۆن توانىۋوتە لەگەل رۆژنامەكانت، لەگەل گوڦارەكانتدا، ھەلبكەيت؛ كە بىجگە لە نوسىن لەسەر نىمايشە سوپايىھەكان، رازاندنەۋە، كوشتوپر و ھەلواسىن، فىل و تەلەكى دىپلوماسى، كە بىجگە لە رېھەلەكردن، خوپرچەككردن و خوپچەككردن و دىسان خوپرچەككردن و رەشبگىرى؛ كە بىجگە لە مەشقى سوپايى و بوردومانكردن، شتىكى تريان تىدا نەنوسراۋە. ناتوانىت خۆ لەۋە دورەپەرىز بگريت كە چۆن توانىۋوتە ئەۋ ھەموو قسە پروپوۋچانە ھەلبمژىت، بەبى ئەۋەى لە خەفەت و خەمىنىدا، بتەقىت. دەمىك دىت، تىدەگەيت كە تۆ ئەۋ ھەموو كاغەزە چاپكراۋانەت، ۋەك مەرىكى بەكۈيلەكراۋ، قوتت داۋە، كە بە درىژايى چاخەكان ۋەك مەيمونىك لاسايى ئەۋ شتانەت كىرۋوتەۋە كە خويندوۋتتەۋە، دووپات و چەندپاتت كىرۋونەۋە. تىدەگەيت، بۆيە بەۋ نوسىنە ساختانە قايل بوويت كە لە رۆژنامە و گوڦارەكاندا خويندوۋتتەۋە، چونكە بىر و ھىزىرەكانى خۆت جىي باۋەرپت نەبوون، چونكە لەۋ باۋەرپدا بوويت كە ئەۋ نوسىنە نىشتمانپەرۋەرانە بوون.

دەمىك دىت، لە بەرانبەر ئەۋ مىژۋوۋدا كە دروستت كىرۋوۋە، ھەست بە تەرىقبوۋنەۋە و شەرمەزارى بەكەيت. ئەمەش تاكە ھىۋاى ئىمەيە، كە ئىتر “خويندى مىژۋو” بۆ نەۋەكانى داھاتومان، نابىت بە ئازارىك بە دەستىۋە بنالینن، كە ئىتر لە تواناتا نابىت بە نىيازى گەرپانەۋە بۆ دىيارى پوتروسى مەزن، ھەلبستىت بە بەرپاكردنى شۆرشىكى مەزن.

لە روانگەى داھاتوۋەۋە:

ناتوانم بلىم داھاتوت چۆن دەبىت. نازانم چۆن بەھۋى بەكارھىنانى ھىزى “ئۆرگۈن” ى گەردوۋنىۋە، كە من دۆزىومەتەۋە، دەگەيتە

سەر مانگ و مەریخ و ئەستێرەکانی تر. ئەوەش نازانم که کهشتییە ئاسمانییەکانت چۆن هەلەدەستن و بە چ جوریکیش دەنیشنەو، یا بە چ شیوەیەک وزەیی خۆر بۆ رووناکردنەو، مالهەت بە کار دەهێنیت، یا چۆن بەهۆی دەلاقەییەک لە یهکیک لە دیوارەکانی ژوورەکەتەو، لەگەڵ کەسیکی تر لە ئوستورالیا یا بەغدا دەپەیفیت، بەلام دەتوانم پیت بلێم، ئەوێ لە داهاوویەکی دوور یا نزیکدا بە هیچ کلۆجیک نایکەیت چیه!

“گویی لێ بگرن! نەخۆشە نەخۆش! ئەوهم پێ دەلێت که نابیت بیکەم! دیکاتۆرە یا!؟”

دیکتاتور نیم، گرگن! هەرچەند نزمی و سووکی تو ئەوێ لە بەردەمدا ئاسان کردوو بەیم بە دیکتاتور. دیکتاتورەکانت، ئەوانەن که لە ئیستادا، بۆ ئەوێ لە ژوورەکانی گاز قوتارت ببیت، پیت دەلێت چی نابیت بکەیت، بەلام ناتوانم پیت بلێن لە داهاوویەکی دووردا دەبیت چی بکەیت. چەند دەتوانم درختیک وا لێ بکەن زووتر لە کاتی خۆی گەشە بکات، هەر هیندەیش دەتوانم لەگەڵ تودا بکەن.

“ئەم هەموو زانستەت لە کوێو هیناوه، ئەو ئەو روشنبیری که توانا و زانستی خۆت بۆ خزمەتی کریکارانی شوپشگێر تەرخان کردوو؟”

لە قوولایی ناخی توو، تو ئەوێ زرنگە مروفقپەرورە هەمیشە کریکارەکه.

“گویی بگرن! زانست و توانای خۆی لە قوولایی ناخی منەو هەلەینجاوه! من هیچ “قوولایی” یەکم نییه! بەهەمەحال، چ قسەییەکی تاکەکه سبیه، ئەم قسەییە!”

با، گرگن! تو “قوولایی” ت هەیه، بەلام لێ بیئاگایت. تو، تا رادهی مردن، لە قوولاییەکانی ناخت تۆقیویت. هەر لەبەر ئەوێشە نە

لییان به ئاگایت، نه دهیانبنیت. هر له بهر هیندهیشه، کاتیک له قوولاییه کانت دهروانیت، گیتژ ده بیت و ئەژنۆکان ده له رزین، وهک ئەوهی له سهر گاشه بهردیکه وه به ره و خوار بروانیت. تو، له وه دهرسیت “تاکه که سی” ی خۆت له دهست به دیت. سه رباری هه موو نیازیکی پاکیشت بو گه یشتن به خودی خۆت، هه میشه هر هه مان پیاوی به د و پیسکه، هه مان پیاوی غیره کهر و دزره فتار به دهست دهینیت و هر به هه مان پیاو ده گیت.

ئه گهر خاوه نی ناخیکی قوول نه بوویتایه، ئەم وه دووردریژهم بو نه دهنوسیت، پیاوی بچووک!

قوولاییه کانی ناخت دهناسم، چونکه وهک پزیشکیک، کاتیک په شوکاو و دل پر له سکالا به دهست پشٹیوییه وه، ده هاتیت بو لام، قوولاییه کانی نیو ناختم دوزییه وه. قوولاییه کانی ناخت، داهاتوو هه زنه که ته. هه ربویه به و په ری دلناییه وه ده توانم بیت بلیم له داهاتوودا چی ناکهیت. تو به خۆت له توانادا نییه له وه تی بگهیت بو به دریزایی چه ندان چاخی رابوردووی ناکولتووری ئەوهت کردوو هه ئەنجامداوه که کردووتن. ئیستا ده ته ویت گوی بگریت؟

“بو نا! چ قهیدی ههیه گوی بو گیترا نه وهی چیرۆکیکی تری پر له ئەندیشه و خه یال رادیرم؟ به لام دۆکتوره نازیزه که م، سه رباره ی ئەوهیش، تازه کار له کار ترازاوه و ههچ شتیک ناکریت. من هه ر هه مان پیاوی بچووکم، هه مان پیاوه باوه که ی نیو کولان و شه قامه کان و ههروه هایش ده مینمه وه. پیاویک که ههچ بوچوون و بیرو رایه کی تاییهت به خوی نییه. من کیم! تا خاوه نی دیتن و بوچوونی تاییهت به...”

گوی بگره، پیاوی بچووک! تو له پال ئەفسانه ی “پیاوه گرگن” هکه دا خۆت مه لاس داوه، چونکه دهرسیت بکه ویته نیو ته وژمی ژیا نه وه و ناچار بیت به مه له کردن، مه له کردن بو ههچ نا، ته نیا بو خاتری داهاتووی منداله کانت و منداله کانیا ن.

بەر له هەر شتیک، که له داهاتوودا نایکهیت، ههستکردنته بهوهی که تۆ پیاویکی گرگن و هیچلهباردانهبوویت، پیاویک که خاوهنی دید و بۆچوونی تاییهت خۆی نییه. ئەو پیاوهی که دهلیت: “من کیم تا!...” له داهاتوودا تیدهگهیت، که بیئاگاییت لهوهی خاوهنی بیروپا و بۆچوونی خۆتی، که پاریزگارینهکردن و دهرنهبرینی بیروپا و بۆچوونه تاییهتهکانت، گهورهترین سووکایهتییهکه بۆت.

“ئهی “پای گشتیی خهک” بهرانبهر به بیروپا و بۆچوونهکانم چی دهبییت؟ ئەگەر نیاز و مهبهستهکانی خۆم بدرکینم، مینا کرمتیک، له ژیر پێیاندا دهپلیشیتیریمهوه!”

ئوهوی تۆ به “پای گشتیی خهک” ناوی دهبهیت، بریتییه له سههرجهمی ئەو بیروپا و بۆچوونانهی که ههموو پیاو و ژنه گرگنهکان ههیانه. هەر پیاویکی بچووک، هەر ژنیکی بچووک، خاوهنی دید و بۆچوونی تاییهت به خۆیهتی، دید و بۆچوونی ههندیک جارن راست و ههندیک جارانیش ناپاست. بیروپا و بۆچوونه ناپاستهکانیان، دهرئهنجامی سهلمینهوه و ترسیانه له بیروپا و بۆچوونی پیاوان و ژنانی تری گرگن. ههربۆیهیش بیروپا و بۆچوونه راستهکان رۆشنایی نابینن و دهرناکهون. بۆ نمونه: تۆ چیی تر لهو باوهردها نابیت “که جیی هیچ ناگریت و هیچ نرخیکت نییه.” دهمیک دیت، ههست بکهیت که تۆ ههلگر و پاریزهری ئەو کۆمهلهی مرقایهتیت که له داهاتوودا رووبهرووی دهبیتهوه. پامهکه! راوهسته و ترست لی نهنیشت، بهرپرسیهه لگرتن و پاراستنی ئەو کۆمهله ئینسانیییه هینده تۆقینهر نییه.

“دهبییت چی بکهم بۆ ئەوهی ببه به ههلگر و پاریزهری ئەو کۆمهله ئینسانیییه؟”

پنویست ناکات شتیکی تاییهت یا نائاسایی بکهیت. لهسهر ئەوه بهردهوام به که دهیکهیت. کیلگهکانت بکیله، چهکوشهکهی نیو دهستت به کارامهیی به کار بهینه، نهخۆشهکانت بپشکنه، یاری

له گهل منداله کانت بکه، بیانبه بؤ قوتابخانه، له باره ی رووداوه کانی پوژده وه بنووسه، قوولتر له نهینیه کانی سروشت ورد ببهروهه. هه موو ئه و شتانه له ئیستادا ده که هیت، به لام پیت وایه گشتیان بیبایه خن. پیت وایه، ئه وه ی گرنگ و به بایه خه ئه وه یه که مارشال پینه و په پو یا میرفوودراو ده ی کات یا ده ی لیت.

“تو خه ون ده بینیت، دوکتور! ئه دی نابینیت مارشال پینه و په پو و میرفوودراو سه ربازانیا ن پرچه ک و ئاماده کردووه بؤ به رپا کردنی جهنگ، نابینیت داوام ده که ن بؤ به شداربوون له جهنگدا، بؤ ئه وه ی کیلگه کانم، نووسینگه و تاقیگه کانم بومباران و ته فروتوونا بکه م!”

بؤ به شداربوون له جهنگدا داوا ده کرییت و کیلگه کانت، کارگه کانت و تاقیگه کانت بومباران ده کریین، چونکه هه ر خولای هاتوهاوار و پیداهه لدانی گه وره کانتی. ئه گه ر به رگریت له توانا و زانستی خو ت بکر دایه، بتزانیبایه و لیت رووت بووایه که مروف له کیلگه کاندایه ده بیت گهنم و له کارگه کاندایه که رهسته ی نیومال و پیلو، نه ک چه ک، به ره هم بهینیت. که کیلگه و کارگه کان بؤ ئه وه دروست نه کراون، خاپوور بکریین، ئه وا میرفوودراو نه سه ربازانی ده بوو، نه چه ک.

مارشال پینه و په پو و میرفوودراو، له مانه بیئاگان، چونکه هیچ کاتیک له کیلگه یه ک، نووسینگه یه ک یا کارگه یه کدا کاریان نه کردووه. ئه وان پیمان وایه، تو بؤ به رزکردنه وه ی ئابرووی ئه لمانیا، یا ئابرووی کریکاران، کار ده که هیت، نه ک بؤ ئه وه ی جلو به رگ و بزوی بؤ منداله کانت به ده ست بهینیت.

“که واته ده بیت چی بکه م؟ جهنگم ناویت! کاتیک بؤ به شداربوون له جهنگدا داوا ده کرییم و له شکره کریکارییه کان و لاته که م داگیر ده که ن، ژنه که م به و په پری خه مینیه وه ده گری، منداله کانم له برساندا ده نالینن و ژماره ی لاشه کان تا بیت زیاتر ده بن. هه رچییه ک داوا ی ده که م ئه وه یه که لیم بگه رین له کیلگه که مدا به کاری خو مه وه

خه ریک بم، ئیواران دواى دهسته لگرتن له کار، له گه ل منداله کاندا یاری بکه م، ژنه که م له ئامیز بگرم. پوژانی پشوویش، به لیدانی مؤسیقا و سه ماکردن و گوران یوتن به سه ر ببه م. چی بکه م؟“

له سه ر ئه وه به رده وام به که هه میسه کردوته و هه میسه خواستووته بیکه یت. کار بکه، ری بده به منداله کانت به خته وه رانه پی بگن، ژنه که تت خوش بویت. ئه گه ر به ئاگا له گه یشتن به ئامانجه کانت، جیپی ئه م کرده وانه هه لبرگیت، قهت هه چ جهنگیکی تر به رپا نابیت، چی تر ژنه که ت نابیت به نیچیری به ر دهستی ئه و سه ر یازه داوینپیسانه ی به دهست ناوگه لیانه وه ده نالین، منداله بیباوکه برسیه کانت شه قامه کان ناته نن، خویشت ناچار نابیت له پال ته مومژیکه وه که به ری چاوانی گرتوویت، پروانیه “زیدی پیروز”.

من چیم تا خاوهنی دید و بوچوونی تاییهت به خوم بم!؟

“به لام ئه ی چی بکه م، ئه گه ر بمه ویت بو کار و ژن و منداله کانم بژیم و پاشان هونه کان، یا ئه لمانیا بیه کان، یا یابانیه کان، یا پرووسه کان بین و ولاته که م داگیر بکه ن، پیت وا نییه، ئه وس، ناچارم به شه رکردن و به رگریکردن له ماله که م؟“

راست دهکه‌یت، پی‌اوی بچووک! هر کاتیک هونه‌کانی ئه‌م یا ئه‌و نه‌ته‌وه په‌لامارت بده‌ن، ده‌بیت ده‌ست بده‌یته چه‌ک، به‌لام ئه‌وه‌ی ناتوانیت ببینیت ئه‌وه‌یه که هر هه‌موو "هونه‌کان"ی ئه‌م یا ئه‌و نه‌ته‌وه شتیکی تر نین له ملیۆنان پی‌اوی تری خۆتئاسایی نیو ولاتانی تر زیاتر، که به‌رده‌وام و بی‌په‌رانه‌وه خه‌ریکی هاتوه‌اوار و پیداه‌لدانی گه‌وره‌کانیان! کاتیک میرفوودراو - ئه‌وه‌ی کار ناکات! - بۆ به‌شداریکردن له جه‌نگدا بانگیان ده‌کات، کتومت وه‌ک خودی خۆت، پێیان وایه که هیچ پی‌وانه‌یه‌کیان بۆ دانانریت و که‌لکی هیچ ناگرن و ده‌لین: "من کیم تا خاوه‌نی دید و بیرو‌رای خۆم بم؟"

هر ده‌میک به‌ئاگابوویت له‌وه‌ی که تو که‌سیکی، که تو دید و بۆچوونی تایبه‌ت به‌ خۆت و راست و په‌وانت هه‌ن، که کیلگه‌کانت، کارگه‌کانت له‌ خزمه‌تی ژياندان نه‌ک مردن، ئه‌وسا ده‌توانیت به‌رسفی ئه‌و پرسه‌ بده‌یته‌وه که نه‌ختیک له‌مه‌وبه‌ر له‌ خۆت کرد. ئه‌وسا له‌ هاتوه‌اوار و پیداه‌لدان و چه‌په‌لیدان بۆ گه‌وره‌کانت ده‌که‌ویت، ده‌ست له‌وه‌ هه‌لده‌گیریت به‌ چه‌پک گول له‌سه‌ر گۆری "سه‌ربازی ون" دابنیت. "سه‌ربازه نه‌ناسراوه‌که‌ت زۆر چاک ده‌ناسم، گرگن! سه‌ربازه نه‌ناسراوه‌که‌تم له‌ ئیتالیا ناسی کاتیک له‌ چیاکانیدا ده‌جه‌نگام. ئه‌و، هر هه‌مان پی‌اوه گرگنه‌که‌یه، مینا خودی خۆت، ئه‌و پی‌اوه‌ی پێی وایه که خاوه‌نی دید و بۆچوونی تایبه‌ت به‌ خۆی نییه!" له‌بریی ئه‌وه‌ی هۆشیاریی نه‌ته‌وه‌بیت له‌به‌ر پێیه‌کانی میرفوودراودا دابنیت، یا پێی بده‌یت مارشالی کریکاران پیت پيدا بنیت، به‌ متمانه‌کردن به‌ خۆت و به‌ هۆشیاریت به‌رانبه‌ر به‌ نرخي خۆت و شانازیکردنت به‌ کاره‌که‌ته‌وه، به‌ره‌نگاریان به‌روه‌ه، بۆ ئه‌مه‌یش پێویستت به‌ هیچ ده‌م‌پراستیکی نییه له‌ سه‌رت بێته‌ ده‌نگ.

ده‌توانیت پی‌وه‌ندی له‌گه‌ل برا گرگنه‌که‌تدا بگریت له‌ هر کۆیه‌ک بیت، له‌ یابان، له‌ چین یا له‌ هر خاکیکی تردا، پێی بده‌یت له‌ بیرو‌را و دیتنه‌ راسته‌قینه‌کانت، ده‌رباره‌ی کاره‌که‌ت، ده‌رباره‌ی بوونت مینا پزیشکیک، کشتیاریک، باوکیک یا می‌ردیک ئاگادار بیت. له‌ ئاکامدا بر‌وا به‌وه به‌ینیت، که ئه‌وه‌ی له‌ ئه‌ستۆیه‌تی،

به تهنگه وه هاتنی ئه وین و کاره که یه تی، بۆ راگرتن و به رپانه بوون و مه حالبوونی روودانی هر جهنگیک.

“ئه مانه هیچیان خراپ نین، به لام ئیستا بۆمبای ئه تۆمبیان هه یه، ته نیا بۆمبایه کیش له و بۆمبایانه ده توانیت بییت به مایه ی کوشتنی سه ده زاران که س!”

میشتک به کار بهینه، پیاوی بچووک! له و باوه ره دایت میرفوودراوه که ئه و بۆمبا ئه تۆمبیانه دروست ده کات؟ نه! ئه و بۆمبایانه ئه و پیاوه بچووکانه دروستیان کردوون که له بریی ئه وه ی ده ست له دروستکردنی ئه و بۆمبایانه بکیشنه وه هر خه ریکی هاتوهاوار و با بژی و چه پله لیدانی خویان!

ده بینیت، بوویت به کرۆکی باسه که و هه موو شته کان پێوه ندن به تۆوه، له تۆوه و بۆ تۆ ده که رینه وه، گرگن! بۆ بیرکردنه وه کهانی تۆ ده که رینه وه، گرنگ نییه راستن یا چه وت. ئه گه ر تۆ، زانا هه ره مه زنه که ی چه رخی بیسته م، هینده بچووک نه بوویتایه به ئاسته م به چاو ببینیت، ئه و له بریی په ره پیدانی هۆشیاری نه ته وه یی، هۆشیاری دنیا ییت په ره پین ده دا و ده تتوانی به زیره کیی خۆت ئه و که ره سه ته پێویسته نه ت بدۆزییایه ته وه که به ریان له دروستکردنی بۆمبای ئه تۆمی بگرتایه و رپی نه دایه رۆشنایی ئه م دنیا یه ببین، یا ئه گه ر گووته نی په ره پیدان و به ره و پێشچوونی زانستی رپی ئه نجامدانی ئه م کاره یشی پین نه دایتایه، هه موو ده سه ته لاتیکت به کار ده هینا بۆ ریزگرن له به کاره ینانی.

سه رسوورماو، له پێچاوپێچیکدا که ده ستکردنی خۆته، ری ده که ییت و هیچ رینه ک بۆ ده ربازبوونت نادۆزیته وه، چونکه بیرکردنه وه و تیروانینت ئاراسته یه کی نادروستیان وه رگرتوه. تۆ، ملیۆنان پیاوی بچووک دلنیا کرد که ده کریت وزه ئه تۆمییه که ت بۆ چاره سه رکردنی شیرپه نه که یان، رۆماتیزمه که یان، به کار به یینریت، له کاتیکی زۆر چاک ده تزانی که قه ت نا کریت ئه و وزه یه بۆ چاره سه رکردن به

کار بهینریت و چه کیکی قرکهت خولقاندووه و هیچی تر. بهم کاره، که وتیتته هه مان کولانی دهرنه چوووه وه، که “فیزیک” هکهت تینیدا گیری خواردووه. ئەمه دهرانیت، به لام ناتەوئیت دانی پئیدا بنئیت. دواوایته گرگن! من وزه ی گهر دوونیم پی به خشیت، ئەو وزه یه ی من دۆزیومه ته وه. ئەمه دهرانیت پیایوی بچوووک! چونکه پوون و ئاشکرا و به دهنگیکی بهرز له باره یه وه بۆت دواوم، به لام خۆتت لی بئیده نگ کردووه و بهرده وامیت له سهر مردن به شیرپه نجه و دلوهستان، له سهر جئگه ی مردنه که یشتته وه ههر هاوار دهکهیت: “نه مری و سهر بلندی بۆ کولتوور و ته کنیک!” با پئیت بلیم، گرگن! چاوکراوه و به ئاگا گۆره که ی خۆتت هه لکه ندووه. تو پئیت وایه “چاخ ی وزه ی ئەتومی” دهستی پی کردووه. راست دهکهیت، چاخیکی نوئ دهستی پی کردووه، به لام به و شیوه یه نا که تو تئیی دهکهیت. له ناو دۆزه خه که ی تووه دهستی پی نه کردووه، به لکو له تاقیگه خوگر و بئیده نگه که ی منه وه، له قورنه یه کی دووره دهسته وه له ئەمه ریکا دهستی پی کردووه.

خۆت سهرپشکیت له وه دا بته ویت به شداریی جهنگ بکهیت یا نا. ئەگهر هئنده بترانییایه که بۆ ژیان کار دهکهیت، نهک بۆ مردن! ئەگهر هئنده له وه به ئاگا بووئیتایه که هه موو پیایوه گرگنه کانی سهر ئەم زه مینه، به دیوه پووناک و تاریکه کانیانه وه، کتومت وهک خۆتن.

ئئستا یا ده میکی تر - ته واو له ژیر رکئیفی خۆتدایه - دهست له وه هه لده گریت هاتواهاوار بکهیت و به گهره کانتدا هه لبلئیت، دهست له وه هه لده گریت له کیلگه کانتدا بۆ ئەوه کار بکهیت که دواتر به ره مه که ی ته فروتوونا بکهیت، یا ری بدهیت کارگه کانت بین به نیشانه بۆ ئاگر باران. ئئستا یا ده میکی تر - درهنگ و زووی که وتووه - تئیده گهیت که بۆ ژیان کار دهکهیت، نهک بۆ مردن.

“ئهی داوای مانگرتنی گشتی بکه م؟”

نازانم ئاخۆ داوايەکی وا، یا هەر شتیکی تر که دەخوازیت بیکەیت، پیویستە یا نا. مانگرتنە گشتییەکەت، کەرەستەییەکی بەهیز نییە بە دەستتەوه، لە کاتیکی وادا بەوه گوناھبار دەکریت - لە راستیشدا وایە - که ری بۆ برسیبوونی ژن و مندالەکانت خوش دەکەیت. بە مانگرتنی گشتی، هیچ بەلگەییەک بە دەستتەوه نادهیت که بەختیاری یا بەدبەختیی کۆمەلەکەت دەوێت. کاتیک مان دەگریت، کار ناکەیت! پیم وتویت، پوژیک دیت بۆ ژیانە کار دەکەیت. ئەگەر دەیشخوازیت دەستبەرداری "مانگرتن" نەبیت، ناوی لی بنی "مانگرتن لە کار"، مان بگرە، بەو نیازەیی بۆ خۆت و بۆ مندالەکانت و بۆ ژنەکەت و بۆ دەستگیرانەکەت و بۆ کۆمەلەکەت و بۆ ئەو شمهکانەیی بەرھەمت هیناون و بۆ کیلگەکەت، کار بکەیت. پێیان رابگەییەنە که چیی تر کات نییە بە جەنگەکانی ئەوانەوه بە فیرووی بەدەیت و شتی گرنگتر لە جەنگەکانی ئەوانت هەن بیانکەیت. تەیمانیک بە دەوری هەرمیمیکی بەرفراواندا، لە دەرهووی هەر یەکیک لە شارەگەرەکاندا لەسەر رووی ئەم زەویە بگێرە و لیگەرپی با سوپاسالار و دەمراسە گەرەکانت یەکتەری تییاندا بپێننەوه. ئەمە راستترین شتیگە بیکەیت، ئەگەر دەست لە هاتوھاوار و پێداھەلدانی گەرەکانت هەلبگریت و واز لەو بروایە بەھینیت که تۆ هیچ نیت و کەلکی هیچ ناگریت، ئەگەر واز لەو بەھینیت که تۆ خاوەنی دید و بوچوونی تاییبەت بە خۆت نیت.

هەموو شتەکان لەنیو دەستی خۆتان. ژیانە، ژیانە مندالەکانت، چەکوشەکەت، ئەو ئامیرەیی بۆ پشکنینی نەخۆشەکانت بە کاری دەھینیت. دەزانم سەر رادەوہ شینیت، چونکە لەو بروایەدایت خەون دەبینم، یا لەوانەیی پیت وایت "سور" م. دەپرسیت ئاخۆ چ کاتیک ژیانە چی دەبیت و لە ژیانە دلیا دەبیت. بەرسقی ئەم پرسەت بە شیوہی بوون و ژیانە نامۆیە.

ژیانە، کاتیک چاکتر دەبیت، کاتیک دلیا دەبیت لی، که "ژیان" بۆ تۆ لە "دلیایی" گرنگتر بیت، "ئەوین" بۆ تۆ لە "پارە" گرنگتر بیت، "سەر بەستبوون" ت لەو "ری" یە پارتییەکەت بۆی هەلبزار دەوویت،

لهو شته‌ی ناوت ليناوه “رای گشتی” گرنگتر بیت، کاتیک ئاوازه‌کانی بتهؤفن یا باخ ده‌بن به ئاوازه‌کانی بوون و ژیان، “ئه‌و ئاوازه‌کانی له ناخندان، به‌لام له سووچیک له سووچه‌کانی ده‌روونتدا له گورت ناو،” کاتیک بیرکردنه‌وه‌کانت له‌گه‌ل هه‌ست و نه‌سته‌کانتدا ته‌با ده‌بن، نه‌ک دژ و ناته‌با؛ کاتیک له وهختی خۆیدا له لیها‌توویی و کارامه‌یی خۆت ده‌گه‌یت، کاتیک له وهختی خۆیدا له پیربوونت تیده‌گه‌یت، کاتیک له‌گه‌ل بیر و هزری پیاوانی زانا و گه‌وره‌دا ده‌ژیت، نه‌ک له‌گه‌ل کاره‌ خراپه‌کانی جه‌نگاوه‌ره‌ گه‌وره‌کاندا. کاتیک مانگانه‌ی مامۆستای منداله‌کانت زیاتر ده‌بیت له مانگانه‌ی پیاوه‌ سیاسییه‌کانت. کاتیک زیاتر ریز له ئه‌وینی راسته‌قینه‌ی نیوان ژن و پیاو ده‌گریت وه‌ک له پسه‌وله‌ی ماره‌برین. کاتیک پیش وهخت له هه‌له‌کانی بیرکردنه‌وه‌کانت ده‌گه‌یت، نه‌ک وه‌ک ئه‌م‌رۆ دره‌نگ و له ناوهختدا. کاتیک که هه‌قیقه‌ت ده‌بیسیت خه‌نی ده‌بیت و بیستی کلیشه‌باوه‌کان بیزارت ده‌کن. کاتیک بۆ خۆت پئوه‌ندی له‌گه‌ل هاو‌رپی کریکاره‌کانتدا ده‌که‌یت له ولاتانی تر، نه‌ک له‌رپی ده‌م‌راسته‌کانته‌وه. کاتیک به‌ختیاریی کچه‌که‌ت له خۆشه‌ویستی‌دا، له‌بری ئه‌وه‌ی توورته‌ بکات ده‌تخه‌نینی. کاتیک سه‌ر له‌و یاده‌با ده‌ده‌یت که که‌سیک رپی لیگرتووه‌ یا سزای داوه‌ له‌به‌ر ئه‌وه‌ی منداله‌که‌ت ده‌ستی بۆ ناوگه‌لی بردووه. کاتیک سه‌روسیمای ئه‌و مرۆفانه‌ی له شه‌قامه‌کاندا ده‌یانینیت، سه‌ربه‌ستی و زیندووویی و شادی ده‌به‌خشن، نه‌ک خه‌مینی و کلۆلی. کاتیک خه‌لکی به‌سه‌ر پووی ئه‌م زه‌مینه‌دا به‌سکی ره‌وان و ناوگه‌لی نه‌به‌ستوووه‌وه، دین و ده‌چن.

تۆ داوای رینوینی و ئامۆژگاری ده‌که‌یت، گرگن! به‌لام به‌دریژیی چاخه‌کان رینوینی و ئامۆژگاریت، چ به‌باش و چ به‌خراپ، کراوه. له‌به‌ر نه‌بوونی ئامۆژگاری و رینوینی نه‌بووه‌ که تا ئیستایش هه‌ر له‌کلۆلیدا ده‌ژیت، به‌لکو له‌به‌ر سووکی و نزمیی خۆت بووه. ده‌توانم چه‌ندان ئامۆژگاری چاکت بده‌م، به‌لام به‌و شیوه‌یه‌ی هه‌نوکه‌بیر ده‌که‌یته‌وه، قه‌ت ناتوانیت له‌بواره‌کانی ژیانندا به‌کاریان به‌ینیت و سوودیان لی‌بینیت.

گریمان ئاموژگاری ئه وه م کردیت که دهست له هه موو دیپلوماسییه تیک هه لبرگیت و بیگوریته وه به توان و کارامه ییت له کاره که تدا، به دۆستایه تیت له گه ل گشت پینه دۆزه کان، ئاسنگه ره کان، دارتاشه کان، میکانیکیه کان، ته کنیککاره کان، پزیشکه کان، مامۆستا کان، نووسه ره کان، رۆژنامه نووسه کان، کارگیره کان، کریکارانی کانه کان یا کشتیاری گشت ولاتانی دنیا، بۆ ئه وه ی لیگه رین پینه دۆزانی دنیا خویان بریار بدن به چ شیوه یه کی باش ده توانن پیلاو بۆ هه موو مندالانی چین دروست بکن، بۆ ئه وه ی لیگه رین کریکارانی کانه کان به خویان ئه و ریگاچاره یه بدۆزنه وه که چون خه لک له سه رامو سو له بیاریین، مامۆستایانی هه موو نه ته وه و ولاته کان به خویان رنیه ک بدۆزنه وه تا مندالان له و ره حه تنه بوون و نه خۆشییه ده روونییانه بیاریزن که له داهاتوودا تووشیان دهن، ئه گه ر رووبه رووی ئه م هه قیقه ته به لگه نه ویست و ته ندروسته، له باره ی ژیا نی ئینسانییه وه، بوویته وه، چی ده که ییت؟

بۆ چاوتروو کاندنیک وا دابنی که وه ک کۆمۆنیستیک تیم ناروانیت! به خۆت، یا له ریی نوینه ریک له نوینه رانی پارتییه که ته وه، کلیساکه ته وه، میرییه که ت یا نه قابه ی کریکارانه که ته وه رووبه رووم ده وه ستیته وه و ده لییت:

“من کیم تا بتوانم پیوه ندییه دیپلوماسییه کان به و پیوه ندییانه بگۆرمه وه که له سه ر بناغه ی کار و پرسه کۆمه لایه تییه کان بونیاد نراون؟”

یا:

“ناتوانین خۆمان له و جیاوازییه نه ته وه ییانه خافل بکه ین که له به ره وه پیشچوون و په ره پیدانی زانست و کولتووره کانداهه ن!”

یا:

“تایا ده کریت له گه ل ئه لمانیاییه فاشیییه کان، یابانییه کان و روسه

كۆمۈنسىستەكان، يا ئەمەرىكايىيە سەرمایەدارەكاندا پىئوھندى
بگرىن!

يا:

“من بەر لە ھەموو شتىك ولاتەكەمم؛ ڤووسىيا، ئەلمانىا، ئەمەرىكا،
ئىنگلتەرا، ئىسرائىل، عەرەبستانم بە لاوھ گرىنگە.”

يا:

“ھىندەم كار ھەيە بەس بىت بۆ ئەوھى بتوانم ژيانى خۆم ڤىكوپىك
بكەم و بە كاروبارى نەقابەي بەرگدرووانى ولاتەكەمدا ڤابگەم،
با يەككى تر ئەركى ڤىكوپىككردنى كاروبارى بەرگدرووھكانى
ولاتانى تر بگرىتە ئەستۆ.”

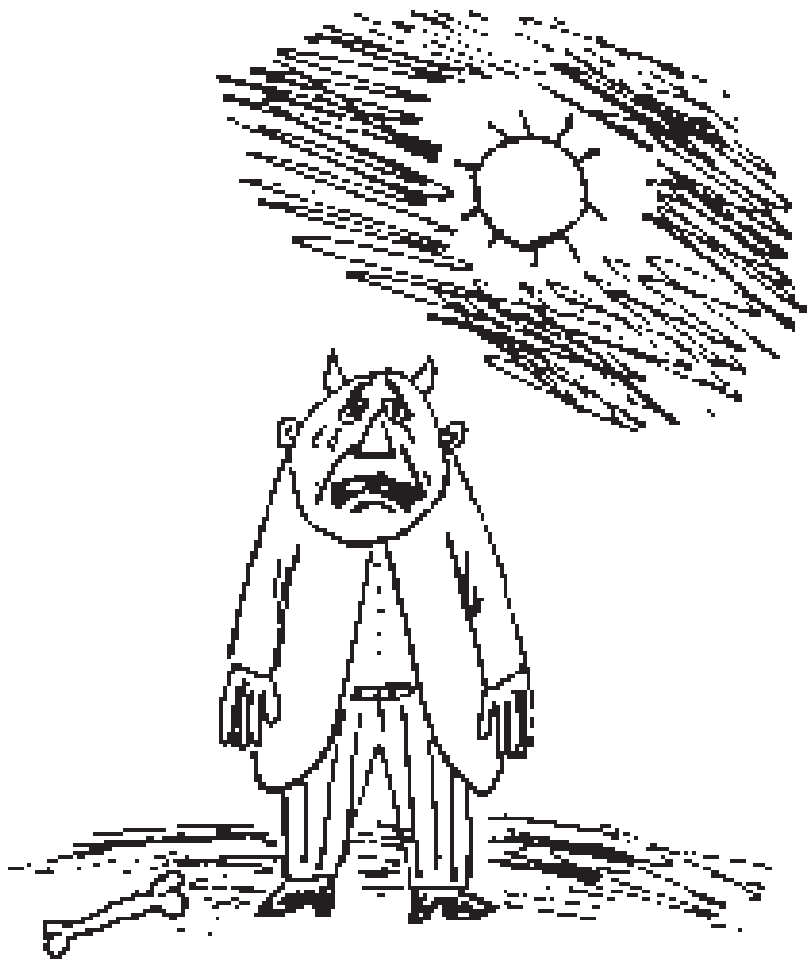
يا:

“گوڤ بۆ ئەو سەرمایەدارە ئەو بۆلشۆڤىكە، ئەو ترۆتسكىيە، ئەو
فاشىيە، ئەو ئىتتەرناسىونالىيە، ئەو سىكسوالىيە، ئەو جوولەكەيە،
ئەو بىگانەيە، ئەو ڤۆشنىبىرە، ئەو خەونىيە، ئەو تۆباوييە، ئەو
دىماگوگىيە، ئەو پىداھەلدەرە، ئەو شىتە، ئەو تاكەكەسە، ئەو
ئەناركىيە مەگرە! ھىچ ھۆشيارىيەكى ئەمەرىكايى، ڤووسى،
ئەلمانىايى، ئىنگلىزى، يەھوودىت نىيە؟”

بى دوودلى يەكىكت لەو دەرڤىنانه بە كار دەھىنا بۆ ئەوھى خۆت
لەو بەرپرسىيە بدزىتەوھ كە ڤاگرتنى پىئوھندىيە ئىنسانىيەكانى
خستۆتە ئەستۆت.

“كەواتە ھىچ نرخیكم نىيە و كەلكى ھىچ ناگرم؟ تۆ دان بە ھىچ
خەسلەتتىكى بەرزدا كە لە مندا ھەبىت، نانىت؟ دەمفلىقنىتەوھ.
دەبىنىت مروفنىكم و شىلگىرانە لە پىئاو ژن و مندالەكانمدا كار
دەكەم، ژيانىكى باش دەژىم و خزمەتى گەل و ولاتەكەم دەكەم.
ناكرىت تا ئەو ڤادەيەش خرپ بم!”

که واته هیچ نرخیکم نییه و که لکی هیچ ناگرم؟

دهزانم، که تو مروفتیکی چووست و هالیکار و توندوتولیت، بوونه وهریکی چاپووک و چالاک، کتومت مینا ههنگیک یا میرووله یه که له کارکردنایت، ته نیا شتیکی که من کردبیتم ئەوهیه که پیاوه گرگنه که ی ناختم ئاشکرا کردووه، ئەو پیاوه گرگنه ی رهنجی ههزاران سالی به فیرو داویت. تو “گه وره”یت، پیاوی بچووک! کاتیک که بچووک و هیچوپوچ نیت. گه وره بیت ته نیا هیوایه که که تا ئیستا ماوه ته وه. “گه وره”یت، کاتیک به خو شه ویستییه وه کاره که ت نهجام ده دهیت. کاتیک به هه لکولینی هونه ریی داریک، به بینا کردن، به شه تلچاندن و به رهنگکردن و رازاندنه وه شاد و خه نی ده بیت. “گه وره”یت، کاتیک چیژ له تیروانیی دیمه نی ئاسمانی شین، له بینینی ئاسکان و ئاونگی به ربه یان، له موسیقا و سه ما، له بینینی له شی جوان و ناسکی منداله کانت و ژنه که ت یا پیاوه که ت وهرده گریت. “گه وره”یت، کاتیک به نیازی فیروبوون له ئەستیره کانی ئاسمان دهروانیت، یا روو ده که یته کتیبخانه یه که بو ئەوه ی بخوینته وه و فیرو بیت که پیاوان و ژنانی تر چون بیر له ژیان ده که نه وه. “گه وره”یت، کاتیک مینا باپیره یه که وه چه کانت ده خه یته باوه شته وه و له باره ی کاته به سه رچووه کانه وه، له باره ی رابوردووه وه، بو یان ده گپریته وه. “گه وره”یت، کاتیک له چاوانی وه چه که ته وه، چاوانیک که پرن له خو تیه له قوورتاندنیک که جیی متمانه یه، دهروانیه داها توویه کی نادیار. “گه وره”یت، کاتیک مینا دایکیک، کورپه که ت راده ژهنیت و ده یلاوینته وه، کاتیک چاو پر له فرمیسک داوای به خته وه ری بو ده که یته له داها توودا، کاتیک به دریژیایی سالان، سات له دوا ی سات، پر به دلته خو زگه ی داها توویه کی پر له به خته وه ری بو ده خوازیت.

تو “گه وره”یت، پیاوی بچووک! کاتیک گورانیه میلییه چاک و کونه کان ده چریت، یا کاتیک به دهنگی ئوکوردیونیک دیتته سه ما، چونکه گورانیه میلییه کان سووکنایین بو گیان و له سه رانه ریی دونیا دا چوونیه کن. “گه وره”یت، کاتیک به هاوړیه که ت ده لیت:

“سوپاسی چاره‌نووسی خۆم ده‌که‌م، چونکه دوور له داوا و ناچۆری
 ژیاوم، چونکه گه‌وره‌بوون و پیگه‌یشتنی منداڵه‌کانم، گروگالیان،
 رۆیشتن و خۆکیشانه‌وه‌یان، یاریکردن و پرسه‌کانیان، پیکه‌نین و
 ئەوینیانم به‌ چاوی خۆم بینی، چونکه هه‌ست و نه‌سته‌کانی خۆم
 به‌رانبه‌ر به‌هار و شنه‌باکان، به‌رانبه‌ر خوره‌ی ئەو چه‌مه‌ی به
 لای ماله‌که‌مدا تێپه‌ر ده‌بی‌ت و به‌رانبه‌ر جریوه‌ی بالنده‌کانی نیو
 دارستان پاراست، چونکه به‌شداری قسه‌هه‌لبه‌ستن و قسه‌هینان و
 بردنی دراوسی سه‌گساره‌کانم نه‌کرد، چونکه به‌خته‌وه‌ر بووم به
 له‌ئامیزگرتنی ژنه‌که‌م، یا پیاوه‌که‌م و هه‌ستم به‌ ته‌وژمی ژیان کرد
 له‌ له‌شمدا، له‌ کاته ناخۆشه‌کاندا، له‌و کاتانه‌دا که سه‌رم لیشیوابوو،
 په‌وتی خۆم به‌ر نه‌دا، چونکه ژیانم پڕ مانا و به‌رده‌وامییه، چونکه
 هه‌میشه‌ گویم بۆ ده‌نگی ناخی خۆم شل کردوه، که پێی وتووم:
 “ته‌نیا شتیک هه‌یه به‌بايه‌خ و گرنگه‌ ئه‌ویش ژیانه به‌ شادی و
 خۆشبه‌ختی. شوین ده‌نگی دلت بکه‌وه، کاتیک له‌و ترس و خه‌مینیه‌ی
 گیانی داگیرکردوویت دوورت ده‌خاته‌وه، سه‌رسه‌خت و دل‌به‌کینه
 مه‌به، ئەگه‌رچی ژیان هه‌ندیک جاریش گرانه.” که کاری رۆژانه‌م
 ته‌واو بوو، له‌ بیده‌نگی ئیواره‌دا، له‌ باخچه‌ی به‌رده‌می ماله‌که‌مدا
 له‌گه‌ل خۆشه‌ویسته‌که‌مدا، یا له‌گه‌ل منداڵه‌کانمدا، داده‌نیشم و گوێ
 له‌ هه‌ناسه‌کانی سروشت ده‌گرم، ئەوسا گۆرانییه‌ک له‌ ناخمه‌وه
 به‌رز ده‌بیته‌وه، گۆرانییه‌ک که پڕ به‌ دل‌ه‌ز به‌ بیستنی ده‌که‌م،
 گۆرانییه‌ک که له‌ باره‌ی داها‌تووی مرو‌ق‌ایه‌تییه‌وه‌یه: “ئێوه، ئە‌ی
 ملیۆنان له‌ خه‌لک له‌ ئامیزتان ده‌گرم و پڕ به‌ فراوانی ئه‌م دنیا‌یه
 ماچتان ده‌که‌م!” پڕ به‌ دل و له‌ ناخه‌وه ده‌خوایم ئه‌م ژیانه‌ فێر
 بی‌ت مافه‌کانی خۆی بپاریزیت، ئە‌و گیانه‌ پڕ ترسانه‌ بگۆریت که
 ڕی ده‌ده‌ن بۆمباکان بته‌قنه‌وه. ئە‌و گیانانه‌ی که ته‌نیا له‌به‌ر ئە‌وه‌ی
 ژیان له‌ ده‌ستیان هه‌له‌ها‌توو، ئە‌و کاره‌ ده‌که‌ن. کورپه‌ بچکوله‌که‌م له
 ئامیز ده‌گرم، کاتیک لیم ده‌پرسی‌ت: “بابه، خۆر ئاوا بوو، چ ڕییه‌کی
 گرتوته‌ به‌ر؟ ئاخۆ به‌م زوانه‌ هه‌لدیته‌وه‌ یا؟” منیش پێی ده‌لیم:
 “ئا، کورپی خۆم، به‌م زوانه‌ ده‌گه‌ریته‌وه‌ و گه‌رممان ده‌کاته‌وه.”

تاسه و ئاره زوو.

گه‌یشتمه کۆتاییی و ته‌که‌م بۆ تو، گرگن! بیگومان ده‌متوانی
به‌رده‌وام بم، به‌لام ئه‌گه‌ر به‌وریایی و سه‌رپاستییه‌وه ئه‌م و ته‌یه‌ت
خویندبیته‌وه، ئه‌وا ته‌نانه‌ت له‌و جییا‌نه‌یشدا که من پیشانم نه‌داویت
پیاوه بنه‌مۆمه‌که‌ی ناخی خۆت ده‌دۆزیته‌وه، چونکه هه‌میشه هه‌ر
هه‌مان شته که بیره بچووکه‌کان و هه‌لسوکه‌وته‌کانت له‌ تیک
ده‌دات.

ھەرچىيەك بەرانبەر بە من كىردۈتتە، ھەرچىيەك لە داھاتوودا بەرانبەر بە من دەيكەيت، گىرنگ نىيە بە بلىمەت ناوم دەبەيت يا فېرېم دەدەيتە يەككە لە دىنگەكانەو، گىرنگ نىيە، مىنا رىزگار كەرىك، شانازىم پىئو بەكەيت يا وەك سىخورىك ئازار و ئەشكەنجەم بەدەيت و ھەلمبواسىت، درەنگ يا زو، پىداوئىستىيەكان ناچار ت دەكەن لەو تى بگەيت كە من ياساكانى ژيانى زىندووم دۆزىووتتەو ھەر ھەستەيەكى وام پى بەخشيوت كە بتوانىت بە ھوشيارىيەو ھەر ژيانى خۆت بە رىئو بەبەيت. بە جورىك كە ھەتا ھەنووكەيش تەنيا تىوانوتتە ئامىرەكان بە رىئو بەرەيت. من ئەندازىارىكى دىلسۆزى رىكخراو كەت بووم، نەو ھەكانى داھاتو جىئىيەكانى من ھەلدەگىر و دەبن بە ئەندازىارى دىلسۆز و كارامەى سىروشتى ئىنسانى. من دەرگام لەسەر ئەو ژيانە بىسنوور و بەرفراوانەى دەروونت، لەسەر سىروشتى گەردوونىت، ئاوەلا كىردوو. ئەمەيش بۆ من گەورەترىن پاداشتىكە پىم دراىت.

بۆ خونخوارەكان، زالمەكان، ھىچو پوچ و قەشمەرەكان. بۆ سىسارك و كەمتيارەكان پەيى ئەم ھىكەتە دەلئەمەو: “من تۆوى بەبىرشتى پەيىقە پىرۆزەكانم لەم دىنبايەدا چاندوو لە كاتىكا دەمىكە درەختەكان وشك ھەلاتوون و بەندەن و كىئەكان ھەرەسىان ھىتاو، لە كاتىكا دەمىكە پاشا خاوەنشكۆكان، مىنا تۆوى گەلا وشكەكان، كەوتوونەتە دەم با، لەگەل ھەر تۆفانىكا ھەزاران كەشتى دىن و پەيىقەكانى من ھەلدەگىر:

“داھاتو ھى منە!”

فہرہ نگوک

سہ دەم: ھۆ، سہ بہ ب.

پچەک: کہ میک، نہ ختیک.

پہر دەک: مہ تہ ل.

تہ قہ ہہ ف: تیکہ لپیکہ ل، تیکہ ہ لشیلدراو.

ژنکوک: ژنی بی ناوونیشان، بہرانبہری بۆرہ پیاو.

مینا: وەک، وەکو.

تہ وقہ نہ: تہ وقہ ن، بہر زترین جی.

باھۆز: گہر دەلوول، گیتڑہ لووکہ.

کہ لاش: جہندہ کی حیوانی مردراوہ بوو.

دینگہ: شیتخانہ.

تابگہ: جیگہ ی لہنگہ رگرتنی گہ می و بہ لہ م و کہ لہ ک.

خاما: کچی عازہ ب.

کو لہ مستانی: ملاکمہ.

ہہ ژہند: بہ لای لہر ادہ بہ دہر.

گلؤقہر: ہہ سارہ، کوکب.

بزاق: جوولہ، جوولانہ وہ.

دۆزهوه: له دۆزینهوهوه، بۆ هر دهرئهنجامیک که له نهبوونهوه هاتبیته بوون.

زینده: بهشهپیکهینهری ههرهبچووک له بوونهوهردا.

راژهکردن: مانالیکدانهوه.

تهکووزی: ریکوپیک، دوزهنه.

پلویا: ههول و تهقهلا.

جقین: کۆبوونهوه.

چاوهقوولکه: چاوهقوول، تاعون.

دۆز: مهبهست له ژياندا.

گووتهن: مهنتیق، لۆژیک.

پلازمۆگینی: جههتیکی پلازما.

پۆلیگامی: فرهژنه.

ئەم كۆتۈپە لە زمانى سوېدىيە، وىپراى پىداچوونە و
بەراورد كۆردن لە گەل وەرگىزانه ئىنگلىزىيە كەيدا، وەرگىزدر اوھ.

بىروانە:

Lyssna, Lille Man

Tal till den lille mannen

av Wilhelm Reich

Illustrerad av William Steig

Översättning av Barry Karlsson

ھەر وھە بىروانە:

Wilhelm Reich

Listen, Little Man

Translated by Ralph Manheim

with Illustrations by William Steig

پەيوەندى

khabat.eref@comhem.se

Bokförlaget Aura

۲۰۱۰

به دريژايي چاخه کاني به ردهمت هه مان هه له دووپات ده که يته وه تا ئه ودهمه ي خوت و گشت ويکچووه کانت له ئاکامي ئه و کلولييه کومه لايه تيبه سه رانسه رييه ي تي که وتوويت له نيو ده چن و ده مرن؛ مردنيکي بيشومار و به کومه ل، تا ئه و ده مه ي ترسي به يه کجاري له به ينجوون و فه وتانت، پچيک ئاگادارت ده کاته وه و هوشت ده هينيته وه بهر خوت، دواتر، بهر بهر و گاڤ به گاڤ، خوت فير ده که يت، به دواي هاورتيکانتدا بگه ريت؛ ئه و هاورتيانه ي به ره مه ي ئه وين و کارکردن و توانستي زانستين، خوت فير ده که يت چون دوستايه تيبان به دست به نيت، لييان تي بگه يت، ريژيان لي بگريت و نرخي خويان پي بده يت؛ خوت فير ده که يت و له وه تي ده که يت که کتيبخانه يه ک بو ژيانت گرنگتره له چونه ديده ني يارييه کي کوله مستاني؛ خوت فير ده که يت که پياسه ي نيو دارستانيک چاکتره له پيداهه لدان و په سندان ي رهوت و نمايشه سوپاييه کان، خوت فير ده که يت متمان به خوکردن چاکتره له متمانه کردن به نه ته وه؛ خوت فير ده که يت که چاره سه رکردن له کوشتن چاکتره، که مداواکردن چاکتره له پيداهه لداني نيشتمان په روه ري و هر غه لبه غه لب و ساغله مه يه کي ديکه ي له و چه شنه.

Bokförlaget Aura

2010